

Na Na Na

SEPTEMBER 2019
ISSUE 1133

Jan Chan X LARVIE Girls

It's Very EXCLUSIVE!

ติดตามชมวิดีโอสุด Exclusive
เบื้องหลังแฟชั่น สัมภาษณ์พิเศษ
และอีกมากมายที่คาดไม่ถึง เฉพาะที่

:Kullastreemag

EDITOR'S TALK

ไม่รู้ว่าคุณวันนี้สังคมโลกเราดำเนินกันเร็วเกินไปหรือเปล่า ทั้งที่โลกใบนี้ยังหมุนด้วยความเร็วเท่าเดิมทุกวัน แต่เทคโนโลยีก็พามนุษย์อย่างเราก้าวกระโดดไปเร็วซะเหลือเกิน

ฉบับนี้เราเลยจะพาคุณผู้อ่านย้อนกลับไปยุคก่อนสื่อที่ทุกอย่างต้องใช้เวลา อาย่าอยู่กับมัน ไม่ใช่แค่กดปุ่มเดียวแล้วจบไป เช่นธุรกิจที่เริ่มกลับมาอีกครั้งอย่างร้านล้างฟิล์ม ที่หลายคนอาจคิดว่าฟิล์มถ่ายภาพได้ตายจากโลกนี้ไปแล้ว ยุคนี้ใครจะบ้ามาถ่ายภาพจากกล้องที่ไม่มีจอ ที่เวลาจะดูรูปก็ต้องถ่ายให้หมดม้วนก่อน จากนั้นก็เดินทางไปร้านล้างฟิล์ม กลับมาบ้านรอลุ้นรูปอีกหลายวันว่าภาพจะออกมาชัดหรือเบลอ ถ้ารูปเสียก็ต้องไปถ่ายกันใหม่ และปัจจุบันราคาฟิล์มถ่ายภาพหนึ่งม้วนก็ไม่ใช่น้อยๆ เพราะโรงงานเลิกผลิตกันไปแล้ว แต่ถ้าลองไปดูตามร้านล้างฟิล์มที่ยังหลงเหลืออยู่ กลับเจอแต่วัยรุ่น คนยุคนี้ที่ยืนรอต่อคิวเอาฟิล์มมาล้างกัน จนทำให้เราอดคิดไม่ได้ว่าเพราะอะไร จึงทำให้เด็กกลับมาสนใจฟิล์มกันนัก Special Scoop จะพาไปพบ 2 ช่างภาพหญิงที่ผูกพันหลงใหลในกล้องฟิล์ม และอีก 3 คนที่เพิ่งจะเปิดร้านล้างฟิล์มกลางสยามสแควร์

และต่อเนื่องจากฉบับเดือนสิงหาคม เรามีโอกาสได้สัมภาษณ์ พลอย-สโรชา กิตติสิริพันธ์ นักเขียนตบอดที่มีผลงานหนังสือของตัวเองออกมาแล้วสองเล่ม ที่เรื่องราวของเธอได้สร้างแรงบันดาลใจให้หลายๆ คนกลับมาจับปากกาเขียนหนังสืออีกครั้ง เราเลยจัดกิจกรรม การเขียนบันทึกเล่าเรื่อง ให้ใครที่สนใจอยากนำเสนอบันทึกในมุมของตัวเองส่งเข้ามาร่วมสนุกกัน และผลงานของใครจะได้ลงตีพิมพ์ในกอลสตรีฉบับนี้ ลองเปิดหน้าสุดท้ายของเล่มดูได้เลยครับ และฝากติดตามกิจกรรมดีๆ ที่จะมีขึ้นเรื่อยๆ ทั้งในฉบับตีพิมพ์และออนไลน์นะครับ

(วิศรุต ส่งเสริมสวัสดิ์)

turasiw@yahoo.com

www.kullastreemag.com

facebook.com/kullastree

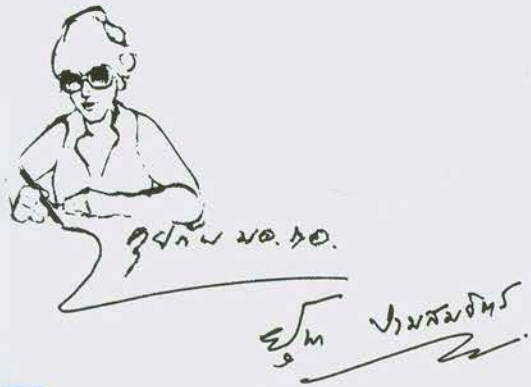

kullastreemag

kullastree mag

เจ้าของ บริษัท บวรสารการพิมพ์ จำกัด **ผู้อำนวยการ** นิตา ส่งเสริมสวัสดิ์ **บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา** ยุพา ส่งเสริมสวัสดิ์ **บรรณาธิการบริหาร** วิศรุต ส่งเสริมสวัสดิ์ **บรรณาธิการเรื่องสั้น** สัตย์ธรากร **บรรณาธิการแฟชั่น** ทิพวรรณ ส่งเสริมสวัสดิ์ **บรรณาธิการข่าวสังคม-ท่องเที่ยว** สุวิภา ส่งเสริมสวัสดิ์ **กองบรรณาธิการ** วราภรณ์ วัฒนภาประสิทธิ์, ประภาส อยู่เย็น, ณัฐราภรณ์ คักคักคิตติภูมิ **กราฟิกดีไซน์เนอร์** วไลทิพ ส่งเสริมสวัสดิ์, มงคล พูลสวัสดิ์ **ช่างภาพ** ญาณชาติ บุญมาก **เรียงพิมพ์** นัจฉรินทร์ กุลติลก **ผู้อำนวยการฝ่ายโฆษณา** สิริลักษณ์ สิตลาพันธ์ **ผู้จัดการฝ่ายการตลาดออนไลน์** วุฒิไกร ส่งเสริมสวัสดิ์ **ผู้อำนวยการฝ่ายบัญชี** สมพร ส่งเสริมสวัสดิ์ **หัวหน้าแผนกบัญชี** นภัทร ผาติสุวรรณ **ผู้จัดการทั่วไป** วิเชียร ส่งเสริมสวัสดิ์ **ผู้จัดการฝ่ายผลิต** วิรุฬห์ ส่งเสริมสวัสดิ์ **สำนักงานและพิมพ์ที่** บริษัท บวรสารการพิมพ์ จำกัด 45 ซอยอินทามระ 37 (แยกชัย) ถนนสุทธิสาร แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์ 0-2277-0370, 08-6313-9868 โทรสาร 0-2277-3175 อีเมล kullastreemag@gmail.com **แยกสี** บริษัท บวรสารการพิมพ์ จำกัด

✉ ความหวังจาก Special Scoop

อยากจะบอกว่านิยายสารกุลสตรี เป็นเพื่อนเดินทางที่ดีมากค่ะ งานที่ทำต้องเดินทางไปต่างจังหวัดบ่อยครั้ง เวลาส่วนใหญ่จะอยู่บนรถว่างๆ ก็หยิบโทรศัพท์มาอัปเดตข้อมูล สลับกับการอ่านนิยายสารกุลสตรี ขอบนวนิยายมากค่ะ เรื่องยาวหรือเรื่องสั้นก็สนุก คอลัมน์ท่องเที่ยวก็เพลิดเพลิน ทำให้อยากไปตามสถานที่ดังกล่าว อดไม่ได้ที่จะพูดถึง Special Scoop เป็นคอลัมน์ที่จุดประกายให้เรามีความหวังไม่ต่อแต่นำเรื่องราวของแซกรับเชิญมาเป็นแบบอย่างตามความเหมาะสม ชอบค่ะ ชอบคุณทางทีมงานที่น่าสิ่งที่ดีมาบอกต่อ ชอบคุณมากค่ะ

กนกทิพย์ กทม.

♥ ชอบคุณที่ทำให้เราได้มีโอกาสร่วมเดินทางไปกับคุณ ไซ่ศรี การอ่านหนังสือเป็นการผ่อนคลายชนิดหนึ่ง ปัจจุบันเด็กรุ่นใหม่อ่านหนังสือน้อยลง ใช้เวลาหมดไปกับโลกโซเชียล ดีใจที่ทุกคอลัมน์ที่เอามาถูกใจคุณ เราจะพัฒนาต่อไปเรื่อยๆ ติดตามตอนต่อไปนะคะ

✉ ครอสติซ เล่ม 2+3

ติดตามอ่านมาตลอดหลายปี ทั้งแบบหนังสือและในส่วนออนไลน์ สนใจหนังสือครอสติซคะ เล่ม 1-3 มีจำหน่ายที่ไหนบ้าง ในออนไลน์มีตัวอย่างให้ดูหรือเปล่าคะ

อยากได้ภาพปกครอสติซเกี่ยวกับราชวงศ์ เคยเห็นลงโฆษณาแล้ว แรกๆ ไม่ชอบงานฝีมืองานปักเป็นอะไรที่ยากต้องมีความอดทนสูง

กุลริดา ชลบุรี

♥ ดีใจครับที่ได้แฟนคลับเพิ่มขึ้นอีกหนึ่งคน ได้ยินมาหลายเสียงแล้วว่าคนไหนพอได้อ่าน กุลสตรีแล้ว จากที่ไม่เคยอ่านก็จะติดตามเรา เราจะสร้างผลงานให้ดียิ่งขึ้นไป ชอบคุณครับ

วิศรุต ส่งเสริมสวัสดิ์

แต่ความที่อยากมีภาพในหลวงรัชกาลที่ 9 จึงต้องเรียนรู้ที่จะทำให้ได้ ระบายลงข่าวด้วยนะคะว่าราคาเท่าไร จะให้สิ่งของที่สำนักพิมพ์ก็ได้ค่ะ แจ่มมาได้เลย ขอคุณล่วงหน้าคะ

ขวัญเนตร กทม.

♥ คนไหนทำงานฝีมือได้ผมยอมรับเลยครับว่าเป็นคนใจเย็น มีความอดทนสูง สำหรับตัวผมเองคงไม่มีความสามารถ ขอเป็นกองทุนดีกว่า สำหรับครอสติซมีเล่ม 2 และ 3 ส่วนเล่ม 1 ขายหมดแล้วครับ เล่ม 2 จะเกี่ยวกับภาพติดฝาผนังมีรูปนกยูงและหมอนอิงรูปสัตว์ต่างๆ สวยงามมาก ราคาเล่มละ 500 บาท+ค่าส่งลงทะเบียน 21 บาท ส่วนเล่ม 3 เป็นพระบรมฉายาลักษณ์ราชวงศ์ราคา 390+ค่าส่งลงทะเบียน 21 บาท สั่งซื้อโดยการโอนเงินเข้าบัญชี บจก.บวรสารการพิมพ์ ธนาคารไทยพาณิชย์ เลขที่บัญชี 021-3-03471-7 แล้วפקซ์ไปโอนเงิน พร้อมรายละเอียดหนังสือที่สั่งซื้อไปที่โทรสาร 0-2277-3175 หรือ e-mail : bkyupa@gmail.com, kullastreamag@gmail.com

✉ ยินดีต้อนรับ

ไม่ได้เป็นแฟนประจำนิยายสาร มีเพื่อนที่เกาหลีได้ฝากซื้อฉบับ 1131 ออฟ-กัน เพื่อนเป็นแฟนคลับของนักแสดงซีรีส์แนววาย ที่กำลังได้รับความนิยมในขณะนี้ เราถึงได้มีโอกาสรู้จักกัน แรกเริ่มเปิดดูแพชั่น เซ็ดในดูสบายๆ น่ารักดีคะ เด็กหนุ่มสุดใสตามวัย เปิดผ่านไปดูคอลัมน์อื่นๆ ก็น่าอ่าน ไปสะดุดที่ Horoscope เราชอบดูดวงชะดด้วยสิ รีบอ่านเลยคะ คอลัมน์อื่นๆ ก็อ่านได้ พอเปิดผ่านไปเจอ Eat Out ก็ถูกใจอีกล่ะ ร้านที่แนะนำดูดีอาหารน่าทาน เอาเป็นว่าชอบเช่นเดียวกัน สรุปแล้ว จากที่ถูกใจเพื่อนๆ ก็เปลี่ยนมาเป็นถูกใจเราด้วย ใจฉบับต่อๆ ไปเราต้องซื้อเอาไว้เอง ขอสมัครเป็นแฟนคลับด้วยนะคะ

SUBSCRIPTION

สมัครสมาชิกนิตยสารกุลสตรี

○ สมัครสมาชิกใหม่ ○ ต่ออายุสมาชิก

นาย/นาง/นางสาว.....นามสกุล.....

วัน/เดือน/ปีเกิด...../...../.....อายุ.....ปี สถานภาพ.....

ประสงค์ที่จะรับนิตยสารตั้งแต่ฉบับที่.....ถึงฉบับที่.....

สถานที่จัดส่งนิตยสาร ○ บ้าน ○ ที่ทำงาน

ที่อยู่.....

.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์.....โทรศัพท์มือถือ.....

ชำระเงินโดย

○ ธนาชาติ สั่งจ่าย ปณฝ. สุทธิสาร ในนาม บริษัท บวรสารการพิมพ์ จำกัด

○ เช็คธนาคาร.....(สาขา).....

เลขที่เช็ค.....ลงวันที่...../...../.....

สั่งจ่ายในนาม บริษัท บวรสารการพิมพ์ จำกัด

○ โอนเข้าบัญชีกระแสรายวัน บริษัท บวรสารการพิมพ์ จำกัด ธนาคารไทยพาณิชย์ หมายเลขบัญชี 021-3-03471-7 เฟกซ์ไปโอนเงินพร้อมใบสมัครนี้

ไปที่ โทรสาร 0-2277-3175 หรือที่ e-mail : kullastreamag@gmail.com

• อัตราสมาชิกต่อ 1 ปี ในประเทศ : 840 บาท ต่างประเทศ สมาชิก 1 ปี : เอเชีย 2,712 บาท, ยุโรป 3,192 บาท อเมริกา 3,648 บาท และแคนาดา 3,216 บาท นิตยสาร 'กุลสตรี' 45 ซอยอินทามระ 37 (แยกซ้าย) ถนนสุทธิสาร แขวง/เขตดินแดง กทม. 10400 โทร. 0-2277-0370, 08-6313-9868 โทรสาร 0-2277-3175

วันมหิดล

๒๕ กันยายน ๒๕๖๒

ขอเชิญร่วมตามรอยพระบาท

สมเด็จพระมหิตลาธิเบศร

อดุลยเดชวิกรม พระบรมราชชนก

“พระบิดาแห่งการแพทย์แผนปัจจุบันของไทย”

ด้วยการบริจาคเงินช่วยผู้ป่วยด้อยโอกาส รพ.ศิริราช

บริจาคโดยตรงได้ที

ศิริราชมูลนิธิ
SIRIRAJ FOUNDATION
มูลนิธิศิริราช

ผ่าน Application ธนาคารที่ท่านมีบัญชีเงินฝาก
โดยสแกนผ่าน QR Code

ศิริราชมูลนิธิ

1 ตึกมหิตลบำเพ็ญ ชั้น 1 รพ.ศิริราช

วันจันทร์ - วันศุกร์ เวลา 07.30 - 17.30 น.

วันหยุดราชการ และวันหยุดนักขัตฤกษ์ เวลา 08.30 - 16.30 น.

2 รพ.ศิริราช ปิยมหาราชการุณย์ ชั้น 2 โซน B

ทุกวัน เวลา 09.00 - 15.30 น.

สอบถาม โทร. 0 2419 7658 - 60, 0 2414 1414

และ 0 2419 7688 โทรสาร 0 2419 7687

E-mail : donate_siriraj@hotmail.com line : @sirirajfoundation

แจ้งความจำนงผ่าน www.si.mahidol.ac.th/siriraj_found/gift.htm

บริจาคผ่านธนาคารทุกสาขาทั่วประเทศ

ชื่อบัญชี “ศิริราชมูลนิธิ” (ธงวันมหิดล) ประเภทออมทรัพย์

ธนาคารกรุงไทย สาขาพระปิ่นเกล้า หมายเลขบัญชี 031-0-04905-9

ธนาคารกสิกรไทย สาขาศิริราช หมายเลขบัญชี 638-2-13545-6

ธนาคารกรุงเทพ สาขา รพ.ศิริราช หมายเลขบัญชี 901-7-00988-8

ปิยมหาราชการุณย์

ธนาคารกรุงศรีอยุธยา สาขารุณอมรินทร์ หมายเลขบัญชี 157-1-08108-3

ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาศิริราช หมายเลขบัญชี 016-2-51252-9

ธนาคารทหารไทย สาขาศิริราช หมายเลขบัญชี 085-2-08995-2

ธนาคารออมสิน สาขาศิริราช หมายเลขบัญชี 020-02404205-1

ธนาคารธนชาติ สาขาศิริราช หมายเลขบัญชี 106-2-02977-9

โดยจ่ายเป็นเช็คหรือธนาคัตติ ปท.ศิริราช 10702

ในนาม “ศิริราชมูลนิธิ ธงวันมหิดล” 2 ถนนวังหลัง บางกอกน้อย กทม. 10700

บริจาค 300 บาทขึ้นไป รับธงพร้อมเสา

บริจาค 20 บาทขึ้นไป รับธงผืน

*ธงวันมหิดลปีนี้พิเศษพู่ เพราะวันมหิดลตรงกับวันอังกฤษ

เต็มอิ่มกับความสนุกที่มาพร้อมสาระน่ารู้เพื่อสุขภาพ

รายการพิเศษเนื่องใน “วันมหิดล”

วันเสาร์ที่ 14 กันยายน 2562 เวลา 16.30 - 18.00 น.

ทางสถานีโทรทัศน์ไทยรัฐทีวี (ช่อง 32)

ร่วมบริจาคผ่านรายการ โทร. 0 2411 2222 (30 คู่สาย)

สอบถามปัญหาสุขภาพ โทร. 0 2418 2222 (20 คู่สาย)

สอบถาม งานประชาสัมพันธ์และกิจการพิเศษ โทร. 0 2419 7646-48 (ในวันเวลาราชการ)

คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล

* ในเสร็จรับเงินบริจาค สามารถลดหย่อนภาษีเงินได้ โดยนำส่งสำเนาใบนำฝากธนาคาร พร้อมระบุ ชื่อ-สกุล วัน/เดือน/ปีเกิด ที่อยู่ หมายเลขโทรศัพท์ ส่งผ่านทางโทรสาร 0 2419 7687, ทางไปรษณีย์, ส่งที่ “ศิริราชมูลนิธิ”

หรือ E-mail : donate_siriraj@hotmail.com, Line : @sirirajfoundation เพื่อจัดส่งใบเสร็จรับเงินแก่ท่าน นอกจากนี้ยังสามารถส่งใบเสร็จรับเงินไปรษณีย์ เพื่อขอพระราชทานเครื่องราชอิสริยาภรณ์ได้

ติดตามตารางการออกรับบริจาคและข้อมูลอื่นๆ ได้ทาง www.si.mahidol.ac.th/th/mahidolday

CONTENT

ปีที่ 49 ฉบับที่ 1133 กันยายน 2562

LADY UPDATE

3 **Editor's Talk**

4 **คุยกับ บอ.กอ.**

32 **Special Scoop**

PEOPLE ON [36] FRAMES

46 **Feature**

ชีวิต ความฝัน และการต่อสู้
ของผู้ลี้ภัยหญิง

54 **Entertainment Update**

พลาดไม่ได้กับทุกเรื่องราวนั้น

LADY CHARMING

12 **Beauty Secret**

Beauty News

The Ultimate Guide to Foundation
เคล็ดลับในการเลือกรองพื้นที่ใช้

18 **Fashion Cover**

38 **HOT ITEM**

Green Global

39 **TREND UPDATE**

UPDATE THIS MONTH

ฮอตไอเท็มชิ้นไหนที่ไม่ควรพลาด!!

40 **Style Sheet**

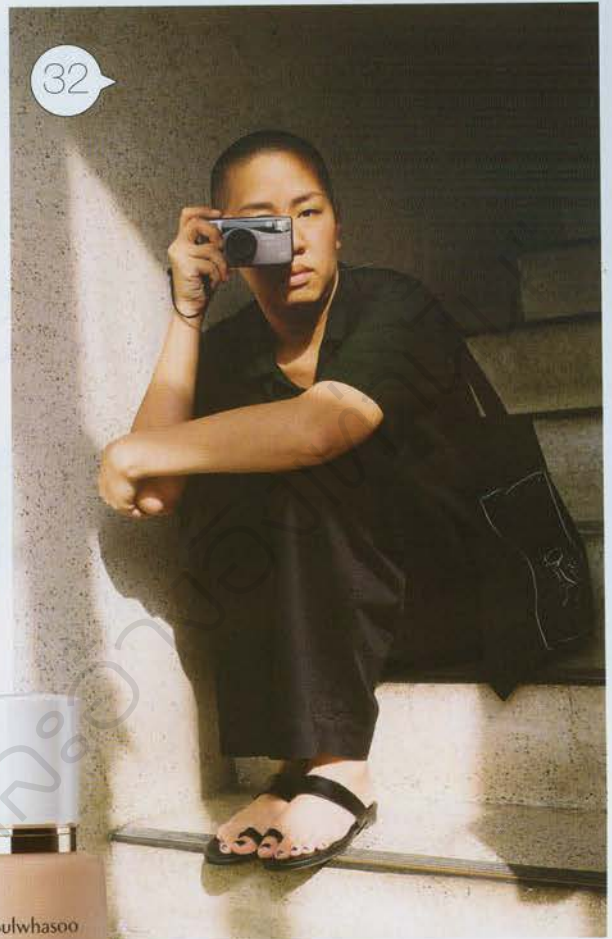
The Star Shines

พิมพ์ดาว ขวัญใจบุคลิก

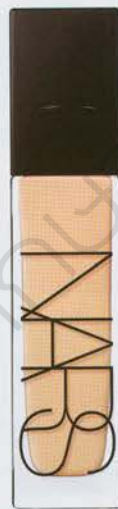
42

32

12

LADY RELAXING

49 I READ THIS

ร้อง เทียน อ่าน แม็กซ์-เจนมานะ

50 Lady's Trip

เที่ยวสุขใจในแดนทะเลใต้@ระนอง

56 COFFEE BREAK...กับลาเต้

PRIDE...ความหมายที่เพิ่มเติม

60 My Love - (BRAVE) เจ้าหญิงนิรนาม

การเขียน กับ ความรัก

92 Eat Out

Sweet Chef Café

ยกความหวานจากฝีมือพระดีประเทศไทย

มาไวย่านใจกลางเมือง

PACO, BANGKOK

94 kullastree's DIARY

เรื่องเล่าจาก ฟ้าเพดาน

LADY READS

57	Inspired Story	ปิ่นนารี
	มยุรา หรือบางทีมันอาจชื่อ นุสรา	
61	โลกสี่รัฐ	สร้อยดี
65	มงกุฎเมฆ	สุริยาทิศ
69	นางพญาปลั่งกัมภกร	ชฎาภุมริน
74	สามชั่วคืน	โสภี พรรณราย
77	เพลงรำลึกบาป	เงาจันทร์
81	ฝากใจไว้กับหมอ	จามรี พรรณชมพู

LADY AROUND

85	Horoscope	ดวงดี ดวงร้าย รู้ก่อนระวังก่อน
87	Inspired Communication	สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ 2
88	Inspired Communication	อนุสาวรีย์พระยาจักรีสุรราชา
90	Movement	เห็นภาพ สิบข่าว รู้ความเคลื่อนไหวของคนในดวงวงสังคม

LADY TALKS

28 On Cover

SWEET TEARDROP IN HER EYES

42 People on Frame

เก็บกระเป๋าคู่ผูกเชือกทรงเท้า

แล้วออกเดินทางไปค้นหาคุณค่าของชีวิต

อนุสรณ์ สนะพันธุ์

อนันต์ชัย อุทัยพัฒนาชีพ

ประกันสังคม

คืองานบริการประชาชน

เดือนตุลาคมนี้ จะครบ 1 ปีของการกำกับดูแลงานในฐานะ
เลขาธิการสำนักงานประกันสังคม คุณอนันต์ชัย อุทัยพัฒนาชีพ
เปิดห้องทำงานให้ “กุลสตรี” ตามเกณฑ์ประชาชนในสิ่งที่ “ระบบประกันสังคม”
กำลังเดินหน้าทำงาน เพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้ประกันตน

เรื่อง : กองบรรณาธิการ ภาพ : Yannatip Boonkate

งานเพื่อสิทธิที่เท่าเทียม

“ชีวิตการรับราชการของผมอยู่ที่กระทรวงแรงงานมาโดยตลอดกว่า 36 ปี เป็นงานที่เกี่ยวข้องกับกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน ซึ่งมีภารกิจหลักๆ อยู่ 4 ด้าน คือ 1.คุ้มครองแรงงาน 2.เรื่องมาตรฐานความปลอดภัย 3.งานแรงงานสัมพันธ์ หรืองานที่เกี่ยวข้องกับข้อเรียกร้องระหว่างนายจ้างกับลูกจ้าง, สหภาพแรงงาน และ 4.การจัดสวัสดิการให้แก่ลูกจ้าง ซึ่งทั้งหมดถือเป็นงานที่บังคับใช้กฎหมายแทบทั้งสิ้น. ไม่ว่าจะการออกไปตรวจตรา ถ้าพบว่านายจ้างทำผิด ก็ต้องออกคำสั่ง แจ้งความดำเนินคดี เปรียบเทียบปรับ

“แต่พอมาอยู่ประกันสังคม ลักษณะงานเปลี่ยนเป็นงานบริการทันที โดยผมมองว่าประกันสังคมก็คือบริษัทประกันภัยประเภทหนึ่ง ซึ่งเป็นของรัฐบาล รูปแบบของงานนั้นไม่ต่างกับประกันภัยเอกชน โดยคนที่เอาเงินมาให้เราคือนายจ้างและลูกจ้าง ซึ่งจะต้องคาดหวังการบริการจากเราเป็นหลัก

ผมจึงพยายามบอกให้บุคลากรของประกันสังคมได้ตระหนักว่า หน้าที่ของเราคือให้บริการด้วยความรวดเร็ว โปร่งใส มีอัธยาศัยไมตรีและจิตบริการ แบบที่ต้องไม่ต่างจากบริษัทประกันภัย อย่าไปมองว่าเราเป็นข้าราชการ เพราะถ้าอย่างนั้น ความรู้สึกก็อาจจะเปลี่ยนและทำให้เข้าไม่ถึงงานบริการอย่างแท้จริง”

ประกันสังคม ต้องไม่เพิกขมวดการอื่นใด ในประเทศ!

“ขอเล่าย้อนไปถึงประวัติศาสตร์ของระบบการดูแลสิทธิของลูกจ้าง เพื่อให้คุณได้เข้าใจในระบบประกันสังคมของประเทศเราก่อนนะครับว่า เดิมทีชาติทางแถบยุโรปได้เปลี่ยนจากระบบการใช้ทาสมาเป็นระบบการจ้างงาน และนายจ้างได้เกิดการเอาใจเขามาใส่ใจใจทางด้านแรงงาน เพราะผู้ประกอบการจะอยู่ในฐานะที่ได้เปรียบ ทั้งมีอำนาจในการกำหนดค่าแรง ลักษณะงาน และสิทธิประโยชน์จากการจ้างงานอื่นๆ

“ต่อมาจึงเกิดการลุกฮือของผู้ใช้แรงงานในประเทศฝรั่งเศส เราเรียกช่วงนั้นว่า “ยุคปฏิวัติแรงงานอุตสาหกรรม” ภายหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 จึงมีการรวมตัวกันของประเทศอุตสาหกรรมจัดตั้งองค์กรที่มีชื่อว่า International Labour Organization หรือ ILO ซึ่งเป็นองค์กรหนึ่งในสังกัดของ UN (สหประชาชาติ) มีสำนักงานใหญ่อยู่ในนครเจนีวา ประเทศสวิสเซอร์แลนด์ ซึ่งประเทศไทยเราคือหนึ่งในภาคีสมาชิกในการรวมตัวก่อตั้งองค์กรแรงงานระหว่างประเทศในครั้งนั้นด้วย

“โดยวัตถุประสงค์ในการรวมตัวกันของนานาประเทศ คือการสร้างมาตรฐานในการจ้างงาน ปัจจุบันมีสมาชิกกว่า 130 ประเทศ โดย “ระบบประกันสังคม” ก็เป็นหนึ่งในอนุสัญญาที่ ILO กำหนดออกมาเพื่อใช้ดูแลลูกจ้าง และนายจ้าง

“เริ่มมีการจัดตั้งกองทุนเงินทดแทนเมื่อปีพ.ศ. 2515 เพื่อดูแลลูกจ้างที่เจ็บป่วยหรือประสบอันตรายเนื่องจากการทำงาน ทั้งการดูแลค่ารักษาพยาบาล จ่ายเงินค่าทดแทนการขาดรายได้ให้กับลูกจ้างที่เจ็บป่วยแล้วมาทำงานไม่ได้ จ่ายค่าทดแทนการสูญเสียอวัยวะ ค่าทดแทนทุพพลภาพ ไปจนถึงค่าทดแทนกรณีเสียชีวิต รวมถึงค่าทำศพ

“จนกระทั่งปี พ.ศ. 2533 ประเทศไทยก็ออกกฎหมายขึ้นมาอีกฉบับหนึ่งที่เรียกว่า พรบ.ประกันสังคม โดยต่างกับกองทุนเงินทดแทน คือเป็นการดูแลลูกจ้างในเรื่องการเจ็บป่วยหรือประสบอุบัติเหตุที่นอกเหนือจากการทำงาน

“โดยระบบบริหารจัดการนั้น เงินกองทุนเงินทดแทนจะเก็บจากนายจ้างฝ่ายเดียว เพราะคนได้ประโยชน์จากการจ้างงานคือนายจ้าง ส่วนประกันสังคมก็จะเปลี่ยนแนวคิดใหม่ ว่าใครบ้างจะต้องเข้าไปดูแล โดยสรุปคือให้มี 3 ฝ่าย คือ นายจ้าง (ถึงจะนอกงานแต่คุณก็ควรมีส่วนในการดูแลความเป็นอยู่ของลูกจ้างด้วย) ลูกจ้าง (เป็นผู้ได้ประโยชน์โดยตรง) รัฐบาล (ในฐานะผู้ดูแลสิทธิประโยชน์ของประชาชน) กองทุนประกันสังคม จึงเก็บเงินจาก 3 ฝ่ายนี้ โดยหลักการของระบบประกันสังคมคือ เป็นเรื่องของการเฉลี่ยทุกข์เฉลี่ยสุขซึ่งกันและกัน หมายความว่า ไม่ใช่ว่าทุกคนจ่ายเงินแล้วต้องได้เหมือนกัน ทุกคนมาลงขันกันเพื่อช่วยคนที่เดือดร้อน”

สิทธิประโยชน์ จากประกันสังคม

กองทุนประกันสังคม

คือ กองทุนที่ให้หลักประกันแก่ผู้ประกันตน ให้ได้รับประโยชน์ทดแทน เมื่อต้องประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย ทุพพลภาพ หรือตาย ซึ่งไม่เนื่องจากการทำงาน รวมทั้งกรณีคลอดบุตร สงเคราะห์บุตร ชราภาพ และว่างงาน

1 กรณีเจ็บป่วย หรือประสบอันตราย

- ได้รับการรักษานายาบาล โดย ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย เมื่อเข้ารับการรักษาในสถานพยาบาลตามบัตรรับสิทธิฯ
- ได้รับเงินทดแทนการขาดรายได้ ร้อยละ 50 ของค่าจ้าง แต่ไม่เกิน 90 วันต่อครั้ง และไม่เกิน 180 วันต่อปี เว้นแต่ป่วยด้วยโรคเรื้อรัง จะได้รับเงินทดแทนการขาดรายได้ ไม่เกิน 365 วัน

สำหรับ กรณีฉุกเฉินการแพทย์ จะได้รับค่าบริการทางการแพทย์ที่จำเป็นไว้ตามจำนวนจำกัด ในอัตราไม่เกิน 500 บาทต่อปี กรณีฉุกเฉินการแพทย์ในชุมชน และญาติ (ญาติ)

2 กรณีคลอดบุตร

(ไม่ได้ออกการทำงาน)

ได้รับค่าคลอดบุตร ไม่จำกัดจำนวนครั้ง ดังนี้

ผู้ประกันตนหญิง

- ได้รับค่าคลอดบุตรเหมาจ่าย จำนวน 13,000 บาท
- เงินสงเคราะห์การหยุดงานเพื่อการคลอดบุตร ในอัตราร้อยละ 50 ของค่าจ้าง เฉลี่ย 90 วัน ไม่เกิน 2 ครั้ง

ผู้ประกันตนชาย

- ได้รับเงินช่วยเหลือค่าคลอดบุตรเหมาจ่าย จำนวน 13,000 บาท

3 กรณีทุพพลภาพ

(ไม่ได้ออกการทำงาน)

กรณีทุพพลภาพระดับความสูญเสียไม่รุนแรง

กรณีทุพพลภาพระดับความสูญเสียไม่รุนแรง

- ได้รับเงินทดแทนการขาดรายได้ ในอัตราร้อยละ 30 ของค่าจ้างรายวัน ตลอดระยะเวลาที่ไม่สามารถทำงานได้ ไม่เกิน 180 เดือน

กรณีทุพพลภาพระดับความสูญเสียรุนแรง

กรณีทุพพลภาพระดับความสูญเสียรุนแรง

- ได้รับเงินทดแทนการขาดรายได้ ในอัตราร้อยละ 50 ของค่าจ้างรายวัน ตลอดชีวิต
- รักษาพยาบาลในโรงพยาบาลของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย
- รักษาพยาบาลในโรงพยาบาลเอกชนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด

4 กรณีตาย

(ไม่ได้ออกการทำงาน)

ได้รับ ค่าทำศพ 40,000 บาท และ เงินสงเคราะห์กรณีตาย ดังนี้

- จ่ายเงินสมทบ ตั้งแต่ 36 เดือนขึ้นไป แต่ไม่ถึง 120 เดือน จะได้รับเงินสงเคราะห์ ในอัตราร้อยละ 50 ของค่าจ้างเฉลี่ย 4 เดือน
- จ่ายเงินสมทบ ตั้งแต่ 120 เดือนขึ้นไป จะได้รับเงินสงเคราะห์ ในอัตราร้อยละ 50 ของค่าจ้างเฉลี่ย 12 เดือน

5 กรณีสงเคราะห์บุตร

กรณีสงเคราะห์บุตร

(ไม่ได้ออกการทำงาน)

ได้รับ เงินสงเคราะห์บุตร

เหมาจ่ายเดือนละ 600 บาท ต่อบุตร 1 คน

สำหรับบุตรพร้อมด้วยภรรยา อายุไม่เกิน 6 ปี บุตรมีภรรยาไม่เกิน 3 คน

6 กรณีชราภาพ

(ไม่ได้ออกการทำงาน)

เงินบำนาญชราภาพ

(จ่ายในสมทบครบ 180 เดือน)

- ได้รับเงินบำนาญชราภาพ ร้อยละ 20 ของค่าจ้างเฉลี่ย 60 เดือนสุดท้าย กรณีเงินสมทบครบถ้วนในสมทบก่อนชราภาพเป็นคู่ประกันตนและผู้ประกันตน
- (ถ้าจ่ายในสมทบมากกว่า 180 เดือน ให้ปรับเพิ่มอัตราเงินบำนาญชราภาพเป็นอีก ร้อยละ 15 ของระยะเวลาจ่ายเงินสมทบครบทุก 12 เดือน)

เงินบำเหน็จชราภาพ

(จ่ายในสมทบครบถึง 180 เดือน)

- ถ้าจ่ายเงินสมทบต่ำกว่า 12 เดือน
- ได้รับเงินบำเหน็จชราภาพเท่ากับจำนวนเงินสมทบ เฉพาะส่วนของผู้ประกันตน
- ถ้าจ่ายเงินสมทบตั้งแต่ 12 เดือนขึ้นไป
- ได้รับเงินบำเหน็จชราภาพเท่ากับจำนวนเงินสมทบ ที่ผู้ประกันตนและนายจ้างจ่ายสมทบ

7 กรณีว่างงาน

(ไม่ได้ออกการทำงาน)

ถูกเลิกจ้าง

- ได้รับเงินทดแทน ในระหว่างการว่างงาน ในอัตราร้อยละ 50 ของค่าจ้าง ครั้งละไม่เกิน 180 วัน
- ลาออกหรือสิ้นสุดสัญญาจ้าง
- ได้รับเงินทดแทน ในระหว่างการว่างงาน ในอัตราร้อยละ 30 ของค่าจ้าง ครั้งละไม่เกิน 90 วัน

ผู้ประกันตนต้องขึ้นทะเบียนว่างงานและรายงานตัวทางระบบอินเทอร์เน็ต 6 วันต่อสัปดาห์ www.sspol.ssc.go.th ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ถูกเลิกจ้างหรือลาออก หรือสิ้นสุดสัญญาจ้าง และรายงานผลความก้าวหน้าคดี

กองทุนเงินทดแทน

คือ กองทุนที่จ่ายเงินทดแทนให้แก่ลูกจ้างแทนนายจ้าง เมื่อลูกจ้างประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย ตาย หรือสูญหาย สูญเสียอวัยวะ หรือสูญเสียสมรรถภาพของอวัยวะ ซึ่งเนื่องมาจากการทำงาน ให้แก่นายจ้าง โดยไม่คำนึงถึงวัน เวลา และสถานที่ แต่จะดูสาเหตุที่ทำให้ประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย

ค่ารักษาพยาบาล

กรณีเจ็บป่วยหรือประสบอันตรายเนื่องจากการทำงาน จะได้รับค่ารักษาพยาบาลเท่าที่จ่ายจริงตามความจำเป็น ไม่เกิน 50,000 บาท หากขาดเงินฉุกเฉินหรือเจ็บจริง เบิกเพิ่มในวงเงินสูงสุด ไม่เกิน 2,000,000 บาท

www.sso.go.th สายด่วนประกันสังคม โทร.1506 (จันทร์-ศุกร์ เวลา 08.00-18.00 น.)

ค่าทดแทนรายเดือน

(กรณีเจ็บป่วยหรือประสบอันตรายเนื่องจากการทำงาน)

- 1 กรณีไม่สามารถทำงานได้ติดต่อกัน เกิน 3 วันขึ้นไป**
จะได้รับค่าทดแทน ร้อยละ 60 ของค่าจ้างรายเดือน
- 2 กรณีสูญเสียอวัยวะบางส่วนหรือร่างกาย**
จะได้รับค่าทดแทน ร้อยละ 60 ของค่าจ้างรายเดือน เป็นระยะเวลาไม่เกิน 10 ปี
- 3 กรณีทุพพลภาพเนื่องจากการทำงาน**
จะได้รับค่าทดแทน ร้อยละ 60 ของค่าจ้างรายเดือน เป็นระยะเวลาไม่เกิน 15 ปี
- 4 กรณีตายหรือสูญหายเนื่องจากการทำงาน**
จะได้รับค่าทดแทน ร้อยละ 60 ของค่าจ้างรายเดือน เป็นเวลา 6 ปี โดยจ่ายให้กับผู้มีสิทธิตามกฎหมาย และ ค่าทำศพ เป็นจำนวน 100 เท่าของอัตราสูงสุดของค่าจ้างวันสุดท้าย ตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน โดยจ่ายให้กับผู้จัดการคน

พัฒนาสิทธิประโยชน์ให้กับผู้ประกันตนอย่างต่อเนื่อง

“เรามุ่งมั่นพัฒนาและปรับปรุงสิทธิประโยชน์ และปรับปรุงบริการทางการแพทย์ เพื่อให้ผู้ประกันตนมีสวัสดิการและหลักประกันทางสังคมที่มั่นคงอย่างต่อเนื่องในหลายๆ ด้านคือ

“ปรับปรุงและพัฒนาสิทธิประโยชน์ เช่น เพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาพยาบาล เช่น การบำบัด ทดแทนไตของผู้ทูปพลภาพ การผ่าตัดวันเดียวกลับ และการรักษาโรคมะเร็ง

“ส่งเสริมสุขภาพและป้องกันโรคแก่ผู้ประกันตนและตรวจสุขภาพเชิงรุกในสถานประกอบการ โดยแก้ไขประกาศคณะกรรมการการแพทย์ตามพระราชบัญญัติประกันสังคม เรื่องหลักเกณฑ์ และอัตราค่าส่งเสริมสุขภาพ และป้องกันโรคสำหรับประโยชน์ทดแทนในกรณีประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย อันมิใช่เนื่องจากการทำงาน มีผลบังคับใช้แล้วเมื่อวันที่ 12 มีนาคม 2562 ซึ่งมีการปรับปรุงจากเดิมที่

“เราพัฒนาสิทธิประโยชน์เพื่อรองรับสังคมผู้สูงอายุ สำนักงานประกันสังคมอยู่ระหว่างดำเนินการศึกษาและปรับปรุงกฎหมายเพื่อพัฒนาสิทธิประโยชน์รองรับสังคมผู้สูงอายุ เช่น การขยายอายุการเป็นผู้ประกันตนให้มากกว่าอายุ 60 ปี และให้ความคุ้มครองสิทธิประโยชน์ผู้สูงอายุที่กลับเข้าสู่ระบบการทำงาน การปรับปรุงกฎหมายให้ผู้รับบำนาญ (ผู้สูงอายุ) สามารถเป็นผู้ประกันตนต่อไปโดยได้สิทธิประโยชน์ที่เหมาะสมกับวัยสูงอายุ และเพื่อให้ผู้ประกันตนได้รับเงินบำนาญ

“เพิ่มจำนวนผู้ประกันตนภาคสมัครใจ ได้แก่ สร้างความเข้มแข็งและขยายเครือข่ายในระดับตำบล หมู่บ้าน ชุมชน ธรณรงค์ให้ผู้ประกอบอาชีพอิสระเข้าสู่ระบบประกันสังคม สร้างการรับรู้การประกันสังคมภาคสมัครใจตามกลุ่มอาชีพ พัฒนาสิทธิประโยชน์ โดยการศึกษา เพื่อพัฒนาสิทธิประโยชน์ในส่วนของการทำศพ รวมทั้งเพิ่มช่องทางการรับสมัคร ปัจจุบันสามารถ

พัฒนาระบบอิเล็กทรอนิกส์ (e-receipt) ทำให้นายจ้างที่ชำระเงินสมทบผ่านระบบออนไลน์ ได้รับใบเสร็จผ่านระบบออนไลน์เป็นการอำนวยความสะดวกให้กับนายจ้าง รวมถึงประชาสัมพันธ์ การตรวจสอบข้อมูลผู้ประกันตนผ่าน Application บนมือถือ “SSO Connect Mobile” แล้ว จำนวน 2.07 ล้านราย”

สไตล์การทำงาน เข้าถึง ฟังได้!

“ผมจะเน้นที่แนวคิด 3 เรื่องใหญ่ๆ ในการดูแลผู้บังคับบัญชา คือ 1. ต้องเปลี่ยนวิธีการทำงานเป็นงานบริการ 2. เนื่องจากเงินกองทุนฯ ไม่ใช่เงินของเรา แต่เป็นเงินของผู้ประกันตน และนายจ้างทั้งหมด ฉะนั้นเราจะทำตัวอย่างไรให้ทุกคนมั่นใจว่า เงินนั้นเราใช้จ่ายอย่างคุ้มค่า โปร่งใส มีประสิทธิภาพ 3.การจะทำงานอย่างมีจิตบริการ เชื่อมโยงใจการใช้จ่ายเงิน สำคัญที่สุดคือ คนของเราต้องได้รับการพัฒนาศักยภาพ ทั้งในแง่ขององค์ความรู้ ทักษะในการปฏิบัติงาน

“ผมเริ่มต้นมาจากข้าราชการระดับล่าง จึงเห็นสไตล์การทำงานของผู้บังคับบัญชาหลายรูปแบบ สิ่งหนึ่งที่คิดมาโดยตลอดและบอกกับตัวเองว่า ตอนนั้นเราไม่ยอมทำได้แบบไหน เราเป็นผู้บังคับบัญชาก็จะไม่ทำแบบนั้น เช่น เมื่อปรึกษาอะไรก็ไล่ให้ไปคิดเอง แบบนี้จะมีผู้บังคับบัญชาไปทำไม นี่ไม่ใช่สไตล์ของผมครับ ”

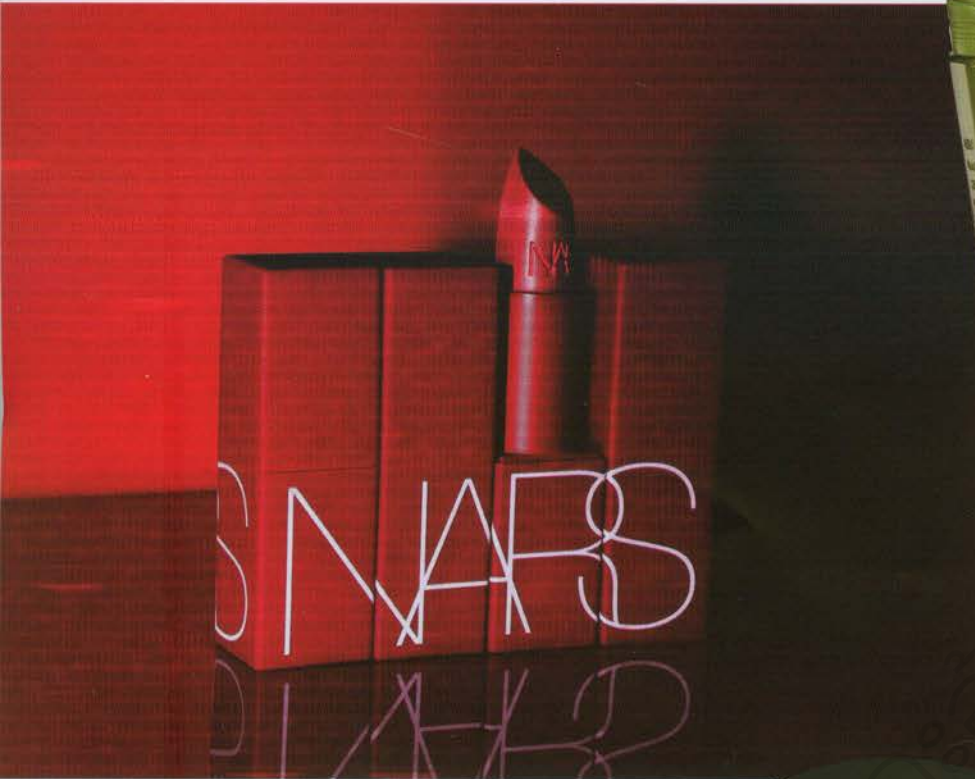
ผู้ประกันตนต้องเข้ารับการตรวจสุขภาพกับสถานพยาบาลตามบัตรรับรองสิทธิของสำนักงานประกันสังคมเท่านั้น เป็นสามารถเข้าตรวจสุขภาพได้ที่สถานพยาบาลหลักของสำนักงานประกันสังคมทุกแห่ง (237 แห่ง) และสถานพยาบาลอื่นที่ทำความตกลงกับสำนักงานประกันสังคม ปัจจุบันมีสถานพยาบาลให้บริการแล้วจำนวน 682 แห่ง และบูรณาการความร่วมมือระหว่างหน่วยงาน 9 หน่วยงาน ได้แก่ เพื่อตรวจสุขภาพเชิงรุกในสถานประกอบการ พร้อมติดตามประเมินผลสุขภาพ ทำให้ผู้ประกันตนมีสุขภาพอนามัยที่ดี ทั้งทางกายและจิตใจ เป็นส่วนหนึ่งของการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย

สมัครผ่าน 7-Eleven 13,000 สาขา และเว็บไซต์สำนักงานประกันสังคมขณะนี้อยู่ระหว่างพัฒนาระบบเพื่อให้ผู้ประกันตนสามารถสมัครผ่านธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์ และ บิ๊กซี

“นอกจากนี้ สำนักงานประกันสังคมได้มีการอำนวยความสะดวกในการให้บริการผู้ประกันตนผ่านการพัฒนาการให้บริการรองรับ e-service ไม่ว่าจะเป็นการเพิ่มช่องทางการชำระเงินสมทบผ่านธนาคารและหน่วยบริการชั้นนำ ขยายกำหนดเวลาการยื่นส่งเงินสมทบผ่าน e-payment ผ่านธนาคารชั้นนำ 9 แห่ง ออกไปอีก 7 วันทำการ โดยไม่ต้องจ่ายเงินเพิ่ม

รวมถึงความก้าวหน้าและคำตอบแทนด้วย

“ผมจะให้ความสำคัญแก่การทำงานเป็นหลัก อาจเพราะเอาสไตล์การทำงานของตัวเองมาเป็นต้นแบบก็เป็นได้ คือเมื่อก่อนเวลาถูกมอบหมายงานจากผู้บังคับบัญชา ก็ต้องทำให้เต็มที่ ตามวัตถุประสงค์ให้ได้มากที่สุด จึงค่อนข้างเข้มเรื่องงาน แต่ไม่ใช่สายโหด ทุกคนพบผมได้ตลอดเวลา คือถ้าเลขาฯ ไม่ติดธุระสำคัญอะไร ก็มาได้เลย เพราะผมเชื่อมั่นว่าคนเป็นผู้บังคับบัญชา ต้องรับฟังความต้องการของเขา ไม่ได้หมายความว่าต้องตามใจทุกเรื่อง แต่ต้องพร้อมรับฟังและช่วยหาทางแก้ปัญหา หรือหาทางออกร่วมกัน”

แบรนด์เครื่องสำอาง Nars ฉลองครบรอบ 25 ปี ด้วยการเปิดตัวคอลเล็กชันลิปสติกใหม่รุ่นพิเศษ The Original 12 Lipstick Collection ด้วยการนำ 12 เฉดสีต้นแบบของลิปสติกคอลเล็กชันแรกที่ฟรอนซ์ นาร์ส ออกแบบ สร้างสรรค์ขึ้นและเป็นเฉดสียอดนิยมตลอดกาล มารังสรรค์ใหม่ พร้อมปรับดีไซน์แพ็คเกจจิ้งใหม่เป็นสีแดงตัดกับตัวอักษร NARS สีขาว อีกทั้งยังพัฒนาสูตรเพื่อมอบเนื้อสัมผัสบางเบา สบายผิว เนื้อสีชัดเจน เรียบเนียนสนิทติดทนนาน โดยวางจำหน่ายเฉพาะที่ NARS 979 Boutique ชั้น G Siam Center and NARS 689 Glass Quartier ชั้น G The EmQuartier

Beauty News

เรมาอพัฒนาข่าวคราวไอเวดอว
ความทันทัน่าสนึก
ประจำสื่อนี้กัน
เรื่อง : วรารัตน์ วัฒนาประสิทธิ์

สายซีแพคต้องพึ่งทางนี้ เพราะ Laneige ได้ออกผลิตภัณฑ์ใหม่ Laneige Cica Sleeping Mask สลึบปิ้งมาส์กสูตรใหม่ที่จะช่วยกอบกู้ผิวข้ามคืนด้วยคุณค่าการเยียวยาจากยีสต์ป่า ซ่อมแซมฟื้นฟูผิวที่เสียหายหรือถูกทำร้ายเพื่อให้ผิวกลับมาแข็งแรง สุขภาพดี ให้ความชุ่มชื้นอย่างล้ำลึก ปลอดภัยจากมลพิษจากอากาศ ระบายเคืองและผิวที่แห้งกร้าน และช่วยเสริมปราการป้องกันการระคายเคืองจากปัจจัยทำร้ายผิวจากภายนอก

สำหรับใครที่ให้ความสำคัญกับสิ่งแวดล้อม เราอยากแนะนำให้ลองเปลี่ยนมาดูแลเส้นผมด้วยผลิตภัณฑ์ที่มีส่วนผสมที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเช่นกัน ซึ่งจะสามารถย่อยสลายเองตามธรรมชาติ อย่างแบรนด์ Yves Rocher ที่แนะนำกลุ่มผลิตภัณฑ์ทำความสะอาดผมและหนังศีรษะสูตรใหม่ที่มีส่วนผสมออร์แกนิก ออคาเว่ เติกลีนา จากประเทศเม็กซิโก สูตรปราศจากพาราเบน และมิเนอร์ลอยล์

สาวก LINE จะต้องกรี๊ดร้อง เมื่อเห็นคอลเล็กชันลิปบาล์มรุ่นลิมิเต็ดเอดิชั่นใหม่จาก Nivea กับ Nivea Jungle Brown Lip Holder ลิปบาล์ม 6 สูตร ที่มาพร้อมปลอกใส่ลิปสุดน่ารักลวดลายหมี BROWN ในคาแรคเตอร์สัตว์ป่า 6 ลวดลายวางจำหน่ายแล้วที่ร้านค้าชั้นนำทั่วประเทศ ในราคา 89 บาทเท่านั้น

หนุ่มๆ สาวๆ ที่มีปัญหาผมแห้งเสีย ซึ่ฟูอย่างรุนแรง ลองบำรุงผมด้วยผลิตภัณฑ์ที่ช่วยฟื้นฟูและเพิ่มความชุ่มชื้นอย่างล้ำลึกให้เส้นผมและหนังศีรษะ อย่างกลุ่มผลิตภัณฑ์ Pantene Miracles ใหม่ ที่มีการค้นคว้าวิจัยยาวนานถึง 15 ปี จนค้นพบนวัตกรรม Lipo Shot เทคโนโลยีสุดเอ็กซ์คลูซีฟ ช่วยเติมเต็มรูพรุนในเส้นผม ดูแลรักษาผมเสียอย่างรุนแรงและซึ่ฟู ให้กลับมาเป็นเส้นผมนุ่มลื่นดูจใหม่ โดยมีผลิตภัณฑ์ไฮไลต์อย่าง Pantene Pro-V Miracles Vita-fusion Dual-Active Oil Serum ที่นอกจากจะผลิตในญี่ปุ่นแล้วยังได้รับการยกย่องให้เป็นทรินาเมท้อันดับ 1 ของญี่ปุ่นอีกด้วย

อากาศที่ร้อนอบอ้าวตลอดปีของไทย ย่อมนำมาซึ่งกลิ่นตัวอันไม่พึงประสงค์ ทางแก้ที่ดีที่สุดคือการพกสเปรย์น้ำหอมขนาดพกพาไว้ดับกลิ่นกาย ในยามฉุกเฉินก็จะช่วยเรียกความมั่นใจกลับคืนมาได้ ซึ่งแบรนด์ Eversense เข้าใจถึงปัญหานั้น จึงได้ออกผลิตภัณฑ์ใหม่ Eversense Body And Hair Perfume Mist สเปรย์เพิ่มความหอมให้ผิวและเส้นผม 3 กลิ่น ขนาดกะทัดรัดเหมาะสำหรับการพกพา มาพร้อมนวัตกรรม Odor Neutralizer ช่วยระงับกลิ่นไม่พึงประสงค์ได้ทุกเวลาที่ต้องการ

ใครที่เดินทางเป็นประจำคงรู้ดีว่าการจัดกระเป๋าอย่างชาญฉลาดหมายถึงการนำของไปให้น้อยที่สุด และควรนำไปแต่สิ่งจำเป็นเท่านั้น เราจึงชอบชุดผลิตภัณฑ์จากแบรนด์ Mamonde เป็นพิเศษ ที่มีมาให้เลือก 2 สูตรสำหรับผิวแห้งและผิวมัน โดยคัดเลือกผลิตภัณฑ์ตัวเด่นของแต่ละกลุ่มมารวบรวมไว้เป็นเซ็ทขนาดกะทัดรัด เหมาะแก่การพกพายาเดินทางอย่างยิ่ง วางจำหน่ายแล้วที่ร้าน EVEANDBOY เท่านั้น

หลังจากที่ได้รับการตอบรับอย่างล้นหลามจากอายไลเนอร์เนื้อฟิล์มสูตรกันน้ำสีดาสนิท แบรนด์ RIKU Cosmetics แบรนด์เครื่องสำอางสไตล์ญี่ปุ่นที่สื่อถึงความเรียบง่าย ผ่านแพคเกจจิ้งสะอาดตา จึงได้ขยายไลน์ผลิตภัณฑ์เพื่อดูแลผิวผู้หญิงยุคใหม่ ไม่ว่าจะเป็น RIKU Recovery BB Cream บีบีครีมสูตรออร์แกนิกที่ช่วยปกปิดข้อบกพร่องของผิวได้อย่างเนียนสนิท หรือ RIKU Skinny Perfect Eyebrow Pencil ดินสอเขียนคิ้วหัวเรียวเล็กเพียง 1.4 มม. และกลุ่มผลิตภัณฑ์สกินแคร์ First Milk เพื่อมาช่วยบำรุงผิวก่อนแต่งหน้าให้เรียบเนียน กระจางใสอีกด้วย

The Ultimate Guide to Foundation

เคล็ดลับในการเลือก
รองพื้นที่ใช้

การเลือกรองพื้นที่เหมาะกับเราอาจเป็นเรื่องยากด้วยเนื้อสัมผัสและโทนสีที่มีมาให้เลือกมากมาย แต่หากเรารู้เคล็ดลับเล็กๆ น้อยๆ ที่อาจช่วยให้การเลือกซื้อรองพื้นใหม่เป็นเรื่องที่ง่ายขึ้น เราจึงอยากมาแชร์วิธีเลือกรองพื้นอย่างไรให้จอรองพื้นที่เหมาะกับผิวเรา และนอกจากนี้เรายังได้รวบรวมรองพื้นที่ดีที่สุดในแต่ละสภาพผิวมาเป็นตัวเลือกให้ลองใช้กัน เรื่อง : วารจัตน์ วัฒนาศาสตร์

Choose The Right Shade

หลายๆ คนมักลองรองพื้นบนท้องแขนเวลาเลือกซื้อรองพื้นใหม่ โดยที่อาจลืมนึกไปว่าเฉดสีที่พอดีกับผิวบริเวณช่วงแขนอาจจะขาวกว่าหรือคล้ำกว่าผิวบนใบหน้าก็ได้ เพราะฉะนั้นหากเป็นไปได้เราแนะนำให้ลองทดสอบสีรองพื้นบริเวณช่วงข้อมือถึงบริเวณคอ เพื่อให้ได้สีรองพื้นที่เหมาะสมแล้วดูกลมกลืนและเป็นธรรมชาติมากที่สุด ถ้าจะให้ดีทิ้งไว้สัก 15 นาทีแล้วลองส่องกระจกดูในแสงธรรมชาติ จากนั้นจึงค่อยเลือกสีที่ใกล้เคียงกับผิวมากที่สุด

Choose The Right Undertone

นอกจากเลือกความเข้มอ่อนของสีรองพื้นให้เข้ากับสีผิวเราแล้ว ควรเลือกรองพื้นให้โทนเหมาะสมกับโทนผิวของเรา ได้แก่ โทนอุ่น โทนเย็น หรือโทนกลาง เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาหน้าเทา หรือดูหมองจากการเลือกโทนรองพื้นที่ไม่เข้ากับโทนผิวของเราได้ ซึ่งคนไทยส่วนใหญ่จะมีผิวที่ออกไปทางโทนอุ่นมากกว่าโทนอื่นๆ วิธีตัดสินใจว่าเราจัดอยู่ในกลุ่มไหน สามารถสังเกตจากสีของเส้นเลือดบริเวณใต้ท้องแขน โทนเครื่องประดับที่ใส่แล้วเข้ากับผิวเรา และความไวต่อแดดของผิว โดยสรุปง่ายๆ ผิวโทนอุ่นจะมีผิวที่ออกไปทางเหลือง เมื่อมองที่เส้นเลือดแล้วจะดูออกไปทางสีเขียว ผิวแทนขึ้นได้ง่ายหลังจากออกแดด แต่ไม่ค่อยมีปัญหาผิวไหม้และมักใส่เครื่องประดับสีทองแล้วดูเข้ากันแต่ในทางกลับกัน ผิวโทนเย็นจะมีผิวที่ค่อนข้างไปทางอมชมพู เส้นเลือดดูออกสีน้ำเงินหรือสีม่วง ผิวไวต่อแดดและไหม้ได้ง่ายและมักใส่เครื่องประดับสีเงินแล้วดูเข้ากับสีทอง ส่วนคนที่ผิวโทนกลางจะมีเส้นเลือดที่ดูสีเขียวและสีม่วงอยู่พอๆ กัน ผิวไหม้หรือแทนขึ้นบางครั้งบ้างคราวหลังออกแดด และสามารถใส่เครื่องประดับทั้งสีเงินกับสีทองได้

Choose The Right Type

รองพื้นมีให้เลือกในหลากหลายรูปแบบตามการใช้งานที่แตกต่างกันไป ไม่ว่าจะเป็นชนิดแห้ง ชนิดลึควิด ชนิดแป้งอัดแข็ง ชนิดแป้งฝุ่น และชนิดสเปรย์ ดังนั้นเราจึงควรเลือกชนิดของรองพื้นให้เหมาะกับไลฟ์สไตล์และความต้องการของผิว เช่น คนที่เดินทางบ่อยอาจจะเลือกใช้รองพื้นในรูปแบบแห้ง หรือ แป้งอัดแข็ง เพื่อความสะดวกในการพกพาโดยไม่ต้องกลัวหกเลอะเทอะ แต่ท้ายที่สุดแล้วควรคำนึงถึงการเลือกสูตรรองพื้นที่เหมาะสมกับความต้องการของผิวเราด้วยอย่างที่ได้กล่าวมาข้างต้น เช่น คนที่มีผิวแห้งอาจจะไม่เหมาะกับรองพื้นชนิดแป้งอัดแข็งเพราะอาจจะเน้นทำให้ผิวดูยิ่งแห้ง เป็นคราบ เป็นต้น

Choose The Right Formula

การเลือกรองพื้นก็เหมือนกับการเลือกสกินแคร์ ถ้าอยากแต่งหน้าให้ผิวออกมาดูสวยเรียบเนียนก็ควรใส่ใจกับการเลือกสูตรรองพื้นที่เหมาะสมสำหรับผิวเรา เช่น คนผิวแห้งก็ควรใช้รองพื้นที่มีความชุ่มชื้นกับผิว คนผิวมันก็ควรเลือกรองพื้นที่จะช่วยควบคุมความมันระหว่างวันได้ดี คนผิวผสมควรเลือกรองพื้นที่จะควบคุมความมันได้ระดับหนึ่งแต่ไม่แห้งตจนเกินไปจนทำให้ผิวแห้งตึง ส่วนผิวมีอายุเรานำแนะนำให้ใช้รองพื้นที่มีเนื้อบางเบา ไม่หนาหนัก หรือแห้งตจนเกินไปเพื่อจะได้ไม่เน้นริ้วรอยให้ดูเด่นชัดยิ่งขึ้นไปอีก

Choose The Right Tools

เราสามารถกำหนดผลลัพธ์ของผิวที่เราต้องการจากการเลือกรองพื้นด้วยอุปกรณ์ที่เหมาะสม ใครที่ชอบลูกลูผิวบางเบา ดูเป็นธรรมชาติกลมกลืนเสมือนเป็นผิวจริงเราแนะนำให้ลองรองพื้นด้วยฟองน้ำ นอกจากนี้ฟองน้ำยังเหมาะสำหรับใช้ในการเกลี่ยรองพื้นให้เห็นเป็นสัน หรือเป็นคราบให้ดูเรียบเนียนในขั้นตอนสุดท้ายได้อีกด้วย ส่วนใครที่ชอบผิวที่ดูเป๊ะ ปกปิดแบบจัดเต็ม เราแนะนำให้ใช้แปรงรองพื้นที่มีขนแน่นเกลี่ยรองพื้นลงบนผิวจนได้การปิดตามต้องการ และแน่นอนว่าเราสามารถลงรองพื้นโดยไม่ต้องมีอุปกรณ์ใดๆ ก็ได้เหมือนกัน เพียงแต่ใช้ปลายนิ้วเกลี่ยรองพื้นลงบนผิว ความอุ่นจากร่างกายเราจะช่วยวอร์มให้ผลิตภัณฑ์กลมกลืนเข้ากับผิวได้ตัวอย่างเป็นธรรมชาติ

Combination Skin ผิวผสม

- L'oreal Infallible 24 Hour Fresh Wear Foundation (ราคา 499 บาท)
- YSL All Hours Foundation (ราคา 2,500 บาท)
- Lancome Teint Idole Ultra Wear Foundation (ราคา 1,950 บาท)
- Nars Natural Radiant Long Wear Foundation (ราคา 1,950 บาท)
- Inglot All Covered Face Foundation (ราคา 1,750 บาท)
- Make Up For Ever Ultra HD (ราคา 1,850 บาท)

Dry Skin ผิวแห้ง

- Chanel Ultra Le Teint All Day Comfort Flawless Finish Foundation (ราคา 2,500 บาท)
- Bourjois Healthy Mix Serum Foundation (ราคา 550 บาท)
- Mac Face & Body (ขนาด 120 มล. ราคา 2,000 บาท)
- Fenty Beauty Pro Filt'r Hydrating Longwear Foundation (ราคา 1,390 บาท)
- Koh Gen Do Maifanishi Aqua Foundation (ราคา 1,840 บาท)
- Maybelline Fit Me Dewy + Smooth (ราคา 349 บาท)

Mature Skin

ผิวมีอายุ

Oily Skin

ผิวมัน

Laura Mercier Flawless Lumiere Radiance-Perfecting Foundation (ราคา 1,900 บาท) IT Cosmetics Your Skin But Better CC Cream SPF 50+ (ราคา 1,700 บาท) Physicians Formula The Healthy Foundation (ราคา 690 บาท) Revlon Photoready Candid Natural Finish Foundation (ราคา 495 บาท) Giorgio Armani Luminous Silk Foundation (ราคา 2,500 บาท) Yves Rocher Flawless Skin Foundation SPF30 PA++ (ราคา 829 บาท)

Maybelline Superstay Full Coverage Foundation (ราคา 399 บาท) Estee Lauder Double Wear Stay-in-Place Makeup SPF10 (ราคา 1,950 บาท) Dior Diorskin Forever Foundation Matte (ราคา 2,400 บาท) Shu Uemura Unlimited Fluid Foundation (ราคา 1,950 บาท) Sulwhasoo Sheer Lasting Foundation (ราคา 1,900 บาท) Fenty Beauty Pro Filt'r Soft Matte Longwear Foundation (ราคา 1,340 บาท)

LARME

PHOTOGRAPHER : **YANNATIP BOONKATE**

STYLIST : **AKAPHOL RUTHAIYANONT**

14 ป.อ. 2562
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี

LET ME
LOVE RI MIT

SWEET TEARDROP IN HER EYES

อยากให้แจนจิงช่วยอธิบายก่อนเลยว้า
LARME คืออะไร

LARME (ลาลูม) คือชื่อนิตยสารของญี่ปุ่นค่ะ ซึ่งมาจากภาษาฝรั่งเศส (ลาร์ม) แปลว่า น้ำตา ซึ่งนิตยสารเล่มนี้เป็นนิตยสารสำหรับสาว ๆ ที่มีสไตล์หวานๆ น่ารัก แล้วก็เป็นตัวของตัวเองค่ะ โดยนิตยสารเล่มนี้เป็นนิตยสารที่มีชื่อเสียงมากๆ ในประเทศญี่ปุ่น เวลาเดินไปไหนมาไหนก็จะเห็นนิตยสารเล่มนี้วางจำหน่ายทั่วไปเลยคะ

แจนจิงเองก็เคยมีประสบการณ์การเป็น LARME Dolls Model ร่วมกับ LARME Magazine มาแล้ว พอจะเล่าได้ไหมว่าไปทำอะไรบ้าง แล้วความรู้สึกเป็นอย่างไรบ้าง

สำหรับประสบการณ์การไปถ่ายแบบที่โน่นก็คล้ายๆ กับที่ประเทศไทยเลยคะ แต่ว่าที่จะไม่เหมือนกันคือเรื่องของสไตล์การแต่งหน้าและการแต่งตัว เพราะวานิตยสาร LARME จะมีความเป็นแฟชั่นที่แฟนตาซีกว่าที่คนปกติใส่ทั่วไปหน่อยหนึ่ง มีความหลากหลายเพิ่มขึ้นมา แล้วก็มีความตรงมาอยู่ในคอนเซ็ปท์ในภาพถ่ายของเขา ทุกรูปมีองค์ประกอบหลายๆ อย่างรวมกันไม่ว่าจะเป็นเมคอัพ เสื้อผ้า หรือแม้แต่สไตล์การแต่งภาพเองก็ตาม ซึ่งเวลาเอามารวมกันทั้งหมดแล้วทำให้เกิดความเป็นแฟนตาซีขึ้นมาได้ ทำให้เกิดสไตล์ที่แตกต่างจากนิตยสารเล่มอื่นๆ ค่ะ แล้วอีกอย่างก็คือจะมีบุคคลที่มีชื่อเสียงมาเป็นนางแบบด้วยเยอะพอสมควรคะ

แล้วพอเข้ามาที่เมืองไทย ก็เลยมีการประกวดขึ้นมาด้วย

สำหรับการประกวด LARME Asian Talent Contest 2019 เกิดจากที่เราได้มีโอกาสไปถ่ายแบบที่ประเทศญี่ปุ่น แล้วทางเราก็เลยคุยกันว่าอยากจะมาเปิดสาขาที่เมืองไทย อยากจะมีความสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่นอะไรแบบนี้ แล้วเราก็เลยตกลงกันว่า ถ้าันจัดการประกวดเลยไหม เพื่อต้องการจะหาสาวไทยที่มีสไตล์ตรงกับคอนเซ็ปท์ของ LARME Japan ซึ่งผู้ชนะก็จะ

ความฝันของผู้หญิงนั้นมีน้ำตาเป็นส่วนประกอบเสมอ ไม่ใช่เพราะอยากจะทำมา แต่เพราะว่าผู้หญิงนั้นอ่อนไหวต่อความรู้สึก และไม่ว่าปลายทางนั้นจะสมหวังหรือผิดหวัง สุดท้ายปลายทางของเธอก็มีน้ำตาเป็นส่วนประกอบหนึ่งด้วยเสมอๆ และไหนๆ ก็มีโอกาสนี้ที่ “แจนจิง - เรตสุภา เจริญเตง” คุณเค็ยของเรากลับมาขึ้นปกกุสสตรีกอีกครั้งในรอบ 9 เดือน และพา 4 สาว “เป็ยโน - เกวลิน เวชกามา” “เพลง - ศิริพัทธ์รธา เวชกามา” “เฟท - สุวีตา เกสรสมบัติ” และ “แอนนา - วรณานต์ แสงพรหมมา” จากการประกวด **LARME Asian talent contest 2019** ที่มีจุดเริ่มต้นจากนิตยสารผู้หญิงแนวหวานๆ จากญี่ปุ่นที่ชื่อว่า **LARME (ลาลูม)** มาขึ้นปกด้วยพร้อมๆ กันเป็นครั้งแรกแล้ว เราก็เลยอยากเห็นน้ำตาของพวกเธอ เอ๊ยไม่ใช่เราอยากถามว่า “น้ำตา” (LARME ภาษาฝรั่งเศสแปลว่าน้ำตา) ของพวกเธอนั้นเป็นแบบไหน น้ำตาของพวกเธอก็มาจากความผิดหวังในการได้รับโอกาสในวงการบันเทิงนั้นเป็นอย่างไร จะเป็นน้ำตาที่เข้มข้นไปด้วยความมุ่งมั่นจริงจัง หรือจะเป็นน้ำตาหวานๆ ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวังและความสดใสน่ารักกันแน่? เรื่อง : Prapashine ภาพ : Yannatip Boonkate

ได้รับรางวัล แล้วก็ได้ไปถ่ายนิตยสารกับประเทศญี่ปุ่น แล้วก็คิดว่าสาว ๆ หลายคนก็คงอยากได้เช่นเดียวกัน

และที่สำคัญคือเราจะไม่ได้หยุดอยู่แค่นั้น เพราะว่าหลายๆ คนที่เข้ามาประกวดก็มีความสามารถ เราก็พร้อมที่จะสนับสนุนให้เขาทำสิ่งที่เขารัก เท่าที่เราจะทำได้ โดยที่เราไม่ได้ปิดกั้นในสิ่งที่เขาอยากจะทำต่อไปด้วยค่ะ ซึ่งในการประกวดครั้งนี้ก็เรียกได้ว่าเกินคาดเหมือนกัน เพราะว่ายังเป็นแค่บริษัทเล็กๆ และเพิ่งมีการประกวดเป็นครั้งแรก แต่ว่าสาว ๆ ก็มาสมัครกันมากมาย แต่ละคนก็มีความสามารถหลากหลายมากๆ เลยค่ะ

พอจะทราบมาว่า แจนจิงเองมีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการตัดสินด้วย

(หัวเราะ) อันนี้เขาเพิ่งมาบอกตอนหลัง ซึ่งพอเราได้ยินก็แบบว่า หา... เพราะส่วนตัวเราคิดว่าตัวเองยังไม่ได้มีประสบการณ์มากขนาดนั้น ในวงการบันเทิง แต่ว่าไหนๆ ก็ได้รับเกียรติแล้ว เราก็จะทำหน้าที่ของเราได้ดีที่สุด และเลือกคนที่เราคิดว่าสามารถแสดงความเป็นตัวของตัวเองออกมาได้มากที่สุด แล้วก็เข้ากับสไตล์ของ LARME ด้วย

ในฐานะที่แจนจิงเองเป็นรุ่นพี่ในวงการ ทำงานมาก่อน อะไรที่พี่แจนจิงอยากสอนน้องๆ ที่กำลังจะก้าวเข้ามาอยู่ในวงการบันเทิงมากที่สุด

(หัวเราะ) คิดว่าไม่กล้าสอนอะไรใครเลย เพราะว่าแจนจิงก็...นะ... (หัวเราะ) ยังเป็นน้องใหม่ในวงการบันเทิงอยู่มาก แล้วผู้สมัครบางคนอายุงานในวงการบันเทิงมากกว่าแจนจิงด้วยซ้ำ แต่ว่าอันไหนที่เราแนะนำได้ ถึงแม้ว่าอายุงานของเราในวงการบันเทิงจะน้อยกว่า แต่ว่าถ้าเรามองเห็นความสามารถเขาว่าสามารถที่จะไปต่อได้ เราก็จะแอบบอกเขาว่าถ้าทำอันนั้นะก็จะไปต่อได้อีก ประมาณนี้ค่ะ

อยากให้แจนจิงพูดถึงน้องๆ แต่ละคนหน่อย

โอ้โฮ (หัวเราะ) ถ้าจิงเอาเฉพาะน้องๆ ที่มากขึ้นวันนี้ก็แล้วกันนะค่ะ ที่มาถ่ายแบบกับนิตยสารกุลสตรี ก็ต้องขอบคุณนิตยสารกุลสตรีด้วยนะค่ะที่เลือกน้องๆ มา ตอนแรกเราคิดว่าจะพาน้องๆ มา 20 คน แต่ว่าคงจะวุ่นวายน่าดู เราก็เลยเลือกมาบางส่วน อย่างเช่นน้องเพลงก็เป็นคนที่เข้ากับคนได้ง่ายมากๆ (เสียงสูง) ก็คือเป็นคนที่มีความซื่อสัตย์มากๆ ไม่กลัวที่จะพูดคุยกับเรา ในฐานะที่เราเป็นคณะกรรมการที่อยู่ใกล้ๆ กับผู้เข้าประกวดแต่ละคนด้วย ก็เลยสามารถเป็นเพื่อนกัน สามารถเข้ามาพูดคุยเข้ามาเอ็นจอยกับเราได้ น้องเพลงมีความสามารถพิเศษคือสามารถพูดภาษาอังกฤษกับญี่ปุ่นได้คล่องมากๆ ค่ะ เราเคยเห็นคลิปของเขา

ใน YouTube ด้วย

แล้วก็นี่ น้องแอนนา (เสียงเล็กเสียงน้อย-หัวเราะ) คนก็จะชอบบอกว่าเขาหน้าเหมือนลิซ่า Blackpink ตอนแรกที่เราเจอเขาเราก็จะทักว่า “ฮาย ลิซ่า...” แต่ว่าเราจะไม่บอกว่าเขาคือลิซ่า เราอยากให้คนจำเขาในแบบที่เป็นแอนนามากกว่าค่ะ ก็จะไม่พยายามบอกว่าเป็นลิซ่าแล้ว (หันไปเห็นแอนนาก็ยิ้มอยู่ข้างๆ) แหม...ยิ้มแฉ่ง (หัวเราะ) สำหรับแอนนา ที่เราจำได้คือเคยผ่านการถ่ายโฆษณาไปด้วยค่ะ

แล้วก็นี่น้องเพลงกับเปียโนค่ะ ซึ่งเป็นฝาแฝดกัน เอ้ย ไม่ใช่ฝาแฝดสิ (หัวเราะ) เป็นพี่น้องซิกกับเดลนอะ สองคนนี่คือดังมาก เป็น YouTuber ที่เราเห็นอยู่บ่อยๆ เวลาที่มีโฆษณาตั้งขึ้นมา เราเห็นก็รู้สึกว่ามันคุ้นๆ นะ ที่เขาร้องเพลงในแอปคาราโอเกะ พอเห็นก็อ้อ คือเพลงกับเปียโนนั่นเอง ซึ่งเขาก็มีความเป็นเอกลักษณ์ของเขา เพราะว่าเขาเป็นคู่ที่ดูรักกันมาก แล้วก็

เวลาดีใจก็จะดีใจด้วยกัน พอตอนร้องให้ก็จะโถ...อะไรแบบนี้ เป็น Relationship ที่น่ารักมากๆ จริงๆ ค่ะ เราก็เลยเลือกเขาทั้งสองคนเข้ามาด้วย

ส่วนเพทเองก็เคยเป็นไอดอลมาก่อน (Siamese Kittenz) แต่ว่าหมดสัญญาแล้วมีความสามารถด้านร้องเพลง แล้วก็มีความสามารถพิเศษคือสามารถพูดภาษาญี่ปุ่นได้ดีมากๆ เลยค่ะ

ก็นี้ให้แต่ละคนพูดถึงแจนจิงบ้าง

แจนจิง : โอ้โฮ พูดถึง LARME ดีกว่า (หัวเราะ)
แอนนา : จากที่เราเห็นข้างนอกปกติ ภาพลักษณ์ของพี่แจนจิงก็จะแบบว่า น่ารัก เบี้ยวๆ แต่พอมาเป็นเวอร์ชันคณะกรรมการเนี่ย เห็นได้ชัดตอนที่เราย้ายไปยืนอยู่ด้านหน้าเขา คือพี่เขาตั้งใจมาก โฟกัสที่เรามากจนบางครั้งเราก็กลัว ตอนนั้นเรากลัวเลย แต่คือว่าพี่แจนจิงเป็นคนที่ตั้งใจมากแล้วเราก็รู้ใจค่ะว่าพี่เขายังใจใหม่ แล้วพอเห็น

ที่เขาตั้งใจขนาดนั้น แล้วเขาก็สามารถมองเห็นว่าแต่ละคนสักๆ แล้วมีความสามารถอะไร น่าจะเป็นแบบไหนบ้าง ก็เลยชื่นชมในตัวที่เขาหลายๆ แล้วก็เก่งมากๆ ค่ะ

เปียโน : จริงๆ แล้วตอนแรกหนูไม่รู้จักพี่แจนจิงเลยค่ะ เพราะว่าหนูไม่ได้ติดตาม BNK48 เลย หนูก็เพิ่งรู้ว่าพี่แจนจิงเคยอยู่ในวง BNK48 ด้วย ตอนแรกที่หนูเจอก็สงสัยว่านี่ดาราทะไหน (หัวเราะ) ประกอบกับว่าหนูตื่นตื่นตอนที่จะแสดงให้คณะกรรมการดูตอนรอบออดิชั่นด้วยค่ะ แต่ว่าพี่แจนจิงก็เป็นคนน่ารัก หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน...นั่นแหละค่ะ (หัวเราะ) พี่เขาดูมีความเฮฮา ร่าเริง อารมณ์ดีอยู่ตลอดเวลา ดูเป็นคนแบบว่าชีวิตนี้ฉันไม่เคยทุกข์มาก่อนเลย อะไรแบบนี้ค่ะ (หัวเราะ)

เพลง : พี่แจนจิงเป็นคนน่ารักมากๆ เลยค่ะ มีความเป็นตัวของตัวเอง พี่เขาเป็นสเปคผู้หญิงแบบที่หนูชอบ เหมือนเป็นไอคอลละค่ะ เป็นผู้หญิงที่น่ารักแล้วก็ขี้เล่น มีความเป็นเด็กน้อยๆ มีความน่ารักน่าเอ็นดู...

แจนจิง : วันนี้จะได้รับแต่คำชมนะค่ะ เพราะอะไร เพราะว่าเราเป็นคนให้คะแนนเขาตัวเอง (หัวเราะทั้งวง)

เพท : จริงๆ เพทรู้จักพี่แจนจิงตั้งแต่ตอนอยู่ BNK48 เพราะว่าเคยดูผลงานแบบผ่านๆ เหมือนกัน แต่ว่าเท่าที่ดูจากตอนนั้นรู้สึกว่ พี่แจนจิงมีความนิ่งๆ ดูเป็นผู้ใหญ่ๆนะค่ะ แต่พอได้เข้ามาทำงานร่วมกัน รู้สึกว่พี่แจนจิงเป็น

คนที่น่ารักมาก ที่สำคัญคือถึงแม้จะดูเป็นผู้ใหญ่ แต่ก็มีความขี้เล่นในแบบของเขาเอง เป็นคนที่เพทชอบมากๆ เวลาอยู่ด้วยแล้วเพทรู้สึกสบายใจมีความสุข ร่าเริงตามเขาไปด้วย แต่ถ้าเป็นส่วนองคณะกรรมการ เพทรู้สึกชอบตรงที่ว่พี่แจนจิงเป็นคนที่ทำการบ้านมาดีมาก ในคำถามองแต่ละคน อย่างเช่นผู้เข้าประกวดบางคนก็เรียนด้านกฎหมาย พี่แจนจิงก็จะคิดคำถามเกี่ยวกับตัวเขาขึ้นมาโดยเฉพาะ เพทก็เลยรู้สึกชื่นชมที่พี่แจนจิงทำการบ้านมาดีมาก ชื่นชมมากๆ ค่ะ

แจนจิง : ฉันไม่ได้ทำการบ้าน ฉันดันสด (หัวเราะ)

เหตุว่อะไรที่ก้ให้แต่ละคนถึงเลือกเข้ามา Us:noc LARME Asian Talent Contest 2019

แจนจิง : ให้เวลาคิด 5 วินาที ดีดๆๆ (หัวเราะ)

แอนนา : สำหรับหนูนะค่ะ หนูเป็นคนทีติดตามนิตยสาร LARME อยู่แล้ว ชอบสไตล์ ชอบความเป็นแฟนตาซี สไตล์ทีมีความหวานๆ เอาไปผสมกับแนวอื่นๆ ทำให้เกิดความน่าหลงใหลในนั้นก็เลยมาสมัครค่ะ

เปียโน : อยากลองอะไรใหม่ๆ ค่ะ เพราะว่าหนูไม่เคยเข้าถึงแนวสไตล์ญี่ปุ่นสักเท่าไร หนูจะเป็นแนวแบบเกาหลี หรือแนวฝรั่งอะไรแบบนี้มากกว่าค่ะ พอเห็นการประกวดก็รู้สึกว่มันท้าทายตัวเราดี เราไม่เคยลอง ก็เลยลองลงประกวดกับน้องเพลงค่ะ

เพลง : ปีทีแล้วหนูได้มีโอกาสไปทัศนศึกษาทีประเทศญี่ปุ่นค่ะ ตอนแรกคือหนูไม่เคยไปต่างประเทศเลย แล้วญี่ปุ่นก็ประเทศแรกทีหนูไป ซึ่งสวยมากๆ ตอนแรกหนูมีความคิดว่อยากไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน อยากไปใช้ชีวิตทีประเทศญี่ปุ่น เพราะว่าสบายและน่าอยู่มากๆ หลังจากนั้นทีเปียโนก็แนะนำ ทีมีนางแบบญี่ปุ่นพอเห็นแล้วก็คิดว่นี่เป็นประเทศทีเราเพิ่งเคยไปเลยนี่นา ก็เลยน่าสนใจมากๆ

เปียโน : ตอนนั้นทีเค้าบอกว่า ถ้ามีโอกาสได้ไปญี่ปุ่น อยากจะไปด้วยกันกับหนูเิง

เพลง : ใช่ค่ะ เพราะว่าตอนนั้นหนูไปกับเพื่อนตอนทีหนูเล่าให้ทีเปียโนฟัง ไม่รู้ว่พี่เขาถึงทีหนูเล่าหรือเปล่า ไม่รู้ว่เข้าใจในสิ่งทีหนูเล่าขนาดไหน หนูก็เลยบอกว่ถ้าได้ไป อยากให้ทีเปียโนไปด้วย อยากไปเป็นไกด์ให้ทีเปียโนนะ ก็เลยมาประกวด เพราะว่าหนูอยากลองทำในสายงานอื่นๆ บ้างนอกจากเป็นนักร้อง อยากเปิดโอกาสให้ตัวเองค่ะ

เพท : เพทรู้จักนิตยสาร LARME มาตั้งแต่เขาทำแรกๆ เลยค่ะ เพราะว่าไอคอลลทีเราชอบ เป็น LARME Dolls Model ในตอนนั้น พอดูนิตยสารก็รู้สึกว่ตัวเราเองเข้ากับสไตล์องนิตยสาร ทีเป็นสไตล์ญี่ปุ่นหวานๆ ซึ่งเพทก็ชื่นชอบความเป็นญี่ปุ่นและความเป็น LARME มาตั้งแต่ตอนนั้นแล้ว แล้วเพทเคยเป็นไอคอลลมาก่อนค่ะ พอออกจากวงมาเพราะหมดสัญญา

เพทก็ได้ไปเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยนที่ประเทศญี่ปุ่นเป็นเวลาหนึ่งปี พอเราได้ไปก็ได้ใช้ชีวิตอีกแบบหนึ่งที่ไม่ได้อยู่ในวงการบันเทิง ทำให้เพทคิดว่าจริงๆ เราอยากกลับไปทำงานวงการบันเทิงอีกหรือเปล่า ก็ได้คำตอบว่าอยากไป แต่ว่าตอนนั้นมีความคิดแค่อยากไป แต่ยังไม่สามารถหาหนทางได้ แล้วตอนนั้นก็มีการประกวดขึ้นมาพอดี เพทก็ตัดสินใจแบบไม่ทันคิดเลยว่าจะไปประกวดอันนี้แน่นอน เพราะว่านี่เป็นสิ่งที่เราชื่นชอบอยู่แล้ว และน่าจะทำได้ดีค่ะ

คำถาม LARME ในภาษาฝรั่งเศสแปลว่าน้ำตาแต่ละคนจะนึกถึงอะไร

เป็โย : น้ำตาแห่งความสุขหรือเปล่านั้น ตอนแรกหนูไม่รู้ด้วยซ้ำว่า LARME แปลว่าน้ำตาด้วย ลาร์มๆ อะไรสักอย่าง (หัวเราะ) ดูจากสโลโก้ น่าจะหมายถึงถึงน้ำตาแห่งความสุขมันจะ

แอนนา : ยากแล้ว...(ยิ้ม) จริงๆ นิติสาร LARME ที่หนูเคยดู หนูไม่เคยนึกถึงคำว่าน้ำตาเลย ถ้าตามความหมายแปลว่าน้ำตา หนูว่าก็น่าจะเป็นน้ำตาที่มีหลายๆ ความรู้สึกอยู่ในนั้น เป็นน้ำตาที่มีเสน่ห์ค่ะ ดูน่าค้นหา (หันไปถามเป็โย) ตอบว่าเป็นน้ำตาแห่งความสุขใช่ไหม เพราะฉะนั้นจะตอบว่า ดูเป็นน้ำตาที่น่าค้นหาค่ะ

เพท : เพทว่านิติสาร LARME เป็นนิติสารสำหรับผู้หญิงใช่ไหมคะ เพทมองว่าน้ำตาเป็นของที่คู่กับผู้หญิง เพทไม่ได้มองว่าผู้หญิงอ่อนแอแล้ว

ก็ต้องร้องไห้ตลอดนะค่ะ แต่ว่าน้ำตามันเกิดขึ้นได้ในหลายอารมณ์ ดีใจ เสียใจก็ร้องไห้ได้ ไม่ว่าจะอารมณ์ไหนเราสามารถร้องไห้ มีน้ำตาออกมาได้ทั้งนั้น เพทคิดว่าน้ำตาในแบบของ LARME จึงเป็นสิ่งที่แสดงถึงความเป็นผู้หญิง ที่ไม่ได้แปลว่าอ่อนแอแต่เพียงอย่างเดียว แต่เรามีความแข็งแรงอยู่ด้วยค่ะ

เพลง : ตอนแรกที่หนูรู้ว่า LARME แปลว่าน้ำตา หนูนึกถึงน้ำตาที่เป็นเพชรนะค่ะ เป็นสิ่งที่แสดงถึงความมระยิบระยับในตัวของผู้หญิงหรือเปล่านั้นน้ำตาที่มีความเป็นเพชร มีความแวววาว (ยิ้ม)

อยากให้แต่ละคนฝากเพลงกันจะมีต่อไปในอนาคต และพูดถึงแฟนๆ ที่ติดตามเชียร์มาโดยตลอดกันหน่อย

เป็โย, เพลง : ก็ฝากให้กำลังใจพวกเราที่เข้าประกวดในครั้งนี้ทั้ง 20 คนด้วยนะค่ะ ไม่ว่าจะแพ้หรือชนะอย่างน้อยก็เป็นประสบการณ์ที่ดีอย่างหนึ่ง ทำให้ก็ได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ เก็บไว้เป็นบทเรียนในวันข้างหน้า เพื่อว่าทำอะไรผิดพลาดไป ก็สามารถเอาบทเรียนตรงนั้นมาพัฒนาขึ้นได้ค่ะ ยังไงการพัฒนามันมีแต่จะพัฒนาขึ้น ไม่มีทางจะตกลงไปอยู่แล้วค่ะ ก็อยากจะให้เป็นที่กำลังใจกับพวกเราด้วยค่ะ อ้อ แล้วก็ฝากผลงานการร้องเพลงคาราโอเกะด้วยนะค่ะ ทั้งในแอป Joox WeSing TikTok ชื่อว่า Piano & Pleng ด้วยนะค่ะ ขอขอบคุณค่ะ

แอนนา : อยากให้ทุกคนติดตามและเป็นกำลังใจ

ให้พวกเราทั้ง 20 คนด้วยนะค่ะ หนูชื่อแอนนา นะค่ะ ก็ขอฝากเนื้อฝากตัว ฝากเป็นกำลังใจให้หนูด้วย สำหรับผลงานเร็วๆ นี้ก็กำลังจะมีซีรีส์เรื่อง “รักของพี่เกิดที่ 7-11” ค่ะ ดูได้ที่แอปฟลิคชั่น WeTV ค่ะ ฝากด้วยค่ะ

เพท : ฝากเป็นกำลังใจให้พวกเราด้วยนะค่ะ ไม่ว่าจะผลจะเป็นอย่างไร ชนะหรือไม่ชนะ เพทสัญญาว่าจะทำให้เต็มที่เพื่อตอบแทนกำลังใจจากทุกๆ คน แล้วก็เพื่อตัวของเพทด้วย รับรองว่าเพทจะไม่ทำให้ทุกคนผิดหวังอย่างแน่นอนค่ะ ส่วนช่องทางการติดต่อของเพทก็คือมี IG @withyourfate ค่ะ ขอขอบคุณค่ะ

แจนจิงจิง : สำหรับแจนจิงจิงนะค่ะ ก็อยากจะฝากกิจกรรมการประกวด LARME Asian Talent Contest 2019 ด้วยนะค่ะ เพราะว่า เป็นครั้งแรกที่เราทำอะไรแบบนี้กับน้องๆ ที่มาสมัครกว่า 700-800 คน แล้วก็คัดเลือก 20 คน ซึ่งวันประกาศผลในวันที่ 31 ที่ผ่านมาก็ยังไม่ใช่ว่าจะจบ เพราะว่าน้องๆ ที่ได้ชนะเลิศ และน้องๆ ที่เราเลือกมาเพราะว่ามีความสามารถ มีความแตกต่างกันอยู่แล้ว ก็เลยอยากให้ติดตามกันว่า หลังจากการประกาศผลแล้วน้องๆ แต่ละคนจะต่อยอดโอกาสได้ไกลแค่ไหน รวมถึงทางเราเองจะมีศักยภาพไปได้ไกลแค่ไหน แล้วเราจะช่วยดึงศักยภาพของน้องๆ ออกมาได้แค่ไหนด้วยเหมือนกัน แล้วก็ที่สำคัญคือ ยังติดตามแจนจิงได้อยู่นะค่ะ (หัวเราะ) KS

PEOPLE ON [36] FRAMES

ไม่ว่าจะเป็นเพราะความได้รูปซ้ำกว่าดิจิทัล การลุ้นว่าภาพที่ได้หลังจากล้างและสแกน จะออกมาดีร้ายแค่ไหน คาแร็กเตอร์ของฟิล์มแต่ละยี่ห้อที่แตกต่างกัน ความคลาสสิก หรืออาจจะแค่รู้สึกว่ามันเท่และดูสวย ไม่ว่าจะเพราะอะไร แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าช่วงนี้กระแสกล้องถ่ายรูปที่ใช้ฟิล์ม อยู่ดีๆ ก็กลับมาเป็นที่นิยมอีกครั้ง ทั้งๆ ที่เคยปลงว่ามันตายไปแล้ว แต่ในร้านล้างฟิล์มทุกวันนี้กลับเต็มไปด้วยวัยรุ่นที่มารอล้างฟิล์มม้วนเก่า ซื้อฟิล์มม้วนใหม่กันอย่างหนาตา

เพราะเราต้องการจะค้นหาคำตอบว่า กล้องฟิล์มกลับมาฮิตในหมู่วัยรุ่นได้อย่างไร กล้องฟิล์มเป็นเพียงของเล่นฮิปสเตอร์หรือคนรวยจริงหรือไม่ กล้องฟิล์มจะกลายเป็นรสนิยมหรือเป็นเพียงแฟชั่น และกล้องฟิล์มเหมาะกับคนยุคนี้จริงๆ หรือไม่ เราจึงไปพูดคุยกับ 3 ผู้เกี่ยวข้องเกี่ยวกับฟิล์มในระดับมืออาชีพ ทั้ง 2 ช่างภาพหญิงที่ผูกพันกับกล้องฟิล์มในระดับจริงจัง และร้านล้างฟิล์มหน้าใหม่ที่เป็นขวัญใจคนรุ่นใหม่แม้เปิดได้ไม่นาน รวมถึงเรื่องชีวิตที่เกี่ยวข้องพันกับการถ่ายภาพของพวกเขาด้วย

ก็ไม่แน่ว่า หลังอ่านจบ คุณผู้อ่านอาจพบความจริงบางอย่างที่น่าเจ็บปวดอยู่ไม่น้อยเกี่ยวกับกล้องฟิล์มในยุคสมัยนี้ จนทำให้เกิดความอยากหากกล้องฟิล์มมาลองเล่นดูสักครั้ง หรือถ้าเล่นกล้องฟิล์มอยู่แล้ว ก็อาจจะอยากหาฟิล์มม้วนใหม่มาลอง หรือไม่ก็อาจจะเลิกเล่นกล้องฟิล์มไปเลยก็เป็นไปได้เหมือนกัน เรื่อง : ประภาส อยู่เย็น ภาพ : Yannatip Boonkate

โหนๆ เราตัดสินใจทำเรื่องเกี่ยวกับฟิล์มทั้งที เราเลยขอแหวกขนบการทำนิตยสารยุคปัจจุบันที่ใช้ดิจิทัล กลับไปใช้การถ่ายรูปด้วยกล้องฟิล์มแบบที่นิตยสารยุคเก่าเคยทำกัน อธิบายง่ายๆ ก็คือทุกภาพในคอลัมน์นี้ ล้วนเป็นภาพจากฟิล์มแท้ๆ ร้อยเปอร์เซ็นต์!

Film - Kodak Ultramax 400 / Camera - Pentax K1000 / Developed by - Flashbox (อารีย์ ซอย 5)

01-12

พิตชา กิจชัยเจริญ

ช่างภาพหญิง / สีเหลืองจัตุรัส / กล้อง Hasselblad / นิวยอร์ก / 214(b) / เก็บฟิล์ม / คุณค่าเมื่อเวลาผ่านไป

[01] แพรวเรียนจบคณะคณะมัณฑนศิลป์ ภาควิชาออกแบบนิเทศศิลป์ มหาวิทยาลัยศิลปากร แล้วด้วยความที่เรียนเรื่องกราฟฟิก เรื่องโฆษณา ต้องใช้รูปถ่ายประกอบกับการทำงาน ก็เลยเริ่มถ่ายรูปตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยนั่นแหละ แล้วก็ถ่ายรูปรับปริญญาบ้าง แต่ก็ยังไม่ได้จริงจังมาก แล้วพอเรียนจบแพรวก็ไปทำงานในบริษัทในเครือไฟว์สตาร์ เป็น Art Director ออกแบบโปสเตอร์หนัง ต้องคิดธีมว่าอยากได้โปสเตอร์ประมาณไหน แล้วต้องออกไปถ่ายจริงๆ ในสตูดิโอ ตอนวันออกกองแพรวรู้สึกสนุก แต่พอกลับมานั่งทำงานที่ออฟฟิศกลับรู้สึกเบื่อๆ ก็เลยไปไปฝึกงานที่นิตยสาร Image 3 เดือน จะได้มีพื้นฐาน เพราะเราไม่ได้จบโฟโต้ แล้วก็ฝึกงานที่สตูดิโอให้เช่าอีก 6 เดือน แล้วก็เริ่มเป็นช่างภาพมาตลอด น่าจะประมาณ 9-10 ปีแล้วค่ะ

[02] แล้วด้วยความที่แพรวทำงาน Commercial มาตลอด ปรากฏว่า 3 ปีที่แล้ว

เรารู้สึกว่าทำงานคอมเมอร์เชียลอย่างเดียวไม่สนุกอีกแล้ว ก็เลยตัดสินใจหยุดทำ แล้วก็ไปเรียนต่อที่ ICP (International Center of Photography) ที่นิวยอร์ก ไปเรียนต่อด้าน Fine art ที่ใช้ภาพถ่ายในการแสดงออก เรียนรู่ว่าจะเอาสิ่งที่อยู่ในใจออกมาได้อย่างไร งาน Personal Work คืออะไร อันนี้ถือว่าเปิดโลกเลยสำหรับแพรว การถ่ายรูปไม่ใช่แค่เอานางแบบมายืนโง่ๆ แล้วก็ถ่ายๆ อย่างเดียว แต่มันสามารถมีเรื่องราวสามารถตอบสนองความรู้สึกของตัวเองได้ ก็เลยรู้สึกหลงใหลมากๆ

[03] โปรเจกต์ 214(b) ไม่ได้ตั้งใจให้เป็นโปรเจกต์ แต่ที่มาคือ พอแพรวเรียนมาหนึ่งปีเรียนแบบ Full course เรียน 5 วัน เสาร์อาทิตย์ ก็มี Workshop อีก ก็เลยทำงานๆๆ ทุกวัน

พอเรียนจบก็เลยชวนเพื่อนฝรั่งอีก 2 คนไปเที่ยวก็เลยไป Road Trip ที่อเมริกา แล้วตอนนั้นเพิ่งเรียนจบ ก็คึกคักมาก แยกเอากล้องฟิล์มไปถ่ายโน่นนั่นนี่ รู้สึกมหัศจรรย์กับทุกสิ่งทุกอย่างกับอเมริกาเยอะ เพราะสำหรับแพรว แพรวไปอเมริกายากมาก

[04] ที่มาของชื่อโปรเจกต์ภาพถ่ายฟิล์ม 214(b) คือเป็นชื่อหัวข้อเอกสารที่เวลาไปยื่นขอวีซ่า แล้วถ้าไม่ผ่าน เราจะได้ใบ 214(b) มาเหตุผลที่เขียนโน่นนั้นโดยรวมคือ เขาไม่เชื่อว่าเราผูกพันกับประเทศไทยมากพอ คือเขาคิดว่าเราไปแล้วจะไม่กลับมา แล้วแพรวได้มา 3 รอบ จริงๆ คือต้องไปเรียนเมื่อ 4 ปีที่แล้ว แต่แพรวขอวีซ่าไม่ผ่านจนไปไม่ทันโรงเรียนเปิดเทอม แล้วก็ต้องอยู่ไทยต่ออีกปีหนึ่งเพื่อที่จะขอวีซ่าใหม่ปีหน้า

[05] ไป Road Trip 2 สัปดาห์ กลับมาถ่ายรูปไปเยอะมาก ได้มาประมาณ 2,000 กว่ารูปฟิล์ม 120 ประมาณ 40-50 ม้วน พอเอาไปล้างสแกน แล้วก็มาเรียงๆ กันเพื่อจะดูรูป พอดูแล้วเรารู้สึกว่าเป็นโปรเจกต์ที่ได้ ก็เลยกลายมาเป็นโปรเจกต์จริงจัง มีภาพถ่ายรวมๆ ประมาณ 3-4 พันรูปได้ แต่แพรวคิดว่าโปรเจกต์นี้ยังไม่จบนะ แพรวคิดว่าไว้ว่าอยากไปให้ครบทุกรัฐ ตอนนี้อยู่ไปประมาณครึ่งหนึ่งแล้ว

[06] ที่รูปในโปรเจกต์ 214(b) แทบจะไม่มีคนเลย เพราะตอนที่เรามาไปเรียนแล้วทำให้เรารู้สึกว่าเราถ่ายรูปคนไม่เก่งเท่าไร เราไม่สามารถคุยกับคนแล้วให้เขาแสดงสีหน้าออกมาทาง

สายตา เราทำแบบนั้นไม่ได้ ไม่สามารถวิเคราะห์คนเล็กๆ ได้ ก็เลยถ่ายแต่สิ่งของ แล้วก่อนที่แพรวไป แพรวทำงาน Commercial ส่วนใหญ่ก็จะเป็นการถ่ายสิ่งของอยู่แล้ว พอได้ไปนิวยอร์กก็เลยรู้สึกว่าคุณพบตัวเองว่า เราเข้ากันได้กับสิ่งของ ก็เลยอินขึ้นเรื่อยๆ

[07] ที่รูปในโปรเจกต์นี้ส่วนใหญ่เป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส (Square) เพราะว่าแพรวใช้ Hasselblad ที่เป็น Medium format ที่ไปคราวแรกเอากล้องฟิล์มไป 5 ตัว มีทั้ง Medium format คอมแพค 135 ก็มี เยอะมาก (หัวเราะ) เพราะว่าเราซบรลง เลยไม่ต้องกลัวว่าจะต้องแบก ถ่ายเสร็จก็โยนใส่รถ Hass แพรวกดถ่ายแล้วรู้สึกชอบ เพราะว่ามันหนักดี และแพรวชอบ 120 เพราะมันมีความสมมาตร จัดองค์ประกอบง่าย รู้สึกว่าถนัดกว่า

[08] ตอนเรียนจะมีวิชา Film Archive เป็นวิชาที่สอนเกี่ยวกับความสำคัญในการเก็บรูปเขาพาไปมิวเซียมที่นิวยอร์ก พาเข้าไปดูรูปที่เก็บแล้วเป็นร้อยๆ ปี เป็นภาพนิวยอร์กสมัย 1800 เพราะถ้าเราดูประวัติจอตอลโนโทรศัพท์เมื่อก่อนตอนนี้เอามาใช้ทำอะไรไม่ได้แล้วนะ แต่ฟิล์มเมื่อปี 1800 เอามาอัดรูปตอนนี้คุณภาพยังเท่าเดิมจะบอกว่าเป็นี่คือความสำคัญของฟิล์มจริงๆ แล้วมันอยู่ที่ฟิล์มเนกาทีฟเว้ย ไม่ใช่แค่อะไหล่ของฟิล์มอย่างเดียว

[09] การถ่ายฟิล์มกับดิจิทัล ความรู้สึกต่างกันมาก พูดในเชิงการทำงานก็คือ ฟิล์มราคาก็แพง ส่วนดิจิทัลก็จะเน้นกดๆๆ ไซ้ไม่ใช้ค่อยว่ากัน แต่พอเป็นฟิล์มมันจะต้องคิดเยอะ ต้องถามตัวเองว่า ชอบใช้ไหม แดคดีหรือยัง ต้องคอย

สังเกตรอบๆ ตัวว่าถ่ายแล้วรูปจะละเอียดไหม ถ้าถ่ายแล้วละเอียดก็ต้องถ่ายใหม่ หรือยังดี แต่ถ้าเราทำงานส่วนตัวที่ใช้ฟิล์ม เรารู้สึกว่าไม่จำเป็นต้องรีบกับมันก็ได้ ค่อยๆ ถ่ายเก็บไปเรื่อยๆ

[10] คำตอบอาจจะดูน่าเบื่อหน่อย แต่การใช้ฟิล์มทำให้คนช้าลงจริงๆ นั่นแหละ เพราะว่าต้องค่อยๆ ปรับ ค่อยๆ คิด ดูแล้วดูอีก แต่ก็ไม่ใช่ว่าช้าลงแล้วแต่ได้รูปอะไรมาก็ไม่รู้ ฟิล์มม้วนหนึ่งแพงนะ ให้ค่ากับมันหน่อย ถ้าจะกดทิ้งมั่วๆ เราว่ามันน่าเศร้าเกินไป

[11] เราเชื่อมากๆ ว่ามันจะหายไปอีกรอบ เพราะว่าด้วยราคาที่สูง คนที่เล่นกันนานๆ เล่นทีก็จะถ่ายหมดม้วนนานมาก หรือต้องเดินออกไปเพื่อถ่ายให้หมดม้วน บางทีเหลือ 5 รูป แต่ยืนอยู่หน้าร้านล้างแล้ว ทำไงดีวะ ก็ถ่ายทิ้งๆ ขว้างๆ ถ่ายอะไรก็ไม่รู้ หัวฟิล์มท่ายฟิล์มมีรูปอยู่แค่นั้น แล้ว 5 รูปสุดท้ายในรูปก็จะป็นรูปวิวร้านล้างฟิล์ม คือถ่ายให้มันหมดๆ ไป แต่ถ้าในมุมมองของเราที่เป็นช่างภาพอาชีพ ที่ต้องถ่ายรูปเพื่อเอาไปใช้งานจริงๆ เราจะคิดว่า เฮ้ย 5 รูปนี้นะถ้าคิดเป็นเงินก็หลายบาทเลยนะ ไม่ต้องรีบถ่ายก็ได้ แต่ส่วนใหญ่ก็จะรีบกันเพราะว่าจะรีบเอารูปไปลงโซเชียล

[12] สำหรับแพรว แพรวว่าฟิล์มมันให้คุณค่าเมื่อเวลาผ่านไป แต่ต้องเก็บอย่างถูกวิธีด้วยนะ แพรวรู้สึกว่าการแบบนี้มันต้องให้ความรู้กับคน ว่าฟิล์มมันเก็บรักษาได้ บางทีถ่ายรูปปลุกไว้ตอนนี้ อาจจะไม่ได้สวยมาก อีก 15 ปีกลับมาดูฟิล์มอีกที เขาอาจจะชอบมากกว่าก็ได้

ชมผลงานภาพถ่าย 214(b) ได้ที่เว็บไซต์ patchaworkspace.com

13-24

ร้าน Xanap Film Lab

'หลิน' - รินรดา พรสมบัติเสถียร

'อาย' - อคัมย์สิริ ภคปริชาพัฒน์

ธันวา ลุจินตานนท์

ร้านล้างฟิล์ม / 5 คนรุ่นใหม่ / ลิโต้ คอนเน็กท์ / New User / Friendly / Influencer / ความแท้ / กระแสกล้องฟิล์ม / ธุรกิจขาลง?

[13] (ธันวา) จุดกำเนิดของร้านคือ ตอนร้านเรามีหุ้นส่วนอยู่ 3 คน คือผม พี่หลิน แล้วก็พี่ปิ๊ (จักรพงษ์ ตะเคียนงาม) เราสามคนเรียนภาควิชาฟิล์ม คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาฯ ตอนแรกผมกับพี่ปิ๊ทำร้านขายกล้องฟิล์ม ก็คือทำขึ้นมาเล่นๆ ขายในตลาดที่คณะนิเทศ เพราะว่าตอนนั้นกระแสกล้องฟิล์มกำลังมา ก็เลยเอากล้องคอมแพคมาขายน้องๆ แล้วตอนนั้นมีงาน 35/36 ที่ Warehouse 30 ผมกับพี่ปิ๊ก็เลยไปเพื่อที่จะไปทำความรู้จักกับร้านอื่น คุยไปคุยมาก็เลยนึกขึ้นได้ว่า เอ๊ะ ทำไมเราไม่ล้างฟิล์มด้วยวะ แล้วพี่หลินก็มาพอดี ก็เลยได้คุยกัน

(หลิน) แต่แรกร้านเราอยู่ที่สามย่าน พี่อายเป็นที่ที่คณะ ก็แวะมาที่ร้าน แล้วก็ชวนมาอยู่ลิโต้ เพราะพี่อายเคยทำเอเจนซีที่ทำให้กับลิโต้ ก็พูด

เล่นๆ กันว่าเอาหุ้นมัย เอาจริงนะ (หัวเราะ) แล้วพอต้องเพิ่มหุ้นเพื่อที่จะย้ายร้าน แล้วก็ชวนเพื่อนที่ทำกราฟฟิโอกคนชื่อหนึ่ง (นพอนนต์ อิทธิจักรพงศ์) ก็เลยได้สองคนนี้เข้ามา เลยเป็นที่มาของหุ้นส่วนทั้ง 5 คน

[14] (ธันวา) ที่ชื่อร้านว่า Xanap ตอนนั้นคิดว่าอยากได้ชื่อที่ดูเท่ๆ เสียๆ มีตัว X อะไรแบบนี้ (หัวเราะ)

(หลิน) ตอนนั้นเขามาปรึกษาเรา ตอนนั้นทำโปรเจกต์ซีรีส์ Project S The Series SOS skate ซิม ซ่าส์ แล้วมันจะมียารักษาโรคซิมเศร่าอยู่ชื่อว่า Xanax ก็เลยคิดว่า ถ้ามันเป็น X-a-n-a-p มัยก็ตกลงเอา แล้วเราก็จำไม่ได้ว่าเราเป็นคนตั้ง ความหมายก็มีอยู่แค่นี้แหละ (หัวเราะ)

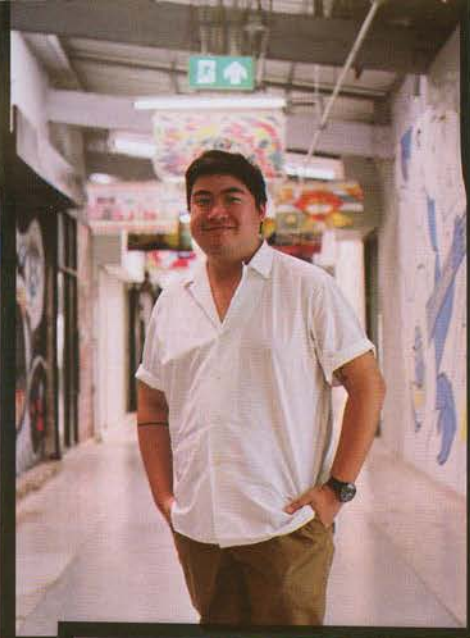
[15] (หลิน) ตั้งแต่แรกที่เปิดร้าน เราตั้งใจว่าอยากให้ร้านมีความ Friendly มากๆ เพราะรู้สึกที่เราไม่อยากเข้าร้านกล้องไปแล้ว กลายเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่ถูกมองว่านี่คงถ่ายรูปไม่เป็นหรอกมั้ง รู้สึกว่าเราเด้อจ้งเลย แต่ว่าเราอยากให้น้องๆ ทุกคนที่มาในร้านกล้าที่จะถาม รู้สึกเหมือนว่าเราเป็นรุ่นพี่ที่สอนใช้กล้อง สอนถ่ายรูป ซึ่งเราว่า Branding แบบนี้ของเราแข็งแรงมาก

[16] (อาย) คือเราก็เชื่อว่านี่คือจุดยืนของเรา คือต้อนรับคนที่เพิ่งเริ่มเล่นกล้องฟิล์มมากๆ แล้วพอปีที่กล้องฟิล์มมันกลับมาบูม ไม่รู้ว่าจะมาเร็วไปเร็วแค่ไหนเหมือนกันนะ แต่เราก็เชื่อว่าจะมี New User ที่ยังไม่เคยใช้เลยเข้ามาที่ร้าน เหมือนอย่างที่หลินบอกว่า ไม่อยากให้คนเข้ามาที่ร้านเราแล้วไม่กล้าถามว่าทำไมเปิดฝาล้างไม่ได้คะ เราก็แค่บอกว่าเปิดฝาล้างไม่ได้นะเดี๋ยวล้างแล้วฟิล์มจะเสีย

[17] (หลิน) ที่คนรุ่นใหม่หันมาเล่นกล้องฟิล์ม เพราะว่ามันเท่ๆ พูดยกง่ายง่ายเลยนะ เพราะว่ามันเท่

[18] (อาย) ที่เราคิดเองส่วนตัวคือ ถ้าบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่นดาราก็เริ่มใช้กล้องฟิล์มแน่นอนว่าคนพวกนี้คือ Influencer พอแฟนคลับเห็นก็จะรู้สึกว่ามันน่าลองจ้งเลย ทั้งๆ ที่อาจจะไม่ได้สนใจเรื่องการถ่ายรูปมาก่อนเลยด้วยซ้ำ แต่พอเขาเห็นดาราก็ เขาก็รู้สึกว่ามันน่าสนใจ น่าลอง

[19] (ธันวา) ปัญหาของ New User กับกล้องฟิล์ม ส่วนใหญ่ที่เจอคือถ่ายมามีดไปล้างแล้วรูปไม่ติดครบ หรืออย่างกล้องใช้แล้วทิ้งที่กล้องบอกว่าถ่ายได้ 27 รูป แต่ทำไม่ล้างแล้วได้แค่ 20 รูป อีก 7 รูปไปไหน ผมก็เลยถ่ายรูปฟิล์ม

25-36

เชษฐา ตรีวิทยานุรักษ์

ช่างภาพโฆษณา / ฟรีแลนซ์ / ฟิล์มสโตร์และ Cross Process / ไดอารี่

[25] พี่เริ่มต้นถ่ายรูปรูมาตั้งแต่มัธยม เพราะว่าพ่อให้กล้องมาตัวหนึ่ง แล้วก็เก็บเงินซื้อ กล้องที่ตัวเองอยากได้ เป็นกล้องมือสอง ราคา 8,000 บาท แล้วก็มีความรู้สึกว่ายากเป็น ช่างภาพ ตอนนั้นอยากเรียนศิลปะ แต่แม่ไม่ให้ เรียน เพราะกลัวว่าจะหางานไม่ได้ สุดท้ายพี่ก็เลย เริ่มถ่ายรูป แล้วก็อยากจะเข้าเรียนที่ศิลปากร แต่แม่ไม่ให้เข้า แม่อยากให้เข้าจุฬาฯ พี่ก็บอกว่า ได้! เข้าจุฬาฯ ก็ได้ แต่เรียนศิลปกรรม เอกถ่าย รูปนะ (หัวเราะ)

[26] พี่ทำงานแล้ว เก็บเงินอยู่ 2 ปี ด้วย ความที่ตอนนั้นยังเป็นวัยรุ่น และรู้สึกว่าน่าจะ ทำอะไรได้มากกว่านี้ มากกว่าแค่ไปทำงานแล้วก็ กลับบ้าน ก็เลยเอาเงินที่เก็บไว้ไปเรียนภาษาที่ อเมริกา แล้วก็ไปเที่ยวกับเพื่อน เลยไปเจอกับ โรงเรียนสอนถ่ายรูปโดยบังเอิญ เป็นโรงเรียนที่ อยู่ในปราสาทเก่าที่ตั้งอยู่บนภูเขา วิวดูมาก็เลย เลือกเรียน (หัวเราะ) ตอนแรกจะเรียนโท แต่พี่ยัง ไม่ได้มีพื้นฐาน ก็เลยเริ่มปริญญาตรีใหม่เลยดีกว่า

[27] ตอนที่พี่เรียน พี่คิดว่าจะหาเงิน จากการถ่ายรูปได้ยังไง พี่ก็เลยก็ส่งประกวด รูปถ่าย ใครให้ส่งประกวดอะไรเกี่ยวกับภาพถ่าย ส่งหมด ทำอะไรก็ได้ที่ได้มาจากการถ่ายรูป อะไร ที่ใช้การถ่ายรูปแลกมาได้ที่เอาหมด พี่ได้ทั้ง ทุกการศึกษา ได้ไปเที่ยวดิสนีย์แลนด์ ได้กล้องมา หนึ่งตัวด้วย

[28] พอเรียนจบมาพี่ก็เดินไปหางานกับ เอนเจินซีเลย สมัยก่อนช่างภาพสามารถถ่ายได้ ทุกอย่าง ทำงานได้ทุกอย่าง ถ่ายได้ทุกงาน แต่ ตัวพี่เองเน้นการถ่ายภาพคน แล้วช่วงนั้นพวก ช่างภาพที่เป็นเพื่อนๆ กับพี่เริ่มวางระบบการ ทำงานใหม่ เป็นช่างภาพฟรีแลนซ์ เพราะฉะนั้น จะไม่มีการกระจุกตัวว่าคนหนึ่งต้องทำได้ทุกอย่าง แล้ว ซึ่งมันก็ลำบาก เพราะว่าพี่ไม่มีสตูดิโอเป็น ของตัวเอง เวลาไปถ่ายงานที่ไหนก็ต้องแบก ต้อง ขนของ เตรียมงานเอง ถ้าเป็นสมัยนี้ก็คือเราเป็น แค่ฟรีแลนซ์ถ่ายรูปอย่างเดียว ที่เหลือให้คนอื่น จัดการหมด

[29] พี่เอาพอร์ตงานไปเสนอเอนเจินซีหนึ่ง เขาถามพี่ว่าสตูดิโอใหญ่แค่ไหน ไม่มี มีพี่ก็ดวง ไม่มี (หัวเราะ) มันจะเป็นไปได้ยังที่ทุกคนจะมี อุปกรณ์ทุกอย่างพร้อม พี่ก็เลยมาแบบตัวคน เดียวกับพอร์ตเล่มหนึ่ง เอามาให้ดูว่านี่ไงที่พี่ ทำได้ ถ้าคุณเชื่อใจฉัน ฉันทำให้คุณได้ แค่นั้นเลย สุดท้ายก็ได้ ด้วยความที่ภาพในพอร์ตพี่จะเน้น ภาพที่เป็น Cross Process พี่ก็เลยได้งานถ่ายที่

เนกาที่พี่ส่งไปให้เขาดูว่า เขาถ่ายมาแล้วฟิล์มใส แปลว่าถ่ายมาไม่ติด ไม่เห็นรูป เพราะว่ามืดเกิน ก็เลยต้องบอกน้องว่า ถ้าจะใช้กล้องใช้แล้วทั้ง กลางวันต้องถ่ายกลางแดดนะ ถ้าถ่ายในร่ม ก็ต้อง ถ่ายในที่ที่มีแสงหรือไม้ก็เปิดแฟลชไปเลย จากนั้น ก็เริ่มเห็นพัฒนาการว่า จากฟิล์มม้วนแรกที่ ถ่ายมา ติดมาแค่ 10 รูป ต่อมาก็ถ่ายติดมาเพิ่ม ขึ้นเรื่อยๆ สิ่งเหล่านี้ทำให้เรารู้สึกว่าเติมเต็ม รู้สึก ดีใจที่ทำให้เขาถ่ายรูปติดทั้งม้วน

[20] (อาย) - เราคิดว่ากล้องฟิล์มยังงี้ก็ ไม่ตาย แค่กราฟจะขึ้นหรือลงแค่นั้น เรารู้สึกว่า เลยจุดนั้นมานานมากแล้ว คงไม่น่าจะหาย สาบสูญแล้วละ ต่อให้อีก 3-4 ปี คนจะเล่นกล้อง ฟิล์มน้อยลง แต่เชื่อว่าก็ยังมีคนเล่นอยู่ เหมือน กับแผ่นเสียง คนที่ชอบก็ยังใช้อยู่ แต่สิ่งที่น่ากลัว คือ กล้องไม่ได้ผลิตอีกแล้ว แต่ฟิล์มยังมีคนผลิตอยู่ ก็อาจจะทำให้อุปกรณ์มีจำนวนน้อยลงมากๆ ก็เป็นไปได้ อยากให้มีคนกลับมาผลิตกล้องอีกครั้ง

[21] (อันวา) ในยุคที่ร้านล้างฟิล์มเริ่มมี มากขึ้น ผมว่ามันก็สนุกดีนะ ลูกค้ามีตัวเลือก ให้เลือกมากขึ้น บางคนอาจจะชอบสโตร์ร้านเรา หรือชอบสโตร์ร้านอื่นๆ ผมว่ามันก็สนุกดี ในแง่ ของลูกค้านะ ลูกค้าสามารถเลือกเลเวลของ แต่ละร้านได้

[22] (หลิน) ถ้าฟิล์มหายไปอีกรอบ ถ้าให้เราตอบเราก็ตอบว่า ไม่กลัว ถ้าไม่ได้ก็ปิด จบ แยกย้ายไปทำอย่างอื่น (หัวเราะ)

(อันวา) ถ้าไปต่อไม่ได้จริงๆ ก็ปิด หรือไม่ก็ เปลี่ยนไปทำร้านอย่างอื่นภายใต้แบรนด์เดิม เช่น ร้านอาหาร (หัวเราะทั้งวง)

[23] (หลิน) ฟิล์มม้วนที่ล้างแล้วประทับใจ คือ เมื่อวานมีกล้องใช้แล้วทั้ง ถ่ายมา 4 เดือน มีผู้ชาย 3 คนในม้วนเดียวกัน (หัวเราะ) แล้วก็ มีอีกเคสคือ มีฟิล์มค้างอยู่ในกล้องที่บ้าน แล้วน้อง ก็เอามาให้ดูว่าใช้ได้ใช่ไหม พี่ก็บอกได้ว่าใช้ได้ น้องก็เลยเอากลับไปถ่าย ปรากฏว่าพอล้างออก มาแล้วมีรูปน้องเมื่อ 10 ปีที่แล้วกับรูปในปัจจุบัน อยู่ในฟิล์มม้วนเดียวกัน

[24] (หลิน) คำจำกัดความของ Xanap ในฐานะเป็น Film Developer คือ Friendly, Well-Organize และ Active Friendly ก็คือ เราจะน่ารักกับทุกๆ คน Well-Organize ก็คือ จะพยายามทำทุกอย่างให้เป็นระบบระเบียบ ถูกต้อง มีมาตรฐานตลอดไป แล้วก็ Active ก็คือ Stay Connected เราอยากทำทุกอย่างให้ดี และดูแลทุกๆ คนเรื่อยๆ เช่นสมมติว่ามีปัญหา เราก็จะรีบตอบ แล้วก็อยากจะพัฒนาให้เก่งขึ้น พัฒนาให้งานออกมาดียิ่งขึ้นไปเรื่อยๆ มีฟิล์มขาย ในร้านหลากหลายมากขึ้น มีเครื่องสแกน แล้วก็ ล้างฟิล์มได้หลากหลายชนิดมากขึ้น

เป็น Cross Process สีแรงๆ อยู่บ่อยๆ

[30] ข้อดีของการถ่ายฟิล์มคือ เวลาถ่ายงานโฆษณาให้ลูกค้า เขาจะไม่มายุ่งกับเราเลย ถ่ายเสร็จเราต้องเลือกรูปให้เขา แต่พอเป็นดิจิทัลนี่จิ้มแล้วจิ้มอีก ยุ่งกับฉันทเหลือเกิน นี่คือยุคสมัยฟิล์ม ที่บอกเลยว่า ถ้าได้ถ่ายรูปฟิล์มแล้วได้ล้างอัดเอง เวลาเห็นภาพค่อยๆ ขึ้นมา นี่เป็นอะไรที่โคตรดี

[31] การที่คนรุ่นใหม่ถ่ายรูปฟิล์มแบบทิ้งๆ ขว้างๆ เพราะจริงๆ แล้วคนในปัจจุบันนี้ไม่มีอารมณ์ที่จะรออะไร เพราะเขาเคยชินกับดิจิทัลที่ถ่ายแล้วแป๊บเดียวก็ได้เลย แต่กับฟิล์ม พอถ่ายหมดแล้วคุณต้องเอาไปล้าง จำขั้นตอนต่างๆ แต่เขาจะไม่ไหว เขาอยากเห็นรูปที่เขาถ่ายมาเร็วๆ เลยกลายเป็นว่ามีแค่รูปเดียวที่เขาอยากได้ ส่วนรูปอื่นๆ ไม่มีประโยชน์ ซึ่งจริงๆ แล้วไม่ควรทำแบบนั้น

[32] กล้องฟิล์มสำหรับที่ตอนนี้มันเหมือนกับไดอารี่นะ เราเจออะไรก็ถ่ายเก็บไว้ บางคนเห็นอะไรแล้วชอบจด บางคนก็ชอบถ่ายรูป แต่คุณก็ไม่ควรจจะรีบเร่งขนาดนั้น คุณควรจะให้เวลากับมัน ถ้าคุณอยากถ่ายรูปฟิล์มจริงๆ แปลว่าทุกรูปที่คุณถ่ายควรจะใช้ได้หมดทุกรูปและมีประโยชน์ ที่แปลกใจว่าทำไมกระแสกล้องฟิล์มในปัจจุบันมันผุดผื่นกันไปหมด ส่วนตัวเราคิดว่ากล้องฟิล์มคือไดอารี่ ที่เวลาคุณใช้คุณต้องคิดก่อน เหมือนเวลาที่คิดก่อนเขียนไดอารี่ ไม่ใช่รีบๆ ถ่าย รีบๆ ล้าง รีบๆ เอาไปลงโซเชียล แล้วก็ทิ้งฟิล์มไป ฟิล์มจากในอดีตทุกวันนี้ที่ยัง

เก็บอยู่เลย สมัยก่อนคนใช้ฟิล์มในลักษณะของการถ่ายเพื่อเก็บ เช่นว่าไปเที่ยวแล้วก็ถ่ายรูปเก็บไว้ แต่ทุกวันนี้คนที่ถ่ายรูปฟิล์มก็เพื่อเอาค่าแครงเตอร์อะไรบางอย่างจากฟิล์ม

[33] ที่คิดว่ากล้องฟิล์มสามารถกลับมาทำงานระดับมืออาชีพเหมือนในอดีตได้ ถ้ามีวงจรที่ครบสมบูรณ์ วงจรในที่นี้หมายถึงวงจรทั้งหมดตั้งแต่การถ่ายภาพ การล้าง อัด สแกนภาพที่สมบูรณ์ ได้มาตรฐาน และต้องทำให้คนทั่วไปยอมรับในอาชีพนี้ และกล้าที่จะลงทุนเพื่อให้ครบวงจรจริงๆ แต่คนในวงการนี้มันเฉพาะด้านนะ เป็นรสนิยมในวงแคบๆ พอมีกันอยู่นี้ใครจะกล้าลงทุนล่ะ

[34] ถ้าไม่เกี่ยวกับรสนิยมหรือกระแสที่ไม่เชื่อว่ากล้องฟิล์มจะหายไปอีก ก็คงจะยังมีคนที่เล่นอยู่ เพียงแต่ว่าไม่ได้เป็น Professional แต่เอาไว้สำหรับถ่ายเล่น เน้นความเก๋ไก๋ เอาไว้แชร์ในโซเชียลว่ารูปนี้ถ่ายฟิล์มนะ แต่ถ้าจะถ่ายรูปเป็นมืออาชีพ ที่ว่าหมดยุคไปแล้ว เพราะการถ่ายรูปแบบมืออาชีพยากมาก ก่อนถ่ายต้องถ่ายกล้องโฟลารอยด์เพื่อทดสอบก่อน ต้องซื้อฟิล์มมาเป็นล็อต ต้องเอาทั้งล็อตไปแช่ตู้เย็นเพื่อคุณภาพหมึ แล้วก็ต้องถ่ายด้วย F นี่เท่านั้น ซึ่งยุ่งยากมากที่เลยรู้สึกว่าการถ่ายภาพแบบมืออาชีพน่าจะไปต่อไม่ได้แล้ว

[35] ต่อให้ฟิล์มใช้ง่ายเทียบเท่าดิจิทัลที่ว่าก็ทดแทนกันไม่ได้ เพราะว่าคนเราติดนิสัยสมัยก่อนที่เราทำงานด้วยฟิล์มเนี่ย เราที่เป็นช่างภาพมีสิทธิ์ที่จะดูฟิล์มก่อน เลือกภาพก่อน

แล้วเลือกฟิล์มให้ลูกค้า แต่ทุกวันนี้ลูกค้ามีสิทธิ์เลือกเท่าเราเลย แล้วลูกค้ากลายเป็นคนเลือกส่วนเราเองแทบไม่ต้องทำอะไรแล้ว พี่ว่าลูกค้าคงไม่ยอมที่จะนั่งรอให้เราเอาฟิล์มไปล้างก่อน ไม่มีทาง

[36] พี่เชื่อว่า ความแพงของอุปกรณ์สมัยนี้อาจจะทำให้บางคนเลิกเล่น สมัยก่อนพี่ซื้อฟิล์มสไลด์ม้วนละร้อยกว่าบาทยังคิดแล้วคิดอีก แต่ทุกวันนี้ ฟิล์มสไลด์ม้วนละห้าร้อยกว่าบาทแพงมาก! แต่พี่เข้าใจว่ามันหายาก เขาเลิกผลิตไปแล้วก็เลยแพง แต่มันก็ขึ้นอยู่กับว่าคุณหาเงินเองได้ไหม ขนาดพี่ตอนเด็กๆ ฟิล์มม้วนละร้อยกว่าบาทยังว่าแพงเลย สุดท้ายแล้วก็เลยแอบไปหาคนที่ไม่มีปัญญาเล่น หรือคุณต้องรู้ตัวให้ได้ว่าตัวเองจำเป็นต้องใช้อุปกรณ์หรือฟิล์มแบบนั้นมากขนาดไหน หรือไม่ คุณก็ต้องหาแนวทางของตัวเองไปเลยโดยไม่ต้องสนใจเรื่องอุปกรณ์

ขอขอบคุณสถานที่
ร้าน Kaichong x Flashbox (อารีย์ ซอย 5)

Film 101 - คู่มือทำความเข้าใจกับกล้องและฟิล์มแบบรวบรัด ทำความรู้จักเบื้องต้นกับอุปกรณ์กล้องฟิล์ม และฟิล์มชนิดต่างๆ แบบรวบรัดได้ ด้วยการสแกน QR Code นี้

เตรียมพบกับบทสัมภาษณ์ในเว็บไซต์ Kullastreamag.com ประกอบภาพจากกล้องฟิล์มคอมแพคที่เราปล่อยให้พวกเขาถ่ายรูปอย่างอิสระ และศิลปะความคิดด้วยเรื่องราวเกี่ยวกับการถ่ายรูปฟิล์มของพวกเขา ประกอบภาพขาวดำเบื้องหลังการถ่ายภาพด้วยกล้องฟิล์ม และแน่นอน ภาพที่อยู่ในสารคดีนั้นก็ถ่ายด้วยฟิล์มขาวดำ!

แจ็กเก็ตแขนตุ๊กตา
จาก ICONIC

กระเป๋าลิตซ์ลายลูกตา
จาก ESSENTIEL ANTWERP

เสื้อเปิดไหล่ข้างเดียว
จาก ICONIC

นาฬิกาข้อมือ
รุ่น OTEA LUX CHRONO
จาก SWAROVSKI

กางเกงขาขาเอวระบาย
จาก ICONIC

ถุงเท้าข่อยาว
จาก ESSENTIEL
ANTWERP

ชุดผ้าลูกฟูก
จาก LANDMEE

ต่างหูทรงกลม
จาก ESSENTIEL ANTWERP

เสื้อคอเต่าสีเขียวโอลีฟ
จาก COS

เสื้อยืดลายทางสีเขียว
จาก ESSENTIEL
ANTWERP

นาฬิกาข้อมือหน้าปัดสีเขียว
รุ่น บารอนเซลส์ ไรต์ สโตน
จาก Mido

กางเกงลายตารางแถบข้างสีเขียว
จาก ESSENTIEL ANTWERP

Green Global

หากจะให้นึกถึงสีเขียว ในแง่จิตวิทยา อาจมีนัยยะแทนความรู้สึกสดชื่น ปลอดภัย ร่มรื่น และมักถูกใช้เป็นสัญลักษณ์ของเหล่าธรรมชาติ ภูเขา ต้นไม้บ่อยๆ แต่ถ้าสังเกตให้ดีจะเห็นว่า สีเขียวยังถูกใช้เป็นสีของสารพิษ วัตถุอันตราย เวทมนตร์และพลังต่างๆ อีกด้วย อย่างเช่น แฟชั่นคอสมูทของเหล่าซูเปอร์ฮีโร่หรือวายร้ายทั้งหลาย ที่ถูกรังสรรค์ขึ้นมาในโทนสีเขียว เพื่อให้ดูทรงพลังและน่าเกรงขามมากยิ่งขึ้น ซึ่งทำให้เสื้อผ้าสีเขียวในยุคปัจจุบัน ไม่เพียงแต่อ้างอิงถึงการใช้ชีวิตอย่างใกล้ชิดธรรมชาติเสมอไป แบรินด์ชื่อดังต่างพากันผลิตเสื้อผ้าและแอกเซสเซอรี่สีเขียวออกมามากมาย จน ณ ขณะนี้ ได้กลายเป็นที่นิยมและถูกนำขึ้นสู่รันเวย์ เพราะเมื่อสวมใส่แล้ว ทำให้ดู สวย สง่า แคมแพงความรู้สึกกลับอย่างคาดไม่ถึง หรือในทางกลับกันสีเขียวบางเฉดก็ยังสามารถทำให้เราดูเป็นสาวเฟรนด์ลี่ รักโลกได้ด้วยนะ ฉะนั้นลองหยิบเสื้อผ้าเดสีเขียวออกมาใส่ ไม่ว่าจะป็นสาวโทปีไหน เช็กซี ลีกลีบ หรือ ยี่ล่น รักรธรรมชาติ ก็เอาอยู่ เรื่อง : Nutthakarn S.

BEOLIT17

บีโวลิต17 ลำโพงบลูทูธแบบพกพาระดับพรีเมียมที่มอบเสียงอันทรงพลังและความชัดใส ด้วยสไตล์การออกแบบที่สวยงามทันสมัย ตอบโจทย์ไลฟ์สไตล์อิสระของคนรุ่นใหม่ มาพร้อมระบบเสียงคุณภาพสูงอันเป็นเอกลักษณ์ของ Bang & Olufsen Signature Sound สะดวกต่อการใช้งานไม่ว่าจะเป็นในบ้านหรือภายนอก มอบความทนทานและสวยงาม

ได้นานปีด้วยวัสดุอะลูมิเนียมเคลือบผิวและโพลีเมอร์ที่แข็งแรงเพื่อการใช้งานหนักได้ในทุกวัน เสริมด้วยหูหิ้วหนังแท้สัมผัสนุ่มนวลตามธรรมชาติเพื่อการพกพาที่สะดวกสบายและจับถือได้อย่างมีสไตล์ในทุกที่ Beolit17 ยังมาพร้อมระบบเสียงรอบทิศทาง True360, พอร์ต USB-C และแบตเตอรี่ที่สามารถใช้งานได้ต่อเนื่องยาวนานตลอด 24 ชั่วโมง

UPDATE THIS MONTH

ฮอตไอเท็มชิ้นไหนที่ ไม่ควรพลาด!!

เรื่อง : Nutthakarn S

MURRAYA Thai Edition

อวดโฉมครั้งแรกกับคอลเลกชันล่าสุดของกระเป๋าหนังสุดชิคสัญชาติอิตาลีที่ได้อิทธิพลแรงบันดาลใจมาจากลวดลายของผ้าไหมที่มีชื่อเสียงของไทยอย่างลายหมี่ดอกแก้ว ซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความสุขและความโชคดีของคนไทย ค็อกชินเทล ได้นำลักษณะของกลีบดอกแก้วบริสุทธิ์มาเป็นลวดลายตกแต่งสายกระเป๋าในคอลเลกชันพิเศษสำหรับประเทศไทยเท่านั้นซึ่งกระเป๋าแต่ละใบจะมีโคตรันตัวเลขไม่ซ้ำกัน เพิ่มความปังให้เหล่าแฟชั่นนิสต้าได้จับจองเป็นเจ้าของตัวเอง มีจำหน่ายจำนวนจำกัด สีขาว 69 ใบใบละ 24,900 บาท และสีดำ 99 ใบใบละ 28,900 บาทและสามารถซื้อสายกระเป๋าเพิ่มความปังได้มีจำนวนจำกัดเพียงแค่สีละ 25 เส้นเส้นละ 5,900 บาท นอกจากนี้ภายในกระเป๋ายังมีป้ายโลโก้ที่จัดทำขึ้นพิเศษ เขียนข้อความว่า "Coccinelle♥Thailand"

Crystal Creation

จุดประกายความมีชีวิตชีวาด้วยเสน่ห์ที่แต่งแต้มด้วยพลังแห่งเวทมนตร์อันเจิดจรัส "สวารอฟสกี" แบรินด์เครื่องประดับชั้นนำระดับโลก เปิดตัวชิ้นงานชุดใหม่สุดพิเศษซึ่งประกอบไปด้วยเครื่องประดับตกแต่งบ้านนาหานาชนิดที่มาพร้อมกับความเปล่งประกายระยิบระยับสุดโดดเด่นโดยไฮไลท์พิเศษของคอลเลกชันได้แก่ นักบัลเลต์สาวสวยในรูปทรงพลิวไวอย่างงดงามจาก Crystal Nature ภาสสิสันสดใสที่ลื่นไหลผ่านสายน้ำอันเปล่งประกายจาก Mother Nature ไอคอนยอดนิยมสุดน่ารักอย่าง Hello Kitty รวมไปถึงแลนด์มาร์กชื่อดังในตำนานที่ย่อส่วนมาในรูปแบบคริสตัลอันล้ำค่าใน Universal Symbols และตัวละครที่คนทั่วโลกหลงรักจากภาพยนตร์อนิเมชันสุดมหัศจรรย์ของดิสนีย์อย่าง สโนไวท์ และ หอยสตรี้

High-Spirited

ปลุกจิตวิญญาณแห่งเสียงดนตรีด้วยคอลเลกชันแว่นกันแดดจาก Ray-Ban Oliver Peoples และ Burberry ที่คัดสรรมาเพื่อครีเอทีฟให้ดูสบายๆ ชิลล์ๆ แต่แฝงไปด้วยความขีตทุกเทศกาลดนตรี จนเป็นอีกหนึ่งไอเท็มที่ขาดไม่ได้ของเหล่าบรรดาคนรักเสียงเพลง! ถึงเวลาหยิบแว่นตาที่จะทำให้คุณโดดเด่นไม่ซ้ำใครและออกไปเพลิดเพลินกับทุกจังหวะพร้อมปกป้องดวงตาจากแสงแดดที่เจิดจ้าตลอดวันกันแล้ว **KS**

เพียงแค่มองจากนัยยะตาที่มีประกายแห่งความฝัน บุคลิกท่าทาง หรือคำพูดอันจะฉานแต่ละประโยคที่ออกจากปากของสาวน้อยรูปร่างงาม นามเพราะ **แวร์ชายส์ - พิมพิทาว ขวอยไพบุลย์** ก็สามารถทำให้เราารู้ได้เลยว่า เธอเป็นผู้หญิงรุ่นใหม่ ที่พกความมั่นใจ และเป็นตัวของตัวเองอย่างเต็มร้อย นอกจากนี้รูปลักษณ์ภายนอกของเธอที่เต็มไปด้วยเสน่ห์ดึงดูด ชวนให้หลงรักแล้ว ความสามารถบวกกับผลงานของเธอก็ยังชวนให้ติดตามไม่แพ้กัน ไม่ใช่เพียงแค่เป็นนักศึกษา มหาวิทยาลัยรังสิต สาขาสื่อสารการแสดง เท่านั้น แต่เธอยังเต็มเปี่ยมไปด้วยผลงานมากมาย อาทิการแสดงละครเวที เต้น, ไร่ไทย, เดินแบบ และเล่นภาพยนตร์สั้น เรียกได้ว่าความสามารถกลั่นหลามเลยก็ด้วย

เรื่อง : Nutthakarn S.

ภาพ : Yannatip Boonkate

The Star Shines

พิมพิทาว ขวอยไพบุลย์

เธอได้เล่าให้เราฟังว่า เพราะเธอเป็นคนชอบกิจกรรมด้านการแสดงแขนงต่างๆ แต่สิ่งชอบที่สุดคือการเรียนแอคติ้ง จึงเป็นเหตุผลให้เธอเลือกเรียนสาขานี้ สำหรับเธอ การแสดงคือหัวใจ หากถามว่ายากไหม คงขึ้นอยู่กับการได้รับบทบาทที่จะแสดงมากกว่า ส่วนตัวเธอชอบแสดงบทที่เน้นอารมณ์หนักๆ หรือดราม่า เพราะค่อนข้างจะสื่อสารออกมาได้อย่างสมจริงในเรื่องของการแสดงนั้นอาจมีด้วยกันหลายรูปแบบ แต่ประเภทที่เธอชอบที่สุด คงหนีไม่พ้น

การแสดงละครเวที เนื่องจากมีความสุข และสัมผัสเข้าถึงได้ใกล้ชิดกว่าโลกภาพยนตร์

มากกว่าเรื่องผลงานการแสดงที่จัดเต็มแล้ว คงต้องพูดถึงสไตล์การแต่งตัวของเธอ ที่เมื่อมองดูการมิกซ์ & แมทซ์ ในแต่ละลุค ก็จะเห็นว่า เสื้อผ้าที่เธอเลือกใส่นั้น สามารถบ่งบอกหรือถ่ายทอดคาแรคเตอร์ของเธอได้อย่างชัดเจน โดยเธอชอบที่จะแต่งตัวเรียบง่าย ใช้เสื้อผ้าสีพื้น เช่น สีดำ สีขาว สีอิฐ หรือเขียวขี้ม้า เพื่อให้เสื้อผ้าเหล่านั้นช่วยขับสีผิวของเธอให้

โดดเด่นมากขึ้น ไม่เน้นลวดลาย แต่แฝงไปด้วยดีไซน์ต่างๆ เสมอ

สำหรับชุดแรก เธอเลือกสวมใส่มินิเดรสสีขาว กับรองเท้ายาว ในกรณีถ้าวันใดที่เธออยากได้ลุคสาวหวาน แต่ยังคงคาแรคเตอร์เปรี้ยวๆ หรือสไตล์วัยรุ่นอเมริกันที่เธอชื่นชอบไว้ ระดับความยาวของชุดก็จะทำให้ไม่ดูหวานเกินไป

ชุดที่สอง เหมาะกับวันสบายๆ ใส่ไปเดินห้าง ทำกิจกรรมที่ไม่หนักได้ เธอเลือกใส่เดรสสายเดี่ยว สีเขียวขี้ม้า กระโปรงผ่าข้างเล็กน้อย

ทางด้านเครื่องสำอางที่เธอรักมากจนต้องใช้ใน Everyday Look ได้แก่ Tarte Tartelette Toasted พาเลตต์อายเชโดว์ สำหรับแต่งตาให้สวยแซ่บ ลิปสติค เจดสีส้ม ของ MAC เพื่อให้เข้ากับ โทนผิว อีกหนึ่งชิ้นที่ขาดไม่ได้เลย เพื่อผิวที่ดูฉ่ำ โกลว์ ได้แก่ ไฮไลท์ จากแบรนด์ Becca

ท้ายที่สุดนี้ สำหรับใครที่อยากติดตามผลงานของเธอ รอชมในภาพยนตร์สั้นชิงรางวัล เรื่อง เนา-โสภา ที่เธอรับบทแสดง เป็นนางเอก เร็วๆ นี้ **KS**

เพื่อให้ดูขาวเรียววาวขึ้น เปลี่ยนแนวมาเป็นสาวเท่ สร้าง ลुकคูลๆ ในชุดสุดท้าย เพื่อความทะมัด ทะแมงเธอจึงเลือกใส่กางเกงขาเดฟแมทซ์ กับเสื้อยืดสีดำ ที่มีดีเทลไม่ธรรมดา คือ โชว์ให้เห็นแผ่นหลังสวยๆ ชุดนี้นอกจาก จะเท่แล้ว ยังมีลูกเล่นให้ดูเซ็กซี่อีกด้วย

ในวันธรรมดา ส่วนมากเธอมักจะ ใส่รองเท้าผ้าใบ แต่หากวันไหนต้องการ ลुकที่ดูโก้, สมาร์ท เธอจะหยิบ รองเท้าบูท สีดามีสีสน มาใส่ เพื่อเพิ่มความมั่นใจให้กับ ตัวเอง เรื่องของกระเป๋าหัวใจ เธอไม่ชอบถือ โป้ใหญ่เท่าไร่ จึงเลือกใช้ Louis Vuitton โช้สีทองใบเล็ก เพราะรูปลักษณ์ภายนอก ดูดี แถมไซส์เล็กแต่จุได้ปริมาณเยอะ

ส่วนแอคเซสเซอรี่ที่เธอมักจะใช้คอมพลีทลุคก็คือ แว่นตาทรงวินเทจ สีดำ และ กิ๊บติดผมสีทอง ไซส์กำลังน่ารัก

มาถึงเรื่องการดูแลตัวเองของเธอบ้าง ที่เห็นผิวแทนสวยๆ แบบนี้ เธอได้กล่าวว่ามิวสีแทนมาตั้งแต่กำเนิด ด้วยความที่เธอเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ดูแลผิวเหมาะสมกับตัวเอง จึงทำให้สีผิวของเธอยิ่งดู โดดเด่นขึ้นไปอีก และหนึ่งในเคล็ดลับที่ทำให้เธอดูสดใสอยู่ตลอดเวลา แบบนี้ คือ หาโอกาสสิจิบ-นอน หากมีเวลาว่าง จะได้รู้สึกสดชื่น ไม่โทรม ถ้าต้องซ้อมแสดงหนัก

เก็บกระเป๋า ผูกเชือกรองเท้า แล้วออกเดินทาง ไปค้นหาคุณค่า ของชีวิต

อนุสรณ์ สนะพันธุ์

การถ่ายทอดเรื่องราวจากประสบการณ์การเดินทางด้วยมอเตอร์ไซค์แม่บ้าน ที่เขาและเพื่อนเริ่มบิดกุญแจสตาร์ทรถที่ประเทศไทย แล้วเล่นไปยังจุดมุ่งหมายคือประเทศลาว ภายใน 14 วัน จนกลายเป็นหนังสือขายดี “ลาวและนาย” สู่การเดินทางไป “พินกลางคืน” เพื่อลัดเลาะชมธรรมชาติรอบประเทศถึง 80 วัน 8,000 กิโลเมตร กันต่อในเล่มที่สอง เพียงเท่านั้นยังไม่พอ เพราะยังมีอีกหนึ่งผลงานชิ้นพรีเมียม “Kaze ใจกอดสายลม พร่างพรมล่องพญ” เรื่องเล่าบันทึกการเดินทางไปแคมป์ปิ้งแบบฉายเดี่ยวของเขา ณ ทะเลสาบอันเว้งว้างในแดนอาทิตย์อุทัย ที่จะทำให้เราตื่นตา ตื่นใจ กันอย่างไม่มี

หยุดพัก เรื่อง : Nutthakarn S.
ภาพ : Yannatip Boonkate

ริมทางในจังหวัด ยุกโกเนะ

กางเต็นท์ริมทะเลสาบ โมโคซู จังหวัด ยามาฮาชิ

มีคนอีกเป็นจำนวนมาก ที่ยังตั้งแง่กับการเดินทาง กลัวการที่จะต้องออกจากคอมพิวเตอร์ไปพบเจอกับความยากลำบาก ไม่กล้าใช้ชีวิตแบบเปิดประสบการณ์ใหม่ๆ ลองนอนกลางดินกินกลางทราย เพื่อที่สักครั้งจะได้มีโอกาสใกล้ชิดกับธรรมชาติให้มากที่สุด แต่สำหรับ **โบท - อนุสรณ์ สนะพันธุ์** ชายหนุ่มชาลขผู้รักธรรมชาติคนนี้ กลับค้นพบว่าการออกไปเที่ยวสามารถทำให้เรามองเห็นถึงคุณค่าของชีวิต และความสร้างสรรค์ของสรรพสิ่งทั้งหลายรอบตัว เขาจึงเริ่มออกเดินทาง และนำเรื่องราวต่างๆ ที่พบเจอมาถ่ายทอดลงในหนังสือ แบบเป็นกันเอง เหมือนฟังเพื่อนเล่า เพื่อสร้างแรงบันดาลใจให้กับผู้คน จนอยากเก็บกระเป๋าออกไปลุยตามกันเลยทีเดียว

จุดเริ่มต้นของการเป็นนักเขียน

จุดเริ่มต้นมาจากหนังสือเล่มแรกครับ ปี 2557 “ลาวและนาย” ตอนแรกผมได้ออกเดินทางไปประเทศลาวกับเพื่อน โดยการซ้อนมอเตอร์ไซด์กันไปแล้วพอลกลับมาเราก็มีเรื่องราวในการผจญภัยเยอะ เลยนนำมาเขียนมาลงในพันทิป หลังจากนั้นคนก็เข้ามาอ่าน เริ่มติดตามชื่นชอบเยอะ เพื่อน คนรู้จัก เขาก็ถามว่าทำไมไม่ลองเขียนหนังสือดู ตัวผมเองก็ไม่เคยคิดว่าจะเป็นนักเขียนได้ เอาตรงๆ ผมก็ไม่ได้ชอบอ่านหนังสือขนาดนั้น ผมเป็นคนประเภทไม่ชอบอยู่เฉยๆ ไม่สามารถอ่านหนังสือได้นานๆ แต่เราชอบเล่าเรื่อง ชอบพูด ชอบแชร์ประสบการณ์ให้คนอื่นฟัง เขาก็เชียร์ให้ลองเขียนดู ผมจึงรวบรวมในพันทิปมาเล่าใหม่ ให้มันเป็นรูปเล่มได้พอทำเสร็จ ผมก็ไปยื่นสำนักพิมพ์ เป็นสิบที่แต่ไม่ได้เลย เขาไม่ต้องการ ผมก็เริ่มถอดใจว่าหรือมันไม่ใช่ทางเรา คงไปไม่ถึงจุดนั้นหรอกหรอ? ยังจำได้เลยตอนนั้นไปนั่งที่สวนลุมฯ คิดจะล้มเลิก ไม่เอาแล้ว

แต่อยู่ดีๆ ทาง a book Publishing ก็

ติดต่อมา แล้วถามว่ามีคนจับไปหรือยัง เขาสนใจนะ อีก 4 วันเจอกันได้ไหม อยากไปคุยด้วย คือ a book เนี่ยผมส่งเป็นที่สุดท้ายเลยนะ เพราะเขาเป็นเจ้าใหญ่ คิดว่าคงไม่ได้อยู่แล้ว เลยมองข้ามไป แต่กลับกลายเป็นว่า บก. และคนในนั้น เขาติดตามเราอยู่ มันเหมือนกับว่าเคมีตรงกัน ผมก็เลยได้เข้าไปคุย แล้วเขาก็เลยมาเป็น บก. ให้ มีการชดเชลา ปรับแก้นิดๆ หน่อยๆ เขาไม่ได้แก้เยอะ ผมเลยยิ่งรู้สึกว้าวดี เราอยากร่วมงานกับคนที่เคารพในการเป็นตัวของเรา ซึ่งมีอยู่ที่หนึ่งเพื่อนแนะนำให้ลองส่ง เพราะเพื่อนทำงานอยู่ในนั้นด้วย คือถ้าเราเข้าไปโดยไม่มีความรู้จึก ก็อาจจะถูกตองไว้นาน หลังจากที่เพื่อนยื่นให้หัวหน้าเขา เขาก็แกลงงานเราเยอะ ให้ปรับหลายอย่างมาก แต่ผมไม่ยอมงานที่เป็นแบบนี้ ไม่มีความเป็นเราเลย ก็ถือว่าโชคดีที่ลงอยู่กับ a book Publishing

ก่อนหน้านี้ทำอาชีพอะไร แล้วอะไรคือตัวแปรที่ทำให้ได้เขียนงาน?

ผมเรียนจบวิศวกรรม หลังจากนั้นก็ทำงานตรงสายเกี่ยวกับวิศวะฯ แล้วพอทำไปสักพัก จนรู้สึกว่ามันซ้ำๆ ซากๆ เป็นกิจวัตรสิ้นเดือนก็เงินออก พอเงินออกก็ใช้ ถึงสิ้นปีก็มีโบนัส ไปเที่ยวที่นั่น ที่นี้ วันลูป ผมรู้สึกว่ามันนิ่งไป เราไม่ชอบอะไรแบบนี้ รู้สึกว่าเราไม่มีค่าในตัวเองเลย

ตอนที่ผมเข้าไปทำงานใหม่ๆ ผมไฟแรงมาก แต่จากนั้นเราก็ดูวัฒนธรรมของคนรุ่นก่อน กลบจนเรากลายเป็นหุ่นยนต์ไปแล้ว ประมาณว่าตื่นมาก็บอกได้เลยจะให้ทำอะไรบ้าง เดียวผมทำให้ และผมจะไม่เสนอแนะอะไร บอกให้หนึ่งก็หนึ่งบอกให้สองก็สอง พอเสร็จก็กลับบ้าน ไม่มีแถมหรืออะไรมากกว่านั้น ผมก็เลยนึกทบทวนอยู่นานว่า คนเราเกิดมามีแค่ตัวเองหรือชีวิต? จากนั้นผมจึงเริ่มเดินทาง พอเดินทางก็ได้เห็นอะไรเยอะขึ้น แล้วก็คิดว่าเราต้องทำอะไรสัก

อย่างละ พอเราเขียนหนังสือ ก็ได้พีดีแบ็กตีมากในเล่มแรก มีแต่คนบอก โห...ที่เป็นแรงบันดาลใจให้ผมมากเลย โอเคออล ที่ทำให้ผมไม่กลัวการเดินทาง คือเหมือนเราปลูกไฟให้กับเด็กๆ รุ่นน้องวัยรุ่น เราก็เลยรู้สึกว้าว เฮ้ย...เราก็มีผลต่อคนอื่นเหมือนกันนะ เรา รู้สึกว่าตัวเองมีคุณค่ามากขึ้นในปัจจุบันเป็นนักเขียนเต็มตัวครับ ก่อนหน้านี้จะมีเกี่ยวกับถ่ายภาพเข้าไปด้วย แล้วก็มีการรับงานถ่ายภาพด้วย แต่พอหลังๆ เรา รู้สึกว่าเราชอบถ่ายวิวทิวทัศน์มากกว่าที่จะถ่ายคน เรามีความสุขกับการถ่าย documentary's ถ่ายการเดินทางก็เลยทำตรงนั้นน้อยลง จับหนังสือเยอะขึ้น

นอกจากเป็นนักเขียนแล้ว ทำอะไรอยู่บ้าง?

มีทำเพจอยู่ด้วยครับ ชื่อ Journey Dep เกี่ยวกับเรื่องการเดินทาง & ท่องเที่ยว หรือบางทีก็แล้วแต่ว่าลูกค้าจะให้รีวิวอะไร ส่วนใหญ่มักจะเป็นในทางผู้ชาย เป็นมอเตอร์ไซด์ฯ ซึ่งมันก็น้อย ทำอยู่แค่นี้ เพราะว่าเรื่องถ่ายรูปผมก็ถนัดไปหมดแล้ว รู้สึกว่าไม่ค่อยอินกับตรงนั้นเท่าไรไร คือจะถ่ายเฉพาะที่เราอยากถ่าย

ทำไมถึงเลือกเขียนหนังสือประเภทท่องเที่ยว

เพราะว่าเราต้องเขียนจากสิ่งที่เรารู้ก่อน ผมไม่ใช่สายนักอ่านหรือหนอนหนังสือ ผมไม่สามารถจะเขียนอะไรที่แบบว่ายกเมฆได้ ผมก็เลยต้องเขียนจากสิ่งที่เรารู้ที่เราเห็นก่อน โดยเริ่มต้นจากการเล่า ไม่ใช่โน้มน้า ถ้ามันจะอะไรระดับหนึ่งแต่เราจะพูดในสิ่งที่เห็นว่า เราคิดยังกับตรงนั้น ไม่ได้เป็นพ็อกเก็ตบุ๊ก แต่จะเป็นแนวแชร์ทัศนคติต่อสิ่งที่เราเห็น ในมุมมองของเรา อาจแฝงแง่คิดปรัชญา อะไรต่างๆ ประมาณนั้น

เคยคิดจะเขียนแนวอื่นบ้างไหม?

เคยครับ เขียนเสร็จแล้วด้วย เล่มที่ 4 แต่ว่ายังหาที่ลงไม่ได้ ผมเขียนนิยาย เป็นนิยายที่เกี่ยวข้องกับวัยเด็กของผม ในยุค 90 จะเล่าถึงในยุคนั้น ว่าเขาทำอะไรกันบ้าง โคตรยุ่ง มากเกินไป บาลูนโป่ง และก็พวกของกิน ของใช้ ปลาหมึกบด อะไรต่างๆ ที่ผมพยายามจะย้อนให้เด็กยุคนี้ได้เห็นในปัจจุบันเขาขาดแต่ไอแพด ถ้าเป็นสมัยก่อนก็

ต้องติดลูกแก้ว เป่าไม้อัดม ซึ่งมันทำให้เด็กได้ฝึกประสาทสัมผัสที่ดีด้วย อย่างหมากเก็บก็คือแบบต้องโยนแต่ต้องรู้ว่าข้างล่างมันเป็นอะไรยังไง แต่สมัยนี้เขาอยู่แต่กับหน้าจออย่างนี้ ผมรู้สึกว่ประสาทสัมผัสมันอยู่แค่ที่นิ้วกับหูไม่ได้แบบเชื่อมต่อกับโลก สมัยก่อนมันเชื่อมต่อกับโลกมากเลย ไปเก็บลูกตะขบ ซึ่จ้กรยาน ดัดหนังสะตึก เชื่อมกับธรรมชาติ ผมรู้สึกว่สิ่งนี้มันขาดหายไปเยอะมากเลยในสังคมไทยก็เลยเขียนจากสิ่งที่ผมรู้ที่แหละ แล้วก็มันด้วยการย้อนอดีต ผั้นแล้วย้อนอดีตกลับไป สนุกเล่นนี้สนุก แต่ไม่รู้จะได้ออกกับใคร

ทำยังไงถ้าเขียนจบไม่ออก แล้วมีวิธีแก้ อย่างไร

เขียนงานไม่ออกก็ออกไปเที่ยว ออกไปเดินทางเลย อย่างเล่มรอบประเทศไทยผมใช้เวลาานมากนะ ผมทิ้งไปสักพักหนึ่ง อารมณ์มันไม่ได้ เราก็เลยพยายามผิน แต่ก็ไม่ได้อยู่ที่ผมก็เลยพักก่อน แล้วออกไปเดินทาง ไปที่นู่นที่นี่ให้รู้สึกเร็กซ์ แล้วก็กลับมามันก็ดีขึ้น

เห็นว่าการถ่ายภาพประกอบเองด้วย ได้ทักษะนี้ มาจากไหน เคยเรียนหรือฝึกเอาเอง

ฝึกเอาครับ ผมไม่เคยเรียนทางด้านถ่ายภาพมาก่อนเลย ผมแค่ซื้อกล้องมา แล้วก็ดูวิธีต่างๆ จาก Google และ YouTube ค่อยๆ ศึกษาไปเรื่อยๆ

ทำไมถึงเลือกที่จะขี่มอเตอร์ไซด์ท่องเที่ยว กันๆ ก็ไปทางอันอาจสะดวกหรือประหยัดกว่า

ผมรู้สึกว่มอเตอร์ไซด์มัน 360 องศาแบบว่าเห็นได้หมดเลยรอบด้าน ได้เจอลม แดด ฝุ่น หรือเปียก คือมันเชื่อมโยงกับธรรมชาติเยอะ ผมชอบ คือมันสุขมันเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ เราไม่ใครว่ที่จะแบ่งแยกกับธรรมชาติ ผมรู้สึกว่ขี่มอเตอร์ไซด์มันทำให้เราสัมผัสกับธรรมชาติได้เต็มที่ แล้วพอเราสัมผัสกับธรรมชาติได้เต็มที่ก็เหมือนกับเราได้รับความสุขจากสิ่งเหล่านี้ อย่างเช่น คนที่เดินป่าก็ได้สัมผัสกับต้นไม้ แต่คนที่นั่งอยู่ในห้องแอร์ รถที่มีแอร์ คุณไม่มีอะไรเลยนะ คุณมีแต่แอร์ในรถ ซึ่งคุณก็อยู่บ้านก็ได้ ไม่ต้องออกไปไหนก็ได้ ถ้าคุณบอกว่าคุณไม่ชอบเจอลม เจอแดด เจออะไร ก็อยู่บ้าน ผมก็เลยรู้สึกว่ขี่มอเตอร์ไซด์มันครบ ซอกแซกไปเจอตามหมู่บ้านตามทาง อยากจะจอดก็จอด อยากลกรั้ง ไม่ต้องมีข้อแม้เยอะ รถเก่งจะมีข้อแม้เยอะ อย่างในกรุงเทพฯ เราขี่มอเตอร์ไซด์อยู่ แล้วอยากกินข้าวร้านนี้ จอดหมดตรงนี้แล้วก็ลงไปกินได้เลย ถ้าเป็นรถเก่งก็หมดสิทธิ์ หาท่ที่จอดไปได้ แล้วเมื่อไหร่ได้กินล่ะ

ชอบเที่ยวไทยหรือต่างประเทศมากกว่ากัน

จริงๆ ชอบปนกันนะ คือถ้าเราพยายามจะให้มันมีชีวิตจำเจ ก็สลับกัน ต่างประเทศบ้าง ไทยบ้าง ต่างประเทศก็จะได้นิวทริไลท์ สวยหรู แต่ก็จะไม่เรียลเท่าประเทศไทย ไม่มีความเซ็กซี่ เซอร์ๆ ใส่รองเท้าแตะ อะไรแบบนี้ อย่างช่วงหลังจากที่ผมเดินทางรอบประเทศมา 80 วัน พอกลับมาก็ไม่ไปไหนเลย รู้สึกอึด ขอยู่กรุงเทพฯ ขอเดินห้างหน่อยเถอะ ไม่ทำอะไรแล้ว

ชอบทะเลหรือภูเขามากกว่ากัน

ชอบภูเขา ผมรู้สึกว่มันเย็น มีต้นไม้แล้วเวลาขึ้นไปอยู่ข้างบนก็จะเป็นเว็งๆ มีหมอก มีสีเขียว ผมรู้สึกว่เราได้อยู่ท่ามกลางธรรมชาติมากกว่าทะเล ที่มันทั้งเหนียวและร้อน คือต่อให้เราลงไปแช่น้ำแล้วเย็นก็จริงนะ แต่พอขึ้นมาก็ต้องหาน้ำอาบอยู่ดี ก็เลยชอบภูเขามากกว่าครับ

เคยคิดจะลองไปขี่มอเตอร์ไซด์ทางฝั่งยุโรป บ้างไหม อย่างฮังการีหรือเยอรมนี อิตาลี

อยากลองเหมือนกัน เคยมีรุ่นพี่ชวนอยู่ แต่ว่าโปรเจกต์นั้นล้มไปก่อน พี่เขาเป็นไกด์และอยากจะให้เราหาเส้นทางเพื่อที่จะพาลูกค้าไปขี่แบบเราก็ดูแผนที่ตาม Google Maps ว่มีเส้นทางไหนๆ แต่พอตียกเลิกไปเสียก่อน ก็เลยไม่ได้ไป ซึ่งถ้าไปก็คงต้องขอสปอนเซอร์ เพราะค่าใช้จ่ายสูง มอเตอร์ไซด์เช่าครั้งหนึ่ง อย่างตอนไปญี่ปุ่นวันละ 2,000 - 3,000 บาท มันแพงไปหน่อย แล้วถ้ายังยุโรปคือไม่มีรถเล็กด้วย ก็ต้องใช้รถใหญ่ ซีซีเยอะก็หลายบาทขึ้นไปอีก ไหนจะค่าที่พัก คางไม่ไหว แต่อยากไปถ้ามีสปอนเซอร์สนใจ

มีความคิดเห็นยังไปบ้างที่คนอื่นมักจะคิดว่า ต่องมีเงินและเวลา ถึงจะมากำแบบนี้ได้

ก็มีส่วนถูกของเขานะ แต่สำหรับผมก็คิดว่าทำอะไรควรประมาณตัวเอง อย่างเช่นเรามีเวลาแค่นี้ ก็ทำแค่นี้ มีเวลาเยอะก็ทำเยอะ มีเงินเท่านี้ ก็เที่ยวเท่านี้ ไม่จำเป็นต้องเกินตัว ถ้าเงินไม่มีแล้วจะไปถึงอิตาลี อย่างนี้มันก็ไม่ไหว คล้ายๆ กับเงินเดือนมีไม่เท่าไรแล้วซื้อของแบรนด์เนม มันอารมณ์เดียวกัน ซึ่งแล้วแต่รสนิยมของคนมากกว่า แต่สำหรับผม ผมว่าเป็นข้ออ้าง สมมติว่าอยากเที่ยวจริงๆ แต่งบน้อย ไปแค่อัมพวาก็ได้ ถ้ามีบัตรเครดิตก็ไม่ต้องไปไหนกันพอดี เช่น เดียวรอให้เงินเดือนแสนหนึ่งก่อน แล้วค่อยไปยุโรป แล้วระหว่างทางล่ะ ก็ต้องมีค่าใช้จ่ายต่างๆ ไม่ถึงสักที แล้วเมื่อไหร่จะได้เที่ยว

สถานที่ใด ก็ไปแล้วประทับใจที่สุด

ผมชอบตุรกี คัปปาโดเกีย (Cappadocia)

เป็นบ้านคล้ายๆ จอมปลวก เขาจะเจาะรูตามผนังถ้ำ แล้วเข้าไปอยู่ ซึ่งเป็นอะไรที่ตื่นตาตื่นใจมาก เห็นแล้วแบบ “เง้ออะไรที่ตื่นตาตื่นใจหรือ?” นี่มันจำลองปลวกพวกปลวกพวกมดเลย และเราไปพักโรงแรมที่เป็นแบบนี้ พอเข้าไปก็ต้องมุด ทางมันมืดเดี๋ยวนะ พอเข้าไปแล้วเหมือนเป็นรังมด ข้างในก็จะแยกเป็นห้องๆ ไปอีก พอดูจากมุมสูงเข้าไปมันก็จะเห็นตะปุ่มตะป่ำๆ เหมือนกับว่าไม่น่าจะมีคนอยู่ได้ เลยรู้สึกว่ตื่นตันทันที

มีสถานที่อยากไป แต่ยังไม่มีโอกาสได้ไปไหม

อยากไปมองโกเลีย อยากไปดูวัฒนธรรมเขาคือมีแพลนกับเพื่อน วางโปรเจกต์ไว้แล้ว ดำเนินการขอสปอนเซอร์อยู่ แต่ว่าช่วงนี้เศรษฐกิจไม่ค่อยดี เขาก็เลยไม่สนับสนุน เราวางแผนว่าจะบินไปลงที่รัสเซีย แล้วก็นั่งรถไฟสายทรานส์-ไซบีเรียไปมองโกเลีย ระหว่างนั้นเราจะแคมป์ปิ้งที่ทะเลสาบโบราณด้วย คือเราไม่ได้นั่งยาวเลยนะ จะกระโดดลงไปแคมป์ แล้วถึงค่อยไปที่มองโกเลีย

เคยไปที่เที่ยวแบบไม่ได้วางแผนล่วงหน้าไหม

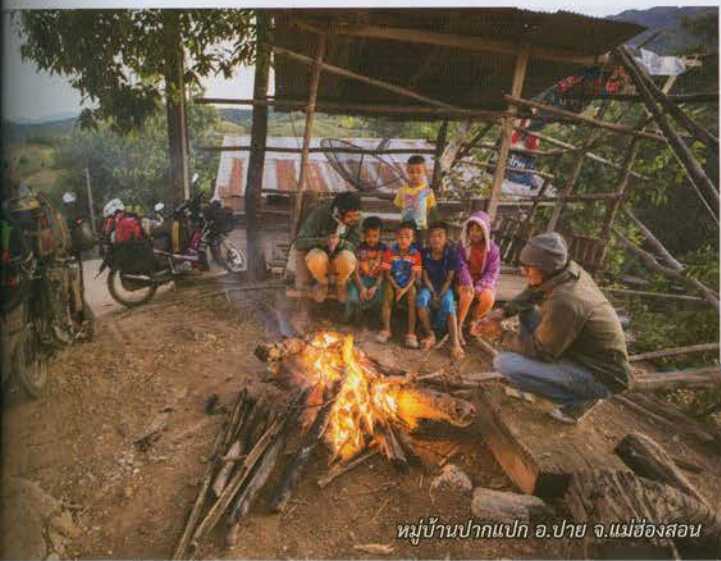
ส่วนใหญ่วางแผน แต่ว่าแค่ 50% นะ ไม่ได้วางแผนขนาดนั้น เราจะวางกันพลาด เช่น กลัวว่าพอลกลับมาแล้วจะรู้สึกเสียตายนว่จุดนี้ไม่ได้ไป จะใช้วิธีถามคนบ้าง ขึ้นอยู่กับสถานที่และอารมณ์ด้วย ถ้าบางอารมณ์เบื่อก็เลยโดยที่ไม่ต้องเตรียมอะไรเลย กระโดดขึ้นรถไฟแล้วก็ค่อยไปว่ากันว่า จะพักที่ไหน อะไรยังไง แต่ส่วนใหญ่จะเป็นแบบหลังค่อนข้างเยอะ ไม่ค่อยหาข้อมูลอะไร

ชอบเที่ยวแบบไหนมากกว่ากัน ระหว่างไป คนเดียวกับเพื่อน หรือครอบครัว

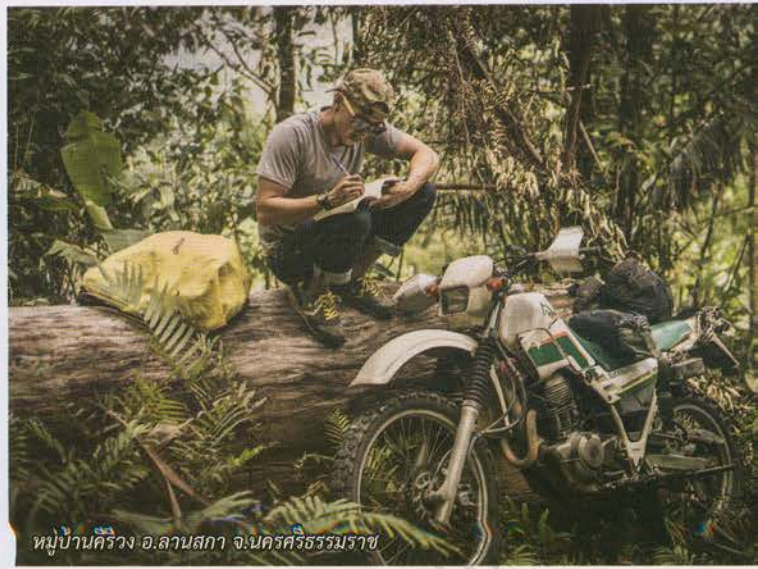
เท่าๆ กันนะ เราใช้เวลาและความสำคัญกับแต่ละคนมากในชีวิต ให้เวลาตัวเอง ให้เวลาครอบครัว ให้เวลาเพื่อน ให้เวลาแฟน เราก็จะพยายามบาลานซ์ให้มันลงตัว ก็เลยคิดว่าแต่ละโหมดมันมีความสำคัญพอๆ กัน ถ้าไปคนเดียวตลอด ก็แบบ โอโห! ไม่เอาใครเลยเหอเนี่ยใจคอ แต่จะไปกับพ่อแม่อย่างเดียวก็ไม่ใช่ ต้องมีเพื่อนด้วย ตัวเองด้วย ก็ต้องผสมกันไป

ถ้ามีแฟนจะพาไปสถานที่ไหนที่เหมาะที่สุด

อยากพาแฟนไปแคมป์ปิ้ง ผมอยากพาไปแคนาดา อลาสกา แต่ว่าเราต้องมีแฟนที่เป็นแบบนั้นด้วยนะ ไม่ใช่แฟนเราอยากจะไปซ้อปิ้งพราด้าอยู่ที่ปารีสอะไรๆ มันก็ไม่ใช่แนว ขอนั่งรอหน้าร้านละกัน (หัวเราะ) ไม่รู้สิ ผมรู้สึกว่มันน่าตื่นตันทันทีมากกว่า เวลาเปิดเต็นท์มาแล้วมีทะเลสาบหรือมีต้นสน ปั้งย่าง ผมชอบแบบนั้น อากาศเย็นๆ รู้สึกมีความสุข อะไรก็ดี แต่พอร้อนละจะ

หมู่บ้านปากเป็ก อ.ปาย จ.แม่ฮ่องสอน

หมู่บ้านคิ้วง อ.ลานสกา จ.นครศรีธรรมราช

มาป้างอย่างมันก็โอโห... เต็นท์ก็นอนไม่ได้ ผมชอบนอนเต็นท์ ไปไหนก็จะเอาไปตลอด บางทีมันก็เหนอะ ไม่ไหวเหมือนกัน ก็ต้องทำใจ แต่พอหนาวอะไรก็ดีกว่า

ห้องแอร์ อยู่ในแสงไฟ ไม่ใช่สิ่งที่มีอยู่แล้วตั้งแต่ดึกดำบรรพ์ มันเป็นสิ่งประดิษฐ์ ซึ่งอะไรที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ไม่จริงอะ เราจะรู้สึกได้ว่ามันไม่ใช่สิ่งที่มาเติมเต็มเรา

ไอเท็มที่ขาดไม่ได้เวลาเดินทาง

ขาดไม่ได้เลย ก็คงเป็นสิ่งที่ใช้บันทึกภาพ อาจจะเป็นมือถือหรือกล้องถ่ายรูป และก็สมุดบันทึกหนังสือ ต้องไปด้วยกันตลอด เวลาเดินทางเราจะมีเวลาอยู่กับตัวเองเยอะ ผมจะชอบบรรยายความรู้สึกตัวเองว่า เรารู้สึกยังไงกับสิ่งที่เราเห็นจะซิดๆ เขียนๆ แล้วก็ถ่ายรูป พวกไฟฉายอะไรก็ไม่ต้องมานับหรอกนะ เพราะเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องมีอยู่แล้วเวลาเดินทาง

มีคำพูดที่กล่าวไว้ว่า การเดินทางทำให้เราค้นหาตัวเองเจอ เห็นด้วยกับคำพูดนี้ไหม

เห็นด้วยครับ เพราะว่าเวลาเราเดินทางก็เหมือนกับว่า เราได้อยู่กับตัวเอง แล้วพอเราได้อยู่กับตัวเอง เราก็จะคุยกับตัวเอง ตั้งคำถามว่าทำไมเป็นแบบนี้ แบบนี้ อย่างเราอยู่กับเพื่อนก็จะไม่ค่อยมีเวลา สมาธิ แต่พอเราไปนั่งนิ่งๆ กับต้นไม้ ธรรมชาติ ก็จะได้ถืออารมณ์หนึ่งนะ ไม่ใช่เรื่องของเหงาหรือน่าเบื่อ แต่เป็นความรู้สึกอึดอัด ซึ่งจริงๆ แล้วมีผลวิจัยนะ ว่ามนุษย์เวลาไปอยู่กับธรรมชาติ ทำให้เขาถึงมีความสุข เพราะว่ามนุษย์โดยกำเนิดติดต่อกับธรรมชาติ เราอยู่กับถ้ำ ป่า นั่นคือธรรมชาติของมนุษย์อยู่แล้ว และพอเข้ามาอยู่ในเมือง เขาจะรู้สึกว่าไม่ใช่สิ่งที่ควรอยู่ จะเว้งว่าง คนเยอะมากมายแต่จะรู้สึกเหงาตัวคนเดียวไม่มีใคร แต่พอไปอยู่ในป่า แม้ว่าอยู่คนเดียวจะกลัว รู้สึกอีกแบบ สปีชีส์ของเรามาจากป่า แต่ตอนนี้สิ่งที่เราทำอยู่ คือการอยู่ใน

ในมุมมองของบางคน การไปเที่ยว อาจเป็นแค่การพักผ่อน เปลี่ยนสถานที่กิน นอน สำหรับคุณคิดว่าได้อะไรกลับมาบ้าง

ได้เห็นชีวิตคนอื่น อันนี้แรกเลย พอเราได้เห็นชีวิตคนเยอะขึ้น เราจะรู้สึกใจกว้างขึ้นนะ เหมือนกับที่เราได้เรียนรู้ มนุษย์เราจะมีการเรียนรู้เองโดยอัตโนมัติ เหมือนที่เด็กจะสงสัยว่าทำไมครูต้องตีคนนั้น ทำไมครูถึงใจดีกับคนนี้ แล้วทำไมคนนี่ร้องไห้ อะไรทำนองนี้ นั่นคือการเรียนรู้ แล้วพอเราโตมา การออกไปเจอโลกกว้าง มันก็คือการเรียนรู้ เราจะได้เห็นคนจน เห็นคนรวย เห็นคนเห็นแก่ตัว เห็นคนที่มันน้ำใจ แล้วสิ่งเหล่านั้นก็จะขย่ำรวมมาเป็นตัวเราไปเอง โดยที่เราไม่รู้หรอกว่าเป็นแบบไหน แต่จะเป็นไปเองโดยอัตโนมัติ ถ้าเราใกล้กับคนแบบไหนก็จะเป็นคนแบบนั้น ผมก็เลยรู้สึกว่า การเดินทางมันมีค่านะ ทำให้เราเรียนรู้และก็ใจกว้างขึ้น เห็นอกเห็นใจคนอื่นมากขึ้น

ในช่วงนี้ ได้ริเริ่มวางแผนการเดินทาง ครั้งต่อไปบ้างหรือยัง

มีอยู่ครับ ตอนนี้ผมก็คุยกับสปอนเซอร์มอเตอร์ไซด์ จะขึ้นไปค้างบนดอย ไปขึ้นบนเขา แม่ฮ่องสอน เชียงใหม่ ประมาณนี้ แต่ว่าเป็นทริปสั้นๆ ได้มีการวางแผนไว้บ้างครับ เพราะพอการเดินทางมันเว้นว่าง เราก็คิดถึง แต่ถ้าทำตรงนั้นเยอะ ก็ต้องมีเวลาพักบ้าง สลับกันไป ถ้าเป็นต่างประเทศอาจจะใช้ขยับเยอะ แล้วเราไม่ได้

ทำงานแบบสมัยก่อนแล้ว ที่สามารถเอาเงินมาเที่ยวเล่นได้ เหมือนกับว่าตอนนี้ พอเราออกไปเที่ยวครั้งหนึ่ง มันต้องเป็นรายได้ เป็นงานด้วยแล้วตอนนี้เราก็ทำแค่เพลงเกี่ยวกับการเดินทาง ส่วนนักเขียนก็ไม่มีงานประจำ เพราะฉะนั้นเราก็เลยต้องขอสปอนเซอร์ การเดินทางของเราเลยขึ้นอยู่กับสปอนเซอร์ด้วย แบบว่าแบบสนใจไหม ถ้าเขาสนใจ ผมก็พร้อมผูกเชือกกรองเท้าแล้ว (หัวเราะ)

อยากฝากอะไรถึงคนที่ปิดกั้นตัวเอง ไม่ออกไปเที่ยวไหนบ้างไหม

คนที่เขาปิดกั้นตัวเอง ผมว่าอาจเป็นเพราะรสนิยมของเขา เราคงไปบอกให้เขาออกมาไม่ได้ ถ้าเขามีความสุขกับการนอนดูเน็ตฟลิกซ์ เล่นโทรศัพท์ แล้วก็กินอะไรไปเรื่อย อย่างบางคนบอกว่าความสุขของเขาอยู่ที่นี้ ไม่จำเป็นจะต้องออกไปเหนื่อย ออกไปร้อน เราก็ต้องเข้าใจว่าเป็นรสนิยม ไปบงการไม่ได้ เราก็แค่ทำให้เขาเห็น แต่ถ้าเขาเห็นแล้วรู้สึกเฉยๆ ก็แสดงว่านั่นไม่ใช่แนวเขา เพราะฉะนั้นเราไม่สามารถที่จะไปชักจูงหรือบังคับใครให้ต้องเที่ยวได้ เหมือนกับถ้าเขาบอกว่า มานอนดูเน็ตฟลิกซ์กันดีกว่า สบายจะตาย เปิดแอร์เย็นๆ บางคนอยู่ตั้งแต่เข้ายันมืด ดูหนังเป็นสิบๆ เรื่อง เราก็ทำไม่ได้เช่นกัน ไม่สามารถอยู่แบบนั้นได้ เราก็เลยมองว่านั่นเป็นเรื่องของรสนิยม เป็นเรื่องของจริต เป็นเรื่องของการถูกเลี้ยงดูมา ผมถูกเลี้ยงดูแบบให้ออกไปเล่นข้างนอกตลอด แม้จะพาไปข้างนอก เราก็อยู่บ้านไม่ติด เด็กบางคนเลี้ยงให้อยู่แต่ในบ้าน มีแม่นม มีพี่เลี้ยง เด็กก็ไม่อยากออกไปไหนเลยเป็นนิสัยติดตัวว่า อยู่บ้านมีความสุขแค่นั้น ไม่จำเป็นต้องออกไปหาความสุขข้างนอกก็ได้ เราก็เลยไม่สามารถที่จะไปเปลี่ยนจริตคนได้ เหมือนอาหารอร่อยของเรากับของเขา แต่ถ้ามีคนทีรสนิยมเหมือนกัน และเขาเห็นในสิ่งที่เราทำเพียงนิดเดียวเท่านั้น เขาก็อาจจะลุลยเลย **KS**

ชีวิต ความฝัน และการต่อสู้ ของผู้ลี้ภัยหญิง

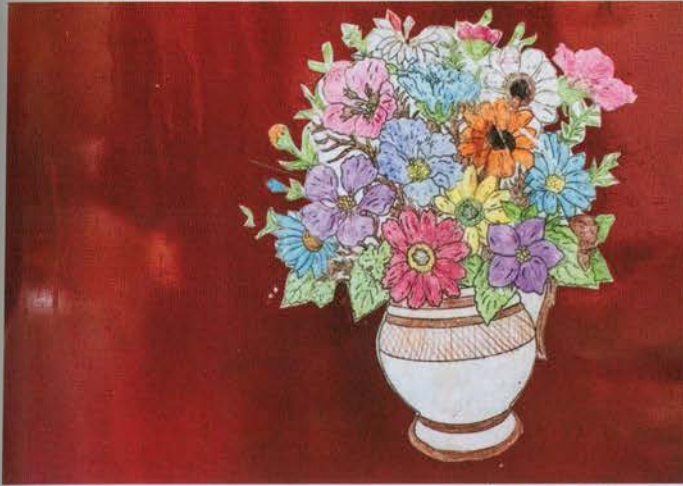
ป้ายของวันอาทิตย์วันหนึ่ง เราได้พูดคุยกับ Aminah (นามสมมุติ) หญิงผู้ลี้ภัยชาวปากีสถานในที่พักของเธอ เรารู้จักกับ Aminah ครั้งแรกในงานอบรมเรื่องสิทธิของผู้ลี้ภัยเมื่อหลายปีก่อน แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เราได้มาพูดคุยแบบจริงจัง จังๆ เกี่ยวกับชีวิต ความฝัน และการต่อสู้ของ Aminah ระหว่างบทสนทนา แม่ของ Aminah ก็เตรียมอาหารตามแบบของชาวปากีสถานให้เราอย่างสุดฝีมือ งานนี้ได้ทั้งอิ่มท้องและสมองไปพร้อมๆ กัน เรื่องและภาพ : รุ่ง

ช่วยเหลือเกี่ยวกับตัวเองให้เราพึ่งพน้อย

ตอนเด็กๆ เราเป็นเด็กเรียบร้อย เอาแต่เรียน เคยมีความฝันอยากเป็นหมอ คือตอนเด็กๆ ยายเราเคยป่วยไป ยายเป็นโรคหัวใจ แล้วต้องเข้าห้อง ICU เรารู้สึกผูกพันกับ ยายมาก เลยอยากเป็นหมอเพื่อมารักษา ยาย แต่ยายก็เสียไปตอนเราจบ ม.ปลาย พอยายเสียก็ไม่อยากเป็นหมอแล้ว ความสนใจเปลี่ยนไปเลยทีนี้ ตอนนั้นเริ่มอยากเป็นทนาย อยากทำงานกฎหมาย คือเราเริ่มสนใจเรื่องความยุติธรรมไป อยากเรียนกฎหมายมาก แต่สุดท้ายก็ไม่ได้เรียน เพราะมหา'ลัยที่เปิดสอนหลักสูตรนิติศาสตร์อยู่อีกเมืองหนึ่ง แล้วคนที่บ้านก็ไม่อนุญาตให้เราไป ก็เลยเรียนประวัติศาสตร์แทน แต่พอจบ ป.ตรี ก็ไปเรียนอีกที่ เราเป็นคนแรกของครอบครัวเลยนะที่ได้ไปเรียนต่างเมือง

อะไรที่ทำให้ต้องลี้ภัยจากประเทศปากีสถาน

คือเราถูกกีดกันทุกทางเลยนะ ถูกเลือกปฏิบัติ เพราะนิกายความเชื่อทางศาสนา เรานับถือนิกาย Ahmahdis ซึ่งต่างจากคนส่วนใหญ่ และหลายคนไม่นับว่านิกายของเราส่วนหนึ่งของมุสลิมด้วยกัน ถือว่าเรานอกกรีต คือถ้าใครรู้ว่าเรานับถือนิกาย Ahmahdis เราก็

จะถูกทรมาน ขนาดเพื่อนเราเนะ ยังไม่คุย ไม่จับมือ คือเลิกคบกันไปเลย พอเรื่องแบบนี้มันเกิด เราก็ทรมานใจนะ และถ้าที่ทำงานรู้เขาก็ไล่เราออกที่เรานี้มาเพราะถูกขู่ฆ่า

ก่อนมาที่นี่รู้จักประเทศไทยไหม

ไม่รู้เลย คือพอจองตั๋วแล้ว เราก็หาในยูทูป กูเกิ้ล เกี่ยวกับภาษา วัฒนธรรม และความ เป็นอยู่ในไทย มีเวลาวันเดียวจริงๆ ก่อนที่จะบินมา ช่วงแรกๆ ที่มาเนี่ยจะยากหน่อย เราารู้สึกว่า เจ้าของตึกหรือพาร์ทเมนท์ไม่ค่อยต้อนรับเราเท่าไร

อยู่เมืองไทยแล้วเป็นไงบ้าง

เราได้เรียนรู้อะไรมากมาย อย่างจากที่นี่นะ เราว่าคนไทยใจดี แล้วก็เคารพผู้อื่น คือเรารู้สึกว่าทุกครั้งที่เรามองเขา เขาจะยิ้ม แต่ก็ใจเฉย ช่วงยากๆ บ้าง อย่างตอนที่เรามาครั้งแรก บางทีก็ไม่ให้เราใส่ hijab (ผ้าคลุมศีรษะ) พอมีเวลาว่าง เราก็ชอบเขียนเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิง ผู้ลี้ภัย แต่งกลอนบ้าง อ่านหนังสือ แล้วก็ฝึกพูดใน ที่สาธารณะ

อะไรที่เราคิดว่าเป็นเรื่องท้าทาย หรืออุปสรรคในชีวิต

ถ้าในฐานะที่เป็นมุสลิม ก็คงหนีไม่พ้นเรื่อง hijab (ผ้าคลุมศีรษะ) แหละ มันเป็นเรื่องใหญ่มากเลยนะเวลาออกไปข้างนอก บางคนอาจจะยอมรับ แต่บางคนก็ไม่ยอมรับ แล้วก็เรื่องสังคมอะ ทุกวันนี้เราอยู่ในสังคมแบบชายเป็นใหญ่ไง ผู้หญิงถูกวิจารณ์ทุกอย่าง เรื่องออกไปทำงานนอกบ้าน ซออย่างที่ปากีสถาน ผู้หญิง ออกนอกบ้านก็ถูกว่าแล้ว ซึ่งสังคมกำหนดกรอบทุกอย่างไง ผู้หญิงต้องทำตัวแบบนี้ ถูกห้ามโน่น ห้ามนี่

เล่าช่วงดีๆ และจังหวะชีวิตที่อยาก ให้ฟังหน่อย

ช่วงดีๆ เหรอ? ทุกช่วงเป็นช่วงที่ดีทั้งนั้น แหละ มันอยู่ที่เรามองมากกว่า เราทำทุกช่วงให้ ดีที่สุด แต่ถ้าถามถึงช่วงที่ยาก เราว่าเป็นตอนที่เรามาประเทศไทยเรามา คือตอนนั้นต้องตั้งทุกอย่างเลยนะ...ทั้งบ้าน ภาษา อาหาร แล้วก็ครอบครัว แล้วก็ต้องหนีมาที่นี่ (ประเทศไทย) ดันร่นหางาน แล้วก็พยายามเอาชีวิตรอด มากี่มาคนเดียวด้วยนะ ตั้งสามปีกว่าแม่จะมาที่นี่

ใครเป็นต้นแบบในการใช้ชีวิต

แม่เรา แม่ผ่านอะไรมาเยอะมาก คือเป็นหญิงแกร่งอะ ดันร่นทุกวิถีทาง (ยิ้ม) แม่เคยบอกว่า 'เราต้องเป็นแสงไฟในที่มืด' แม่เป็นพยาบาล เป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวที่ไม่เคยขอความช่วยเหลือจากใครเลยนะ คือต้องทำทุกอย่างเอง ถ้าไม่มีอะไรกิน ก็กินขนมปังแห้งๆ ถ้าไม่มีเงินจริงๆ ก็กินแค่น้ำเปล่า เราเห็นแม่เป็นตัวอย่าง เพราะฉะนั้นเวลาที่มีอะไรที่ยากๆ เข้ามา เราจะสู้ตลอด

แล้วความฝันอะ Aminah มีความฝันอะไรบ้าง

ตอนเด็กๆ เราอยากเป็นประธานาธิบดีของอเมริกานะ (หัวเราะ) ตอนนั้นคือรู้สึกว่ายากบริหารประเทศ คือในประเทศเรามันมีทุกอย่างไง ทั้งเรื่องการทุจริต ปัญหาความยากจน แล้วตอนเด็กๆ ก็คิดว่า ถ้าเป็นประธานาธิบดีของอเมริกาแล้ว จะแก้ไขปัญหทุกอย่างได้ ตอนนี้อย่างไร เราอยากเรียนต่อด้านนิเทศศาสตร์และสิทธิมนุษยชนนะ คือในประเทศเรา (ปากีสถาน) มันไม่มีเรื่องพวกนี้เลย เราไม่เคยรู้เรื่องสิทธิ

มนุษยชนหรือเรื่องผู้ลี้ภัยมาก่อนเลยนะ มารู้ก็ตอนที่เป็นผู้ลี้ภัยแล้วเนี่ยแหละ ตอนนี้อยากทำงานเรื่องสิทธิกับทั้งองค์กรพัฒนาเอกชน (NGOs) และมูลนิธิ เพื่อช่วยคนที่อยู่ในกลุ่มเปราะบาง พอผ่านเรื่องอะไรมาหลายๆ อย่าง เราว่าเราเป็นคนที่มีพลังมาก แล้วเราก็ช่วยเหลือคนอื่นได้ เราจะมีความสุขมากเลยนะเวลาที่ได้ช่วยคนอื่น นั่นแหละ ก็ฝันอยากเรียนต่อแล้วก็ทำงานด้านนี้

เห็นตัวเองในอนาคตอย่างไรบ้าง

เราเห็นตัวเองเป็นทนายว่าความเกี่ยวกับเรื่องสิทธิมนุษยชนที่เป็นแรงบันดาลใจให้กับเด็กและผู้หญิง แล้วก็ก็เป็นนักพูดในที่สาธารณะ

ถ้าเปลี่ยนอะไรสักอย่างได้ อยากเปลี่ยนอะไร

อยากเปลี่ยนกฎหมายที่กีดกันมุสลิม Ahmadi แล้วก็กฎหมายทุกอย่างที่ไม่เป็นธรรมกับคน อยากเปลี่ยนความคิดคนด้วย เรื่องหนึ่งก็คือความเท่าเทียมระหว่างเพศ อยากให้คนเห็นว่าผู้หญิงก็เท่าเทียมกับผู้ชาย เรื่องแบบนี้คงต้องเริ่มที่บ้าน คงเป็นใจคนแหละที่เราอยากเปลี่ยน

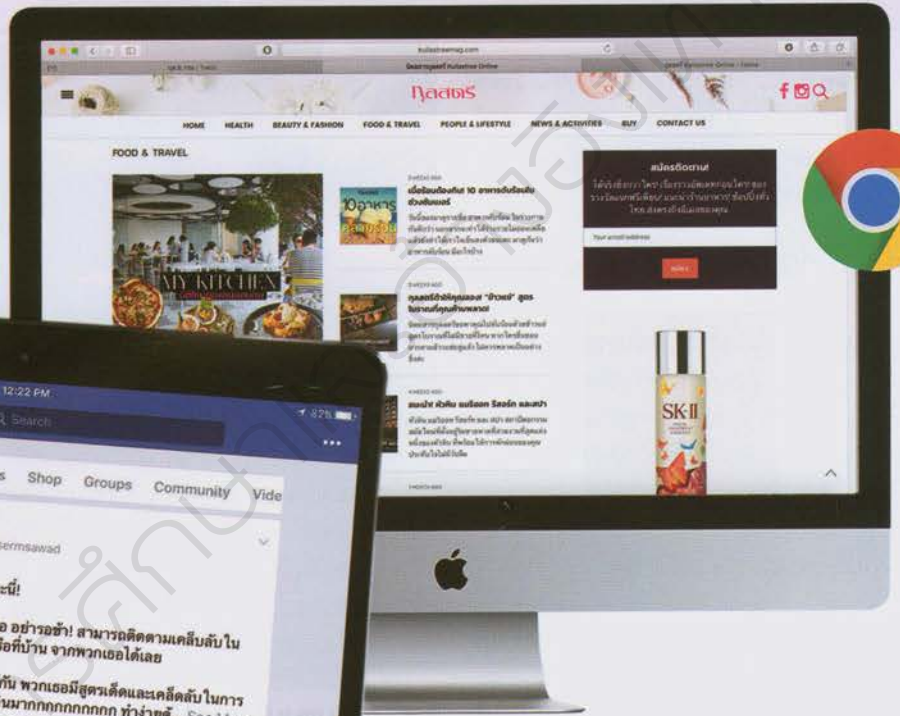
บทสนทนาของปายวันนั้นเป็นบทสนทนาสั้นๆ กินเวลาไม่นาน แต่มันทำให้เราได้เข้าใจ Aminah มากขึ้น ทั้งในฐานะผู้ลี้ภัย ผู้หญิง และคนคนหนึ่งที่มีความฝันแบบเราหวังว่าผู้อ่านจะเข้าใจชีวิต ความฝัน และการต่อสู้ของผู้ลี้ภัยมากขึ้น **KS**

FOLLOW LIKE & SHARE

JOIN
US

ติดตามภาพ วิดีโอ และเนื้อหาดีๆ
ของกุลสตรีได้อีกหลายช่องทาง

@Kullstreemag

LINE@

เรื่อง เขียน อ่าน

แม็กซ์-เรนมานะ

ณัฐวุฒิ เรนมานะ หรือ แม็กซ์-เรนมานะ
ศิลปินที่โด่งดังจากรายการประกวด
The Voice ซีซั่นแรก มีซิงเกิ้ลที่โด่งดังคือ
“วันหนึ่งฉันเดินเข้าป่า” รวมไปถึงอัลบั้ม Let be
there light และคำขอลาออกป๊อปปูล่า “เรนมานะ”
ป๊อปปูล่าหนังสือมาแล้ว 2 เล่ม คือ The boy who
never grows (เด็กไม่รู้จักโต) และ Strange
to meet you (น่าแปลกที่แปลกหน้า)

เรื่อง : Prapashine

“หนังสือที่ผมอ่านเล่มแรกที่ได้คือ โดเรมอน ตอนนั้นเกิดความรู้สึกว่า
อยากมีกระเปาะพิเศษแบบนั้นบ้าง ถ้ามีโดเรมอนบ้างก็คงจะสบายดี”

“อีกเล่มที่ผมจำได้ จะมีหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่มีรูปภาพเด็กซีมอเตอร์ไซค์
เป็นหนังสือภาพสำหรับเด็กอะไรทำนองนี้ จำรายละเอียดไม่ค่อยได้แล้ว แต่จำได้
ว่าชอบจินตนาการว่าเราเป็นเด็กที่ขี่มอเตอร์ไซค์ท่องอวกาศ”

“บ.ก. หนังสือของผมให้อ่านหนังสือเล่มนี้ตอนช่วงที่ผมละๆ ช่วงเวลาที่
ละๆ ของผมคือ กำลังเป็นเด็กที่เพิ่งจะโต ยังเห่อขนอยู่ (หัวเราะ) ไม่รู้ว่าอะไรเป็น
อะไร ก็สับสน เป็นช่วงที่ยังเป็นเด็กที่กำลังจะข้ามผ่านอายุไปเป็นผู้ใหญ่ เป็นช่วง
Coming of age กำลังงงๆ”

“บ.ก. เขาเอามาให้เราอ่านเพื่อให้เราตั้งสติหน่อย ซึ่งมันก็สอนอะไรหลายๆ
อย่างมากเลย เพราะผมเป็นคนที่ไม่ชอบอ่าน Know-how ไม่ชอบอ่านหนังสือ
จิตวิทยา”

“แต่หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือจิตวิทยาแต่เล่าในเชิงนิทาน เป็นเรื่องราวของ
หมอกับคนไข้ สองคนนี้จะคุยกันตลอดเวลาเจอปัญหา เวลาคนไข้มาปรึกษาหมอ
หมอก็ตจะเล่านิทานไปเรื่อยๆ แล้วเราก็เหมือนกับว่าเป็นคนไข้ไปด้วย แล้วเราก็จะ
รู้สึกว่า เออ หมอพูดถูกวะ เหมือนเจอจิตแพทย์ส่วนตัว”

“เล่มสี่ชมพู (จะเล่าให้คุณฟัง) เป็นเล่มแรก เป็นเรื่องของหมอชื่อหมออ้วน
กับคนไข้ชื่อเดเมียน พวกเขาคุยกันทุกเรื่อง เหมือนกับว่าคอยแก้ปัญหามาชีวิต
ไปที่ละเรื่องๆ ด้วยนิทานที่หมอเล่าให้ฟัง เพราะว่าหมอรู้ว่าไอ้มันนี่คือ ก็เลยเล่า
ด้วยนิทานแทนการสอน ซึ่งเป็นวิธีการเขียนหลอกล่อที่ดีมาก”

“เหมือนเพลง วันหนึ่งฉันเดินเข้าป่า เลย หลอกล่อให้คนอ่าน หลอกล่อให้
คนฟัง อะไรแบบนี้ แต่ว่าผมเขียนก่อนนะ (หัวเราะ)”

“ส่วนเล่มสีฟ้า (จะเล่าเป็นเพื่อนคุณ) เขียนห่างจากหลังจากเล่มสี่ชมพู
20 ปี เรื่องคล้ายๆ กัน แต่ว่าเป็นเหตุการณ์ 20 ปีให้หลัง ไอ้เนี่ยก็แต่งงานมีเมีย
แล้วก็เลิกกันแล้ว แล้วก็แต่งกับอีกคนหนึ่ง เหมือนเป็นการปรึกษาปัญหา
ในอีกเวอร์ชันหนึ่ง ในอีก 20 ปีต่อมา เป็นเวอร์ชันที่โตขึ้น แก่ขึ้น”

“หนังสือสองเล่มนี้สอนอะไรผมหลายๆ อย่าง หลายๆ มิติเลยครับ ทั้งใน
เรื่องของการใช้ชีวิต อย่างเช่นวิธีการมองเรื่องของความรัก อะไรแบบนี้ ถือว่าเป็น
หนังสือที่เกือบเปลี่ยนชีวิตผมเหมือนกันนะ” **KS**

จะเล่าให้คุณฟัง
และจะเล่าเป็นเพื่อนคุณ
โดย มอริ่ง บูกา

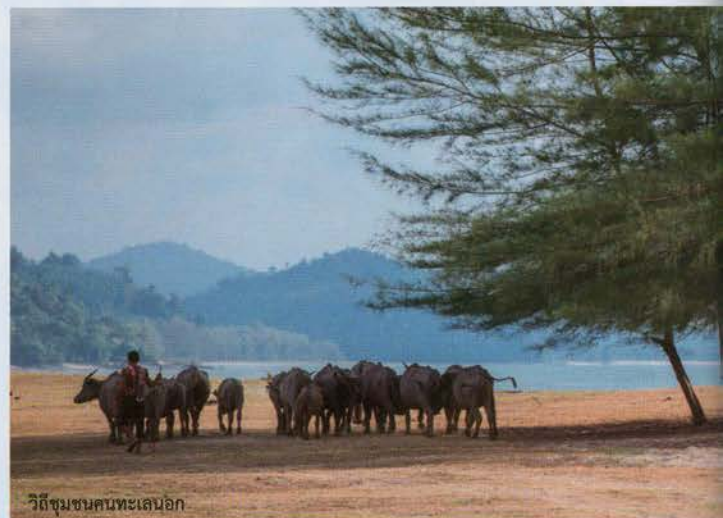
เที่ยวสุขใจ ในแดนทะเลใต้ @ระนอง

เคยรู้สึกตกหลุมรักไหม...รักแม้ว่าพจนาระตกบ่อจวนใต้ชื่อว่าเป็นเมืองพบนเปิด
แดดสี แต่กลับรู้สึกดีเมื่อเห็นโอ้หมอกขาวๆ ลอยล่อกับทิวเขา
ยามฟ้าหลังฝน รักแลเห็นแดดจ้าที่ฟ้าให้ทะเลสดใส นิ่งชโลลริมหาดสวยๆ
รักการปลุกต้นโกงกางกลางป่าเขาเลน แคมป์ยังได้นั่งเพียบยกเล่นน้ำใสๆ
ยามเย็น...ลงไปแช่น้ำแร่อุ่นๆ กลางป่าเขา ถ้ายังไม่เคย...อยากให้คุณลอง
แพ็กกระเป๋าและพกหัวใจมาสัมผัสเมืองใต้ชายทะเลแห่งนี้สักครั้ง คุณอา
จะตกหลุมรักระนองจนยากที่จะถอนตัว **เรื่องและภาพ : การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย**

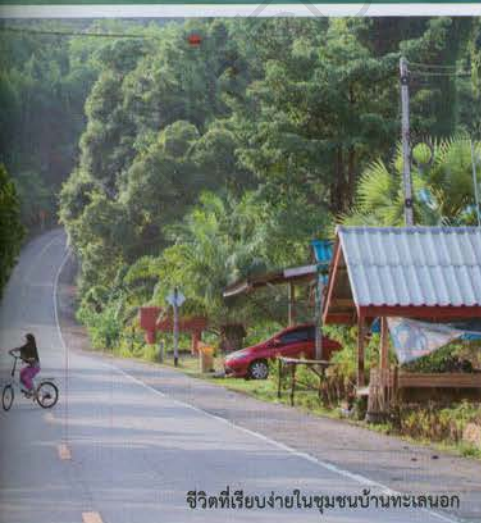
เกาะติดวิถีชุมชน...คนทะเลนอก

ใต้ท้องฟ้ากระจ่างใส น้ำทะเลสีฟ้าสวยส่งระลอกคลื่นเบาๆ มา
กระทบกับหาดทรายขาวสะอาดป่าชายเลนและทุ่งหญ้าเขียวขจีผืนใหญ่
ดูสงบสดชื่นอยู่เคียงข้างชายฝั่ง ซึ่งเป็นที่ตั้งของชุมชนพี่น้องชาวมุสลิม
“บ้านทะเลนอก” ชุมชนเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยผู้คนน่ารัก อาศัยอยู่อย่างเรียบง่าย
พึ่งพาตัวเองด้วยอาชีพประมงพื้นบ้านควบคู่กับการทำสวนเกษตรแบบพอเพียง
ท่ามกลางธรรมชาติของป่าเขาชายฝั่งทะเลอันดามัน

บ้านทะเลนอก อยากชวนทุกคนออกมาเที่ยวนอกบ้าน ความงดงาม
ของธรรมชาติ วิถีชีวิตเรียบง่าย และความเป็นกันเองของทุกคนในชุมชน
เชื่อเชิญให้นักท่องเที่ยวมาสัมผัสบ้านทะเลนอกด้วยตัวเองดูสักครั้ง มาร่วม
ทำกิจกรรมเชิงอนุรักษ์ เช่น นั่งเรือชมป่าชายเลนไปกับชาวบ้านที่พร้อมให้
ความรู้ทั้งในด้านสิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม วิถีชีวิต และภูมิปัญญาที่จะฝากไว้
ให้เป็นมรดกแก่ชนรุ่นหลังต่อไป

วิถีชุมชนทะเลนอก

ชีวิตที่เรียบง่ายในชุมชนบ้านทะเลนอก

น้ำพริกกะลา หนึ่งในเมนูท้องถิ่น

สบู่อจากสมุนไพรอบแห้ง

ทำผ้าบาติกฝีมือตัวเองขึ้นเตี่ยวในโลก

กิจกรรมชุมชนบ้านทะเลนอก เข้าถึงวิถีชีวิต เรียนรู้วัฒนธรรม ท้องถิ่น

ชาวบ้านจะเปิดโอกาสให้นักท่องเที่ยวได้เลือกทำกิจกรรมเรียนรู้วิถีชีวิต อาชีพ และอาหารท้องถิ่นตามความสนใจได้ ไม่ว่าจะเป็นการแต่งกายแบบมุสลิม เย็บจากถุงหลังคา ลากอวนชายหาด หรือควักหาญ (มะม่วงหิมพานต์) การทำขนมใกล้ชิดหรือขนมจาก ทำน้ำพริกกะลา ทำผ้าบาติก เทียวโรงเรียนบ้านทะเลนอก (โรงเรียน 100 วิว) ทำสบู่อจากสมุนไพรอบแห้ง นอนโฮมสเตย์ เป็นต้น

ทำผ้าบาติกขึ้นเตี่ยวในโลก

งานอดิเรกอย่างหนึ่งของกลุ่มแม่บ้านที่นี่คือการทำผ้าบาติก หัตถกรรมพื้นบ้านซึ่งกลายเป็นกิจกรรมท่องเที่ยว ให้ทุกคนได้ลองสร้างสรรค์ผ้าบาติกของตัวเองที่มีขึ้นเตี่ยวในโลก เรียนรู้ตั้งแต่ขั้นตอนการออกแบบ วาดลวดลาย เขียนเทียน ระบายสีบนผืนผ้าและนำผลงานกลับบ้านเป็นของที่ระลึกจากบ้านทะเลนอกอีกด้วย

ทำสบู่อจากสมุนไพรอบแห้ง

เรียนรู้การทำสบู่อจากสมุนไพรนานาชนิด เช่น ขมิ้นชัน มะขาม ดอกคำฝอย งาดำ เป็นต้น โดยสามารถออกแบบรูปทรงต่างๆ ได้ ทั้งวงกลม ดอกไม้ พระจันทร์ พร้อมกลิ่นหอมบริสุทธิ์จากธรรมชาติ

นอนโฮมสเตย์ พ่อนกลายเป็นหัวใจกับ มิตรภาพและธรรมชาติ

สำหรับใครที่อยากสัมผัสวิถีชุมชนคนทะเลนอกอย่างลึกซึ้งทางชุมชนมีโฮมสเตย์ของสมาชิกไว้รองรับหลายหลังจะได้พูดคุยแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับชาวบ้านอารมณ์ดี ล้อมวงนั่งรับประทานอาหารเย็น และชมพระอาทิตย์ตกริมหาดไปด้วยกันก่อนจะแยกย้ายกลับไปพักผ่อนในบ้านบรรยากาศอบอุ่น ทบตันความทรงจำดีๆ ที่ผ่านมาในหนึ่งวัน ณ บ้านทะเลนอก

ล่องเรือเที่ยวหมู่เกาะก่า

นั่งเรือหัวโพงจากตัวชุมชนไปเที่ยว 3 เกาะชื่อดังของจังหวัดระนอง ได้แก่ เกาะกำตก (อ่าวเขาควาย) เดินทอดน่องให้เท้าสัมผัสกับทรายนุ่มๆ บนชายหาดที่โค้งยาวเป็นทรงคล้ายกับเขาควาย ลงเล่นน้ำทะเล นั่งแกว่งชิงช้าพักผ่อน ใต้ร่มเงาของต้นสน หรือจะไปทอดสอบความกล้าท้าความสูงชัน พิชิตจุดชมวิวซึ่งใช้เวลาเดินเท้าประมาณ 20 นาที จะได้พบกับความสวยงามของอ่าวเขาควายในมุมสูง เห็นหมู่เกาะน้อยใหญ่เขียวขจีของอุทยานแห่งชาติแหลมสนทั้งเกาะกำน้อย เกาะญี่ปุ่น เกาะกำใหญ่ เกาะล้าน ที่รายล้อมด้วยน้ำทะเลสีฟ้าอมเขียวสะท้อนแดดระยิบระยับและใกล้ๆ กับเกาะกำตก เป็นที่ตั้งของ เกาะญี่ปุ่น เกาะขนาดเล็กซึ่งในอดีตเคยเป็นที่ตั้งฐานทัพของทหารญี่ปุ่นในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่ยังปรากฏทั้งเตาไฟและอุปกรณ์เครื่องครัวให้เห็น บนเกาะยังมีหาดทรายสวยๆ ให้เล่นน้ำได้อย่างเป็นส่วนตัว และสุดท้ายคือไปดำน้ำดูปะการังที่ เกาะกำน้อย จุดดำน้ำที่สวยงามอีกแห่งหนึ่งในหมู่เกาะก่า

วิวสวยโรงเรียนบ้านทะเลนอก

มุสลิมหนุ่มน้อย

อร่อยกับเมนูอาหารท้องถิ่น

นั่งชมพระอาทิตย์ตกริมหาดทะเลนอก

วิวชายหาดสวยๆ

มือร่อยบนเกาะ อิ่มร่อยกับ อาหารท้องถิ่น

บนเกาะนี้เองยังเป็นจุดรับประทานอาหารกลางวันที่มีริมริ้นอิมร่อยกับซีฟู้ดและอาหารท้องถิ่นขนานแท้ ทั้งแมงกะพรุน กุ้ง ปูม้า น้ำจิ้ม น้ำจิ้มรสเด็ดจนต้องซูดปาก เสริมทัพด้วยแกงกะทิหอยเจดีย์ ผักเหลียงผัดไข่ แกงส้มปลาที่ห้ามพลาดคือน้ำพริกทะเลอาหารพื้นบ้านรสจัดจ้านหอมกลิ่นขมิ้น และขนมโต๊ะหิย ขนมหวานทำจากแป้งข้าวเหนียวโรยมะพร้าวเคี้ยวนุ่มหนึบหนับที่ชาวบ้านจัดเตรียมไว้ให้รับประทานบนเกาะ พร้อมนั่งฟังเสียงคลื่นเบาๆ เป็นมือร่อยที่สบายท้องสบายใจ

ติดต่อ : คุณเอกรัฐ เชื้อียงยาง (บึงเหม) 09 0559 8433
ที่อยู่ : บ้านทะเลนอก ตำบลกำพวน อำเภอสุขสำราญ
จังหวัดระนอง

หมายเหตุ : 1. บ้านทะเลนอกสามารถมาเที่ยวได้ตลอดทั้งปี
กรุณาแจ้งชุมชนล่วงหน้าอย่างน้อย 7 วัน
2. สำหรับการเที่ยวเกาะสามารถเที่ยวได้ตั้งแต่วันที่
15 ตุลาคม - 15 พฤษภาคม ของทุกปีเท่านั้น

ธรรมชาติอันอุดมสมบูรณ์ของคลองลัดโนด

นั่งเรือฟรีส ล่องแพเปียก @คลองลัดโนด

ต้นโกงกางใบเล็ก ใบใหญ่ และพืชชายฝั่ง เต็มโตบนผืนป่าชายเลนเขียวชอุ่มกว่าหมื่นไร่ ปกคลุมเต็มพื้นที่สองฝั่งคลองลัดโนด คลองใสสะอาดที่เชื่อมต่อกับอ่าวทะเลอันดามัน เป็นดังซูเปอร์มาร์เก็ตอาหารทะเลที่หล่อเลี้ยงผู้คนในชุมชนมาหลายชั่วอายุคนและด้วยทัศนียภาพตระการตาของภูเขาน้อยใหญ่ที่โอบล้อมทุกทิศทาง มีสายหมอกขาวๆ ลอยล่องขึ้นมาหยอกล้อทิวเขายามฟ้าหลังฝน ยิ่งทำให้ผืนป่าแห่งนี้งดงามราวกับดินแดนมหัศจรรย์

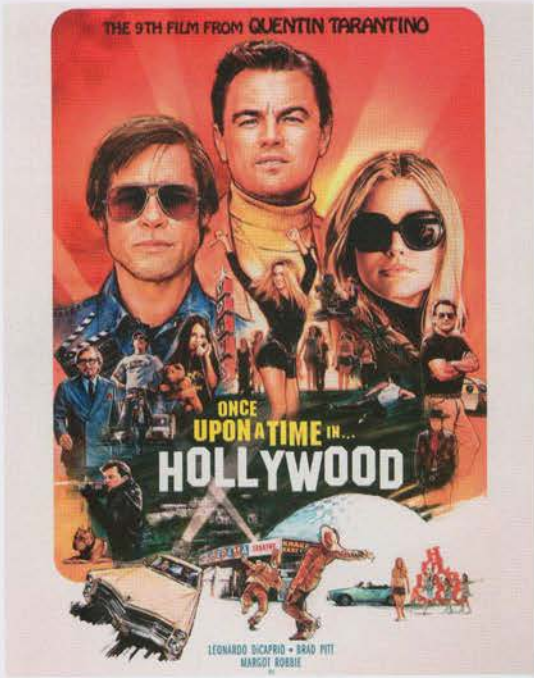
สนุกกับกิจกรรมล่องแพเปียก

สินค้าของชาวชุมชนม่วงกลวง

ทำความรู้จักชุมชนตำบลม่วงกลวง

เมื่อ 100 กว่าปีมาแล้ว ชาวภูเก็ตได้อพยพหนีสงครามมาขึ้นฝั่งที่อำเภอเกาะเปอร์ และเดินเท้าเข้ามาตั้งถิ่นฐานอยู่ในบริเวณที่มีต้นมะม่วงลักษณะลำต้นกลวงด้านใน นำไปสู่การตั้งชื่อชุมชนแห่งใหม่ว่า “ม่วงกลวง” และด้วยความโชคดีที่ธรรมชาติมอบของขวัญสุดพิเศษให้กับดินแดนนี้มากมาย โดยเฉพาะคลองลัดโนดที่อุดมไปด้วยพืชพรรณ ป่าโกงกางและสัตว์น้ำทะเล ชาวม่วงกลวงจึงหาเลี้ยงชีพได้ด้วยการทำประมงพื้นบ้านชายฝั่ง ทั้งวางลอบปลาลอบปู ทำกระชังปูนีมกระชังปลากระชังหอย อีกทั้งป่าโกงกางยังทำหน้าที่เป็นกำแพงธรรมชาติ ปกป้องหมู่บ้านจากภัยสึนามิ เมื่อปี 2547 ยิ่งทำให้พวกเขาตระหนักถึงความสำคัญของผืนป่าและร่วมกันอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติรอบตัวเรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน **KS**

Once upon a time in Hollywood

ฮอลลีวูดกลืนดาวเลือด

ผลงานอันดับที่ 9 และผลงานแรกในรอบสี่ปีของผู้กำกับบารุซา ทเวนติน ทาร์นติโน หลังจากที่ทำหนังย้อนยุคดาวบอยมาแล้วสองเรื่อง คราวนี้กลับมาพร้อมผลงานที่ย้อนกลับไปสู่ยุคฮอลลีวูดปี 1969 เล่าเรื่องผ่านคู่หูดารานักแสดงที่ติดอับ ริค ดาลตัน (ลีโอนาร์โด ดิคาปริโอ) และคลีฟฟ์ บูธ (แบรด พิตต์) สดันทแมนคูใจที่พยายามกลับไปเป็นดาวเด่นในฮอลลีวูดอีกครั้งแต่ไม่ประสบผลสำเร็จสักที จุดพีคของเรื่องคือ พวกเขาจับพลัดจับผลูเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่องครอบครัวแมนสัน ซึ่งเหยื่อรายล่าสุดที่เพิ่งถูกสังหารก็คือดาราสาวชื่อดังแห่งยุคที่เป็นเพื่อนบ้านของพวกเขา แครอน เทต (มาร์โก ร็อบบี้) ซึ่งหนังเรื่องนี้ถือว่าเป็นหนังเรื่องแรกที่ทเวนตินได้โครงเรื่องอ้างอิงมาจากเรื่องจริงของเหตุการณ์ฆาตกรรมต่อเนื่องครอบครัวแมนสันที่เกิดขึ้นในช่วงนั้น โดยทเวนตินใช้เวลาเขียนบทภาพยนตร์กว่า 5 ปี โดยอาศัยความอินจากที่เขาอาศัยอยู่ในลอสแอนเจลิสมาเกือบทั้งชีวิต และเกิดทันเหตุการณ์ช่วงนั้นด้วยตอนที่เขาอายุ 7 ขวบ หากเป็นไปตามที่ทเวนตินเคยให้สัมภาษณ์ไว้ว่าจะเลิกทำหนังเมื่อกำกับหนังเรื่องที่ 10 จบจริงๆ หนังเรื่องรองสุดท้ายของเขาเรื่องนี้ จะดู ระห่ำ แค้น โหด บทรูต ยาวเหยียดแต่คมกริบ เหมือนหนังเรื่องก่อนๆ ของเขาได้หรือไม่ วันที่ 12 กันยายนนี้ต้องลองเข้าโรงภาพยนตร์ไปพิสูจน์เอาเอง

Flashback - (03/09/2015)

ฟริแลนซ์..ห้ามป่วย ห้ามพัก ห้ามรักหมอ

ภาพยนตร์แนสในระบอบสตูดิโอเรื่องแรกของผู้กำกับ "เต๋อ-นพพล อารังรัตนฤทธิ" ที่ว่าด้วยเรื่องของประสบการณ์ของคนโหมงานฟรีแลนซ์จนเกิดอาการป่วยจนได้มีโอกาสไปหาหมอ และเกิดความแอบชอบหมอในที่สุด แม้จะเป็นหนังแนส แต่ก็ยังมีกลิ่นอายหนังสไตล์เด้อแบบชัดเจน ทั้งบท การลำดับเรื่อง การถ่ายทำ และกราฟิกที่ใช้ในหนัง ภาพยนตร์เรื่องนี้ทำรายได้ในฐานะหนังแนสไม่มาก แต่เป็นที่พูดถึงและเป็นกระแสไปช่วงหนึ่ง รวมถึงได้รับรางวัลจากหลายสำนัก โดยเฉพาะรางวัลภาพยนตร์ยอดเยี่ยมจากงานแห่งชาติสุพรรณหงส์ ครั้งที่ 25 นอกจากนี้เรื่องนี้ยังเป็นหนังแนสเรื่องแรกของเต๋อแล้ว ยังเป็นหนังเรื่องท้ายๆ ของ GTH ก่อนเปลี่ยนผ่านไปสู่ GDH อีกด้วย

Oliver's Arrow

คือชื่อปลอมที่ใช้แทนชื่อหนังจริงเพื่อป้องกันความลับของโปรเจกต์ที่เร็วไหลในการถ่ายทำ ภาพยนตร์เรื่อง Inception ของคริสโตเฟอร์ โนแลน โดยชื่อนี้มาจากหนึ่งในลูกชายของเขาที่ชื่อโอลิเวอร์ ซึ่งโนแลนมักใช้ชื่อลูกชายทั้งสามและลูกสาวอีกหนึ่งคนมาตั้งชื่อโปรเจกต์ปลอมในหนังของเขาเกือบทั้งสิ้น รอดูกันว่าเทพเจ้าโนแลนจะใช้ชื่อปลอมว่าอะไรกับโปรเจกต์หนังเรื่องใหม่ของเขาอย่าง TENET ที่น่าจะฉายราวๆ กลางปีหน้า

Salmon.LAB Documentary X SY51

ไอตอล และ ความคาดหวัง

หากไม่ได้เป็นไอตอลหรือคลุกคลีกับวงการไอตอล คงอาจแค่คุ่นๆ ชื่อวง SY51 (SomeiYoshino 51) บ้าง แต่สำหรับแฟนคลับไอตอลย่อมต้องรู้จัก (และต้องโอซิเมมเบอร์สักคนในวงบ้างแหละ) ลั่นๆ คือ SY51 คือวงไอตอลต่างจังหวัดวงแรกในประเทศไทย กำเนิดขึ้นที่มีชื่อเสียงเปรี้ยงปร้างในระดับระดับหนึ่ง และคุณภาพเพลงก็เพง Salmon.LAB จึงได้ทำสารคดีของวงนี้ในรูปแบบสารคดีสั้นๆ ความยาวไม่ถึงสิบนาที ในสารคดีมีการสัมภาษณ์แบบ Headshot Interview เมมเบอร์บางส่วน ผู้จัดการวง และแฟนคลับไอตอล ประกอบกับ footage การแสดงและกิจกรรมต่างๆ ของวง และมีแอนิเมชันเล็กๆ น้อยๆ ประกอบด้วย เนื้อหาของสารคดีไม่ได้โฟกัสไปที่ความสำเร็จที่ได้รับของวงหรือความสำเร็จที่เมมเบอร์ได้จากความเป็นไอตอล แต่โฟกัสไปที่เรื่องราวของเด็กหญิงกลุ่มหนึ่งที่มีความมุ่งมั่น ต้องการตามความฝัน และยืนหยัดในการให้กำลังใจและความสุขแก่แฟนคลับ ในขณะที่เดียวกันพวกเขาก็ต้องแลกกับการเสียสละ บางสิ่งบางอย่างไป และต้องเผชิญกับความกดดัน ความผิดหวัง ความท้อแท้ ความทุกข์ต่างๆ ที่รายล้อมพวกเขาด้วยในเวลาเดียวกัน และพวกเขาก็ต้องการกำลังใจเหมือนอย่างที่แฟนคลับต้องการเหมือนกัน ทิวสารคดีอาจสั้นไปนิดจนเล่าอะไรได้ไม่ลึกมาก และยังมีรูปแบบที่อ้างอิงมาจากสารคดี BNK48 : Girls don't cry มาบ้าง แต่โดยรวมก็เป็นสารคดีสั้นๆ ที่เล่าเรื่องแก่นหลักได้ครบถ้วน ดูง่าย จบเร็ว เหมาะสำหรับการเริ่มต้นทำความรู้จักวงนี้ (และทำความรู้จักวงการไอตอล) ให้มากยิ่งขึ้น และไม่แน่ว่าคุณแล้วอาจรู้สึกว่าคุณต้องโดนเมมเบอร์คนไหนตกสักคนอย่างแน่นอน อ้อ สามารถหาดูได้ที่เพจ Salmon.LAB นะ

NEXT PROGRAM

จังหวัดเชียงใหม่ แม้ว่าจะไม่ได้อันเมส แต่ก็มีการแฟนคลับในอยู่ในระดับที่ถือว่าค่อนข้างดี

VOLUME UP

ลองรัก

ซิงเกิลฮิปฮอปเอาดีของศิลปิน
ของศิลปินหน้าคุ้นๆ
DTK BOY BAND

ซิงเกิลที่เล่นที่จริงของศิลปิน 3 คนจากสามซั้วที่ไม่รู้วามารู้จักกันตอนไหน อย่าง DTK ที่ย่อมาจาก ดม-โต-ก้อง (อุดม แต่พานิช สิงโต นำโชค และก้อง ห้วยไร่) ที่เกิดจากการแต่งงานๆ ไปๆ มาๆ และต้องไวนานเกือบปี ก่อนจะส่งต่อให้โปรดิวเซอร์ฮิปฮอปชื่อดังอย่าง NINO มารับหน้าที่ดูแลเพลงนี้จนเสร็จสมบูรณ์ และมาพร้อมกับเอ็มวี (ที่เฮียกำกับเอง) แชวชนบเอ็มวี เพลงฮิปฮอปที่มีก้องจะต้องดูรวย อยู่ในบ้านทรูแดงสาวๆ ล้อมรอบมาสู่บ้านชนบทกับทุ่งนา ผ้าขาวม้า ซี่ควาย รถอีแต่น ป้ายร้านค้าเขยๆ ลีสันแสบตา คอสดุมฮิปฮอปดัดแปลงแบบประหลาดๆ ราวตากกางเกงในและบรรยากาศตลาดนัดที่สาดเหงื่อเข้ากันเข้ากัน (อันนี้ขมนะ 555) ส่วนตัวเพลงก็ยังคงที่เล่นที่จริง ดูจริงจัง แต่ก็แอบตลกและทะเล่สิ่งนิดๆ ในสไตล์เฮียเอาไว้แบบครบถ้วน ตั้งแต่ทำนอง เนื้อเพลง และการแอบล้อชนบท เพลงฮิปฮอปยุคนี้ที่มักใส่อัดใจกันเป็นส่วนใหญ่ด้วยการใส่อดีตจนแบบหนักๆ จนเพี้ยน เป็นกิมมิกที่ถ้าใครฟังเพลงฮิปฮอปบ่อยๆ น่าจะเกิด ส่วนเพลงนี้จะเข้าไปซ้ำเติมตลาดเพลงฮิปฮอปไทยให้จมดินอย่างที่เคยได้กล่าวไว้ได้หรือไม่ได้ ต้องมาลองดูกัน ส่วนทางด้าน “ปาล์มมี” ศิลปินใกล้ตัวได้ทำการแชร์เพลงนี้ลงในเพจตัวเองพร้อมกับใส่แคปชั่น “ให้โอกาสพวกเขาเถอะคะ” อิม...

HIDDEN TRACK – จะว่าไป เพลง “ลองรัก” ก็ไม่ใช่ครั้งแรกของการทำผลงานเพลงของอุดม แต่พานิช หากแต่ต้องย้อนไปไกลกว่านั้น ไม่ได้หมายถึงเพลง “สุดสริงใจโก้อัดบั้งไฟ” ตอนเดียว 11 นะ แต่ต้องย้อนไปสมัยเดียว 3 (อ.อุดมการช่าง) โน่นเลย! ครั้งนั้นเขากับเพื่อนนักดนตรีหลายคน ได้มีโอกาสชิมลางทำอัลบั้มแรกจริงๆ กับค่าย MGA ในชุด “รวมเพลงประกอบโน่นประกอบนี่ของอุดม” เมื่อปี 2540 ที่เต็มแน่นไปด้วยมุกตลกแบบอุดมทั้งชื่อเพลง ทำนอง และเนื้อเพลง ตั้งแต่ “ทัดลม” “เรียนไม่เก่ง” “ไม่รู้” “ผายลมรัก” “เพื่อนเพียบ” “รักหลับ” และ “แหลหารสอง” เวอร์ชันขยายของเพลงประกอบโฆษณาพร้อมพริกขี้หนูที่อุดมเคยไปทำเพลงประกอบไว้จนฮิตทั่วบ้านทั่วเมือง

DIG IT!

นี่แหละชีวิต

โดย NOI PRU

ผลงานเดี่ยวอัลบั้มแรกในรอบสิบกว่าปีของ “น้อย-กฤษฎา สุโกศล” หรือน้อยวงพรุ ที่ถูกเรียกย่อๆ ว่า “NOI PRU” กับ 12 บทเพลงในอัลบั้มชื่อเรียกง่ายว่า “นี่แหละชีวิต” ที่เป็นชื่อเดียวกับหนึ่งเพลงในอัลบั้ม แต่โปรดอย่าคาดหวังว่าน้อยพรุจะเป็นเหมือนน้อยวงพรุ และเพลงของเขาจะไม่ดูเด็ด บ้าพลัง จมดิ่ง พุ่งพลาญเหมือนกับเพลงของวง PRU โดยเด็ดขาด เพราะอัลบั้มนี้ว่าด้วยเรื่องราวของชีวิตที่เรียบง่ายและไม่พุ่งพลาญไม่ตราหน้า แต่เต็มไปด้วยความหนักแน่น การเติบโต การมองโลก ชีวิต ความรัก และความหวังในแบบผู้ใหญ่ที่ผ่านประสบการณ์มากมายต่างหาก ภาคดนตรีและเสียงร้องของน้อยอาจทำให้นึกถึงพรุอยู่บ้าง แต่ก็ไม่เหมือนเสียทีเดียว แต่เต็มไปด้วยเพลงป๊อปฟิลก็๊ดที่ท้อหุ้มบรรยากาศทั้งอัลบั้มเอาไว้ แม้แต่เพลงเศร้าก็ไม่ได้เศร้าจมดิ่ง ส่วนเราขอแนะนำเพลง “ตราบไคที่เธอยังมีชีวิต” ที่มีคุณแม่มกมลาร่วมแจม ที่เชื่อว่าถ้าได้ฟังแล้วต้องน้ำตาซึมแน่นอน และต้องรู้สึกเหมือนกับเราว่า เพลงนี้แหละ เพลงปลุกกำลังใจที่จะเป็นภาคต่อของ Live and learn

EKKAMAI DREAM 1

ความฝันระหว่างเอกมัย-ญี่ปุ่นของเสตมปี

หลังจากที่เสตมปีได้เริ่มต้นโกอินเตอร์แบบขิมกลางไปแล้วกับอัลบั้ม STAMP STH (Stamp Something) ที่เป็นอัลบั้มรวม 8 เพลงภาษาอังกฤษล้วนที่เสตมปีทำร่วมกับทีมงานญี่ปุ่น และวางขายจริงจังที่ญี่ปุ่น ชาวดีก็คือตอนนี้เสตมปีได้กลายเป็นศิลปินโกอินเตอร์แบบเต็มตัวแล้วกับการเซ็นสัญญาทำค่ายเพลงญี่ปุ่นอย่าง Toy's factory เป็นที่เรียบร้อย จากนั้นไม่นานก็ได้ปล่อยซิงเกิลแรกในการโกอินเตอร์ นั่นก็คือเพลง Bangkok summer เวอร์ชันภาษาอังกฤษ (ที่เคยมีเวอร์ชันไทยไปแล้ว) และไม่นานก็ปล่อยซิงเกิลใหม่ในอัลบั้มโกอินเตอร์แต่ชื่อไทยๆ ว่า EKKAMAI DREAM 1 ในชื่อเพลง DIE TWICE ที่ได้ HIROSHI นักร้องนำและมีก็ตาร์ทจากวง FIVE NEW OLD มาร่วมแจม โดยในอัลบั้มนี้ประกอบไปด้วย 11 เพลงที่มีทั้งเพลงใหม่ และเพลงที่คนไทยรู้จักกันดีรวมอยู่ด้วย ทั้ง Bangkok Summer (ENG.ver) เวอร์ชันเรียบเรียงใหม่เพลงฮิตที่ส่งให้เสตมปีกลายเป็นศิลปินดังเปรี้ยงอย่าง Kwam Kid (ความคิด) และเพลง “ล้านวิว” (Million Views) ในเวอร์ชันแปลเป็นภาษาญี่ปุ่นแล้ว หรือเพลง OHM feat. P.O.P ซึ่งก็คือเพลง “โอมจงเงย” ในเวอร์ชันลูกครึ่งไทย-ญี่ปุ่นนั่นเอง ทั้งอัลบั้มนี้จึงเป็นอัลบั้มสามภาษา ไทย-อังกฤษ-ญี่ปุ่น ที่อาจไม่ได้แหวกแนวที่สุดหรือใหม่ก็เสียทีเดียว แต่เป็นการผสมความเก่าใหม่ โกล้-โกล้แหวกแนว-เรียบง่าย พัฒนาการที่โดดเด่นแบบก้าวกระโดดของเสตมปีและความไม่ซับซ้อนของความเป็นญี่ปุ่น-เอกมัยได้อย่างลงตัวและไม่คิดหวัง อ้อ อีกอย่างที่ยอยากจะพูดถึงก็คือ อัลบั้มนี้มีมาตรฐานในการบันทึกเสียงที่ดีมาก ไม่เชื่อลองหาลำโพงหรือหูฟังดีๆ มาฟัง

PRIDE... ความหมายที่เพิ่มเติม

ช่วงหน้าร้อนนี้ ทางประเทศตะวันตกมี Pride Parade หลายแห่งเลยคะ

บรรดา “เงินใหม่” หรือ คนรุ่นใหม่ (new generation) เห็นคำนี้ปั๊บ ก็เข้าใจปั๊บ ว่าหมายถึงการเดินพาเหรดของกลุ่มคน “เพศที่สาม” แต่ชาว “เงินเก่า” บางราย (เช่นลาเต้เองเมื่อหลายปีก่อน) อาจเกิดอาการงงได้ เพราะปรกติคำว่า pride แปลว่า “ความภูมิใจ” แล้วไหนตอนนี่กลายเป็นอย่างอื่นไปเสียแล้วหรือ อันที่จริง ความหมายเดิมก็ยังคงเดิม เพิ่มเติมแค่การเน้นเฉพาะกลุ่ม

กลุ่มที่วันนี้ คือกลุ่ม “เพศที่สาม” หรือที่รู้จักในนามสากลว่า LGBTQ+ อันเป็นตัวย่อของ Lesbian, Gay, Bi-sexual, Transgender และ Queer / Questioning ซึ่งคำสุดท้ายนี้หมายถึงกลุ่มที่ยังไม่แน่ใจว่าตัวเองมีความเป็นเพศใด และเครื่องหมาย + ข้างหลัง แปลว่ายังมีกลุ่มย่อยอื่นๆ อีกมากมายด้วย เช่น Asexual คือกลุ่มที่ไม่มีแรงขับเคลื่นทางเพศเลย (ไม่ว่าเพศใด) หรือ Bi-gender คือกลุ่มที่มีทั้งความเป็นเพศชายและหญิงอยู่ในคนเดียวกัน ซึ่งอันนี้หมายความรวมถึงทั้งทางกายภาพ (คือเกิดมามีสองอวัยวะเพศ) และทางจิตใจ คือมีความรู้สึกเป็นได้ทั้งสองเพศ สรุปลแล้ว ทั้งหมดนี้รวมเรียกว่ากลุ่ม “เพศที่สาม” นั่นเอง

แล้วทำไมจึงต้องเดินพาเหรดประกาศ pride

ลาเต้เคยสงสัยนะคะ เพราะชินกับสังคมบ้านเราที่ไม่ได้ “โหดร้าย” กับกลุ่มคนเพศที่สามเท่ากับในหลายๆ ประเทศ แม้อาจมีบ้างในระดับบุคคลที่ยังมีอคติ แต่ในภาพรวม กลุ่ม “เพศที่สาม” ถือว่าสามารถใช้ชีวิตในสังคมไทยได้ค่อนข้างปรกติ จะมีก็แค่ในทางกฎหมายที่ยังไม่รองรับ การแต่งงานเพศเดียวกัน หรือการเปลี่ยนคำนำหน้าชื่อ (ถ้ามีการแปลงเพศ หรือกรณีพิเศษบางกรณี) แต่โดยทั่วไป เราไม่ได้ตั้งข้อ

“รังเกียจ” ความแตกต่างตรงนี้ ออกจะยกย่องด้วยซ้ำถ้ามีความเก่ง และทำอะไรๆ ให้ส่วนรวม แต่ทางฝั่งตะวันตกนี้ต่างกับบ้านเราเยอะเลย ในอดีต กลุ่มคน “เพศที่สาม” ไม่ได้รับการยอมรับในสังคม ต้องหลบๆ ซ่อนๆ และถ้าถูกจับได้ว่านิยมเพศเดียวกันก็แทบหมดอนาคตทุกด้าน งานการหาไม่ได้ สังคมรังเกียจ ไม่มีใครคบอีก แถมในบางศาสนาถือว่าเป็น “บาป” เสียด้วยซ้ำ เรื่องราวการถูกกดขี่ของกลุ่มคน “เพศที่สาม” ในอดีตนี้มีให้เห็นทั้งในหนังหรือนิยาย (ที่สะท้อนความจริง) เยอะเลยคะ พอมาถึงยุคนี้ที่มีการผลักดันให้เกิดความภาคภูมิใจใน “อัตลักษณ์” หรือตัวตนที่แท้จริงของคนกลุ่มน้อย ไม่ว่าในทางชาติพันธุ์ สีผิว หรืออื่นๆ ก็เลยรวมมาถึงเรื่อง “เพศ” ด้วย

เราก็เลยได้เห็น Pride Parade ในหลายประเทศกันช่วงนี้

ถ้าคุณเปิดดิกชันนารี คำว่า pride ที่เดิมทีแปลว่า “ความภาคภูมิใจ” ตอนนั้นก็เริ่มมีความหมายที่สองแล้วนะคะ นั่นคือ “ความเคารพในตัวตนของคนกลุ่มน้อยที่ได้รับการกดดันจากสังคม เช่นกลุ่มคนเพศที่สาม...” เห็นได้ว่าเมื่อสังคมมีการเปลี่ยนแปลง ภาษาก็มีวิวัฒนาการตามไปด้วย ชัดๆ เลยก็คำว่า “gay” นี้ไงคะ เมื่อศตวรรษก่อน (กลาง 19 และต้น 20) คำว่า gay เป็นคำคุณศัพท์ หมายถึงสนุกสนาน รื่นรมย์บันเทิงใจไร้กังวล ใช้ได้ทั้งกับคนหรือบรรยากาศ อย่างเช่นในเนื้อเพลง Jamaica Farewell ที่ว่า...Down the way where the nights are gay ตามถนนที่ค่ำคืนช่างแสนรื่นรมย์บันเทิงใจ หรือเพลง Alone Again ที่ว่า To think that only yesterday, I was cheerful, bright and gay... เมื่อรำลึกถึงวันวาน ที่ฉันยังคงสนุกสนานและไร้กังวล... เห็นไหมคะ

แต่ถ้าเราเอาความหมายปัจจุบันมาแปลล่ะก็... เป็นอีกเรื่องเลยนะนี่

และถ้าคุณเปิดดิกชันนารี คำว่า gay เดี่ยวนี้ความหมายแรกจะไม่ใช่ “รื่นรมย์บันเทิงใจ” อีกต่อไป เพราะมันกลายเป็นความหมายรองไปแล้วคะ ลาเต้ว่าต่อไปอีกไม่นาน “ความภูมิใจ” ความหมายแรกของคำว่า pride อาจกลายเป็นความหมายรองไปด้วยเหมือนกัน ตามวิวัฒนาการของภาษาที่เปลี่ยนไปตามสังคม

นอกจากนี้ นักเรียนภาษาอังกฤษอาจต้องเวียนหัวมากขึ้นในอนาคตอันใกล้ด้วย

วันก่อน เพื่อนๆ ฝรั่งเศสของลาเต้ บอกว่า คำสรรพนาม he ใช้กับผู้ชาย และ she ใช้กับผู้หญิง แต่สำหรับกลุ่มเพศที่สาม เราไม่ควรใช้สรรพนามทั้งสองนั้นนะคะ เพราะพวกเขาไม่ใช่ทั้งชายและหญิง ต้องเป็นคำใหม่คือ zie ที่คนไทยเราออกเสียงยากมาก หรือถ้ายากนัก จะใช้ว่า they ไปเลยก็ได้ (ทั้งๆ ที่เอ่ยถึงคนเดียว ไม่ใช่หลายคนี่ละ) ลาเต้คงทำหน้าที่ “มิน” มากเพื่อนฝรั่งเขาฯ หันมาถามว่าแล้วภาษาบ้านเธอล่ะต้องเรียกยังไง

ลาเต้เลยเล่าว่าคนไทยไม่ค่อย “ซีเรียส” หรือ ใช้ “เขา” หรือ “เธอ” เรียกได้ทั้งชายหญิง... อ้าว แล้วจะรู้ได้ไงว่าคนที่ถูกพูดถึงเป็นเพศอะไร... เพื่อนถาม ลาเต้ตอบ...แล้วต้องรู้มัยละ อีอย่างนะ คนไทยยังใช้คำว่า “มัน” เรียกได้ทั้งคนหรือหมาแมวอีกด้วย แถมคำว่า “มัน” ยังใช้เอ่ยถึงได้ทั้งคนที่เรากลียดชังหน้าหรือคนที่เรารักเอ็นดู คนฟังต้องจับ “น้ำเสียง” คนพูดให้ได้เองอีกต่างหาก (คราวนี้ เพื่อนๆ พวกกันยกมือทาบอก ตกใจ)

โอ...มาย...ก็อด...ภาษาบ้านเธอยืดหยุ่นได้เยอะมาก แต่ก็ดีนะ ไม่มีปัญหา (นางหนึ่งว่า) ลาเต้คิดตาม เออ...จริงแฮะ ยืดหยุ่นบ้าง ก้าวมบ้าง ไม่ต้องซัดไปเสียทุกเรื่องก็ไม่เป็นไร เนื้อหาอยู่จุดไหนก็ใกล้ที่สุดนั่น

วัดคน...วัดกันที่คุณธรรมดีกว่า จะเป็นเพศไหนคงไม่สำคัญนักหรอก คุณว่าไหมคะ KS

มยุรา

หรือบางทีมันอาจชื่อ

นุสรา

เรื่อง : ปันนารีย์

เรื่องของนุสราเกิดขึ้นก่อนที่ฉันจะอายุ 13 ปี.....

ฉันชื่อ อลิ้น โจทย์คณิตศาสตร์ยุ่งยาก เขียนว่า อีกไม่กี่วันข้างหน้าฉันจะมีอายุ x ปี ในเมื่อฉันมีนมข้างเดียว นี่ความลับที่ฉันเก็บงำไว้กับตัวเอง อลิ้น น้องชายของฉัน อายุของเขา ห่างจากฉัน 3 ปี ถ้าฉันอายุ 12 อลิ้นจะมีอายุ กี่ปี เขาตอบได้แน่นอน มันเป็นชีวิตของเขาเอง แน่ล่ะเขาไม่มีสิทธิ์ล่วงรู้ความลับบางข้อต่อจากนี้ ของฉัน เราไม่ได้อาบน้ำด้วยกันอีกต่อไปแล้ว แม้ฉันจะรู้ว่าเขาแอบมองฉันจากรอยริ้วของ ประตูห้องน้ำอยู่หลายครั้ง และเขาเองก็ชอบ เปลือยตัวเองเดินโฉบโฉบไปมาในบ้าน ส่วนพ่อ กับแม่มีห้องลับของพวกเขา ฉันไม่ได้แอบดู เหมือนอลิ้น แต่ไม่มีอะไรน่าสนใจนอกจากวิชา เพศศึกษาในบ้านของตัวเองนักรอก ฉันเชื่อ เรื่องความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับสิทธิและเสรีภาพ

ส่วนตัว เราสี่คนยังนอนด้วยกันทุกคืนในห้องใหญ่ พ่อโอ๊ต นอนกรนเสียงดังขึ้นทุกวัน และห้องของพ่อเหมือนมีถุงลมอยู่ในนั้น ฉันแน่ใจว่า ไม่ใช่ห้องของฉันอีกคน แม้ว่าทุกวันนี้ ผู้ชายบางคนเริ่มมีลูกได้แล้ว

ฉันจะไม่เล่าเรื่องแก๊งตึกตอกที่ฉันมีเอี่ยวอยู่บ้าง บางเวลา ฉันย้าย บางเวลาเท่านั้น บางเวลาที่ฉันไม่ยอมอยู่กับตัวเอง คนที่ฉันสนิทด้วยมากที่สุดคือ โมโม เธอว่าเด็กผู้ชายที่อยู่ห้อง ม.1/4 เป็นแฟนคนที่สองของเธอ พวกเราไม่มีใครรู้จักแฟนคนแรกของเธอเลย เธอชอบเล่าเรื่องเธอจะฆ่าตัวตายในวันศุกร์ที่ 13 ให้พวกเราฟัง แต่เธอว่า เกมคลาวด์ยังเล่นไม่จบ เธอยังไม่ใช่ผู้ชนะ เธอจึงยังไม่มีเวลาคิดวิธีฆ่าตัวตายให้โลกจดจำ

ทุกคนทั้งหมดที่เล่ามานี้ เกี่ยวข้องกับแมวที่ชื่อ นุสรา ตรงที่มันเป็นเหตุการณ์ที่ฉันรู้ดี

ที่สุดเพียงคนเดียว คนอื่นๆ ในบ้าน คนอื่นๆ ในแก๊งตึกตอกเป็นแค่ตัวละครเดินสวนไปมา ซึ่งมันไม่ทำให้คลิกปวีติโอของฉันเจ็บเหงาเกินไป เพื่อนกลุ่มตึกตอกจะได้เห็นเจ้าแมวนอนกลิ้งเกลือกไปมาบนสนามหญ้า บางทีมันก็วิ่งขึ้นไปนอนหลับสนิทอยู่บนต้นมะม่วงโดยมีฉันเขย่าต้นไปมา บางทีมันสามารถเกาะอยู่บนต้นมะละกอโดยฉันไม่ต้องเขย่า ฉันน่าจะเชื่อเรื่องใบหน้าหนึ่งเฉยไร้อารมณ์ในแมวตัวที่เป็นของเรา

แล้วอลิ้นก็เพียงแค่นั่งมองฉันในระยะห่างหนึ่งเท่านั้น

“นุสรา” ชื่อของลูกแมวขนสีเหลืองไฟ แม่และพี่น้องของมันเดินไปมาในซอยแคบๆ ของบ้าน แถวนี้อันแต่บ้านเช่าร้างที่ถูกบรรดาแมวยืดครองไว้ทั้งหมดแล้ว บนหลังคาของบ้าน พวกมันไขนอนเปลือยตัวเองอาบแดดอุ่น ยามหัวค่ำ

มักได้ยินเสียงแสดงพลังของการเป็นเจ้าของบ้านของมันเป็นขั้นมาเป็นระยะ การแผ่รังสีเสียงของพวกมันน่าจะแสดงถึงการครอบครองอาณาจักรที่ไร้ขอบเขต ฉันพบนุสรณ์ครั้งแรกในห้องครัวที่บ้าน มันตกใจพอๆ กับที่ฉันรู้สึก การพบกันแบบตาจ้องประสานกันครั้งแรก นำพาความรู้สึกตกเป็นทาสแมวของฉันขึ้นมาทันที

ฉันเริ่มวางแผนและขมไขว่บนทางเดินที่คิดว่านุสรณ์จะแวะมาดูของกินในครัว เธอมาที่บ้านของฉันทุกคืน ฉันแน่ใจในแง่ที่นมและขมหมักหายไป ฉันเริ่มอยากให้นุสรณ์มากกลางวัน แม้เป้าหมายแรกอยู่ที่ฉันจะอัดคลิปไปให้เพื่อนในแก๊งตึกตอกของฉันดู ความอดทนของฉันเป็นผลสำเร็จ นุสรณ์มาหาฉันในตอนกลางวัน รวมถึงบรรดาพี่น้องแมวอีกสี่ห้าตัวของมัน พ่อไอ้ตบ่นเรื่องได้ยินเสียงลูกแมวใกล้เข้ามา น่าจะอยู่ตามท่อน้ำทิ้งที่รายล้อมตัวบ้าน ฉันเริ่มคิดเกมซ่อนลูกแมวไว้ในท่อ ตอนที่ยังไม่มีใครพบเห็นลูกแมวทั้งหมด

“มันน่ารักมาก” ฉันเขียนลงไปไลน์กลุ่มพวกเพื่อนแก๊งตึกตอกดูเหมือนจะไม่เชื่อสิ่งที่ฉันกำลังจะครอบครอง

“แกเอามาให้ฉันดูหน่อย น่าล้าจริงมัยอะ”

ฉันเห็นแม่ของนุสรณ์ เป็นแม่แมวสีดำ นัยน์ตาสีฟ้า ทันทีที่ฉันเห็นหน้าของมัน ฉันรู้สึกถึงความดุของแม่ขึ้นมาทันที น่าจะเหมือนแม่ของฉันนั่นแหละ

นุสรณ์นั้น ฉันยืนยันว่าฉันสัมผัสได้ว่าเธออ่อนโยนและเป็นมิตร จากอาการเคล้าแข้งเคล้าขาและพยายามเลียใบหน้าของฉัน เมื่อได้รู้ว่านมหรือช็อกโกแลตไม่เหมาะกับแมว ฉันเริ่มคิดวิธีหาอาหารแมวมาให้นุสรณ์ บิงโก! โชคเข้าข้างที่ฉันจับรางวัลที่โรงเรียนได้เป็นอาหารแมว 1 ถุง

ไม่นานใครต่อใครก็พากันพูดถึงเชื้อโรคพิษสุนัขบ้า แม่จับได้ว่าฉันแอบให้อาหารแมว จนมันพากันมาที่นี้ ฉันยืนยันว่าฉันต้องการเลี้ยงนุสรณ์เพียงตัวเดียว พวกบรรดาพี่น้องแมวตัวอื่น ฉันไม่ต้องการ แต่การมาของพวกบรรดาลูกแมว ก็พาแม่และพี่น้องของมันมาด้วยหนึ่งในกลุ่มแมวที่พากันมา มีแมวตัวสีดำตาสีเหลืองอยู่ด้วย มันจذب้องเหตุการณ์ทั้งหมดอยู่บนหลังคา ไม่นาน ฉันนับจำนวนลูกแมว ฉันพบว่าลูกแมวจำนวนหนึ่งตายลง แม่มาดูเหตุการณ์แมวกัดกันบนหลังคาบ้านเข้า หลังจากนั้น เสียงดังลั่น เป็นจังหวะเมี้ยววาวที่ฟังแล้วเหมือนเสียงเพลงฮาร์ตร็อก พวกแมวหนีกระเจิงตอนที่แม่เอาไม้กวาดไล่พวกมัน

แม่เริ่มสงสัย ตอนที่ไล่แมวตัวหนึ่งแล้ว

มันไม่ไป นุสรณ์นั่นเอง มันเดินมาเคล้าแข้งขาอย่างเปิดเผย ไม่มีความกลัว และความคุ้นชินก็แสดงออกทางแวตตา

“นะ แม่นะ” ฉันยอมจำนนต่อนุสรณ์ และแม่ก็ควรจำนนต่อแวตตาสีเดียวกันของมัน

“ไม่ได้นะ ลูกจะเลี้ยงแมวเร่ร่อนไม่ได้ มันเป็นโรคพิษสุนัขบ้า”

ภาพประกอบเรื่องราวในคลิบวิดีโอยังคงมีแมวสามสี่ตัวทะเลาะกันอย่างเอาเป็นเอาตายบนหลังคาบ้านหลังหนึ่ง เสียงร้องง่าๆ ของมันฟังแล้วเหมือนกำลังก่อสงครามบนหลังคาของบ้านร้าง

“เจ้าแมวสีดำตัวนั้น เป็นตัวร้าย มันเกรและกัดตัวอื่น ตัวอื่นๆ ที่ถูกมันกัดตายไปทั้งหมด มันต้องเป็นแมวบ้า”

แม่สรุปแล้วฉันไม่ได้รับการอนุมัติให้เลี้ยงแมว นอกจากการหลบซ่อนของฉันและนุสรณ์เริ่มตันอีกครั้ง คราวนี้ ไม่เกี่ยวข้องกับการอยากถ่ายคลิบของฉันอีกต่อไป

นุสรณ์นอนอยู่บนตึกของฉัน ขาของมันสับเล็กไปหน่อย จึงพยายามเอาหมอนมาหนุนอีกชั้นเพื่อความอ่อนนุ่ม มันน่าจะเปลี่ยมาจากการออกล่าสัตว์บางอย่างที่ฉันพบเพียงขาของสัตว์เหล่านั้น ติดอยู่ที่มุมปาก มีกลิ่นบางอย่างและหญ้าสีเขียวบางชิ้นติดอยู่ที่ขนของมัน

ฉันเริ่มรู้สึกคุ้นเคยความอ่อนโยนของมัน ลำตัวที่เหมือนไม่มีกระดูกกำลังเลื้อยอยู่บนร่างกายตอนกลางของมัน ไม่กี่เดือนต่อมาฉันคิดว่านุสรณ์ตัวโตขึ้นมา และกลิ่นบางอย่างของมันชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ มันยังคงอ่อนโยนสำหรับฉัน ฉันยังเชื่อในสัญชาตญาณการเป็นนักล่าของมัน ฉันพบสี่แดงตึกที่ขลุ่ยสีเหลืองไฟของมัน มันไม่ใช่แมวสายพันธุ์สก๊อตติสโฟล์ดแบบที่ไม่โม้คะยันคะยอให้แม่ของเธอซื้อมาให้ในราคาตัวละสองหมื่น แต่ฉันรู้สึกว่ามันและสัญชาตญาณนักล่ามันเป็นสิ่งที่ติดตัวของสิ่งมีชีวิตทุกชนิด ไม่ว่าจะถูกตีราคาหรือไม่

อายุ 13 ของฉันเริ่มไขปริศนาบางข้อของการมีชีวิตของตัวเอง เช่น ทำไมไม่มีเก้าอี้อยู่ที่สนามเบตอง 13 ตัว ตอนที่ไม่มีเหลือใครอยู่ที่สนามเบตองหลังเลิกเรียน เก้าอี้ทั้ง 13 วางเปล่า ฉันนั่งเล่นตึกตอกด้วยการคลิกรูปหัวใจตลอดเวลาอยู่เพียงลำพัง แม่ละ ฉันดูแต่คลิบแมวมีคน 13 คนกำลังดูวิดีโอเดียวกับกับฉัน

พอหลุดจากคลิบแมว ฉันย้ายตัวเองไปไว้บนรถของพ่อ เสียงสตาร์ทรถมาพร้อมเสียงแม่กับพ่อเริ่มพูดเรื่องชีวิตและอนาคต ที่ไม่เกี่ยวกับสิ่งที่ชีวิตที่ฉันชอบทำ เช่น การพูดถึงอนาคตที่เต็มไปด้วยโลกที่ไม่อนุญาติให้เรา

เซื่องซำอีกต่อไป โลกอนาคตที่โตๆ อย่างฉันจะสามารถแบกรับคนแก่จำนวนมหาศาลได้อย่างไร ในเมื่อฉันเอาแต่ลู่โทรศัพท์ ความเร็วของโลกอนาคตที่แม่เอามาพบกับเรื่องความซุกซมและเหม่อลอยของฉันเสมอ และคำพูดของฉันที่มักสลับซับซ้อน จนบางประโยคที่พอกับแม่ไม่มีวันเข้าใจในสิ่งที่ฉันพูด และฉันก็ไม่เข้าใจว่าพอกับแม่ห่วงอนาคตมากกว่าปัจจุบันหรืออดีต ฉันเริ่มรู้สึกถึงสายตาแบบแมวของตัวเอง ส่วนออลันนั้น เขาเฝ้ามองฉันในระยะไกลออกไปทุกที จนบางที่เขาเองที่ตั้งคำถามว่าฉันหายไปไหน

นุสรณ์หายไปหลายวัน

สองวันก่อน ฉันเริ่มได้กลิ่นเหม็นประหลาดในกอดอกเข็ม ดอกเข็มที่พ่อพูดว่าปลุกเอาไว้ให้ลูกๆ นำไปงานไหว้ครู แต่ฉันก็ไม่เคยเห็นแม่ทำกรวยดอกไม้ให้ในวันไหว้ครูเลย นอกจากแม่จะออกไปซื้อกรวยดอกไม้สำเร็จรูปที่ตลาด และดอกเข็มที่บ้านก็ไร้ประโยชน์เสมอ ฉันจึงสงสัยคำว่าอนาคตกับอดีตของพ่อแม่ได้ กอดอกเข็มนี้เหมือนกัน แต่เมื่อฉันเดินไปนับต้นดอกเข็ม มีต้นดอกเข็มที่พ่อปลุกอยู่ 13 ต้นพอดี

พ่อเป็นอีกคนที่เริ่มได้กลิ่น

“มีซากสัตว์นอนตายอยู่ที่ใต้ต้นดอกเข็ม” พ่อรู้ได้อย่างไรว่า มีบางสิ่งแปลกประหลาดอยู่ในนั้น

มันคือ นุสรณ์

ฉันคิดว่า ความตายอาจเกิดขึ้นในคืนวันชีวิตปีที่ 13 ของฉัน มีเลือดบางอย่างไหลออกมาจากช่องขา ฉันเริ่มคิดว่ามันคือเลือดที่ไหลออกมาจากร่างที่ยังไม่ทันเปื่อยเน่าของนุสรณ์ มันส่งสัญญาณเตือน กลิ่นของมันติดอยู่ที่ปลายจมูกของเราอีกหลายวัน อลันขย้อบางสิ่งออกมาจากปากของเขา ฉันเล่าเรื่องที่เพิ่งได้อ่านเรื่องกระดูกที่ติดอยู่ในรูจมูกของเด็กคนหนึ่ง ที่กว่าจะรู้ ใครต่อใครก็พากันคาดเดาเรื่องทำไมกลิ่นลมหายใจของเธอถึงเหม็นขนาดนั้น อนาคตของเด็กคนนั้นเกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์ ทั้งที่สุดท้ายมันแค่กระดูกไก่ขี้เดียวที่ติดอยู่ในช่องจมูก

และเมื่อฉันเดินไปดมจมูกของอลัน โอ้.....

ฉันว่าความจริงมักผูกพันและกลับด้านเสมอ แต่ใครจะรู้ด้านกลับของความจริงก็ย่อมเป็นความจริงด้วย เหมือนที่พ่อชอบพูดว่าความจริงมักตายช้ากว่าสิ่งอื่น และฉันควรพูดต่อว่า อย่างไรมันก็ยังคงเป็นความตายวันยังค่ำ ลมเดือนเมษายน ร้อนจัดจ้าน ฝุ่นควันตลบไปทั้งเมือง จนฉันติดอยู่ในห้องแอร์ตลอดเวลา

ฉันลืมเรื่องนูสราไปบ้าง แต่ฉันมีคลิปหลายชุด
สำรองสำหรับตลอดฤดูร้อน และมันทำให้รู้สึกว่
นูสราไม่มีวันตาย

ยังมีคนตาม follow ชีวิตของนูสราอยู่
ฉันถ่วงเวลาในการเผยแพร่คลิปวิดีโอให้ช้าลง
เหมือนความตายที่ถูกชะลอไปด้วย

แล้ววันหนึ่ง ตอนที่เลข 13 กำลังเคลื่อนที่
ฉันก็ได้พบกับลูกแมวตัวสีเหลืองไฟตัวใหม่ที่
เพิ่งรู้จักลิ้มตามองท้องฟ้า ทันทีที่ฉันเห็นมัน
ฉันจึงเรียกมันว่า มยุรา เราต่างสบตากัน
เหมือนเคยเห็นแววตาในที่ไหนสักแห่ง พวก
บรรดาแมวยังคงร้องส่งเสียงต่างๆ ระงไปทั่วตรอก
ซอกซอย บนหลังคาบ้านที่ถูกพวกแมวยึดครอง

อาจมีแมวอยู่ 13 ตัว ฉันพยายามนับ
อลันรับร้ให้พ่อซื้อลูกโป่งลอยฟ้ามาให้
เขาเล่นพิเรนอีกด้วยการปล่อยเชือกลูกโป่งให้
หลุดมือ มันลอยขึ้นฟ้า เขาจะกระโดดตาม
ลูกโป่งเพื่อจะดึงมันกลับมา บางครั้งเขาดึงมัน
กลับมาได้ และครั้งที่เขาดึงมันกลับมาไม่ได้
ลูกโป่งลอยตัวสูงขึ้น เขาหัวเราะลั่นแทนการ
เสียชีวิต ฉันไม่เข้าใจลันในเกมที่เด็กเก๋ๆ
กำลังคิด ขณะที่ฉันคิดออกเรื่องควรจะทำ
ระเบิดลูกโป่ง เพื่อจะทำให้พวกบรรดาแมวหนี
กระเจิง และฉันจะอุ้มมยุรากลับ้าน ฉันยังไม่ได้
คิดเรื่องข้อผิดพลาดที่จะเกิดจากการวางแผน
ชุดนี้ของฉัน

หมายเลข 13 โผล่ขึ้นมาจากหน้าจอ
ตอนที่ฉันเผลอคลิกเข้าไปเล่นเกมเกี่ยวกับ
ตัวเลข มีเลข 13 กระจายอยู่ทุกที่ ความจริง
มันไม่ได้มีความหมายอะไรต่อฉัน ในการจะ
ผ่านวันแต่ละวัน ฉันว่างเปล่าเสมอ ตอนที่พ่อ
แม่สนใจเรื่องอลันตัวโตขึ้นอีกแล้วเขาผลิต
เสื้อผ้าที่เล็กลงได้ทุกเดือน แต่ฉันไม่รู้จักโต
สักที น้ำหนัก 31 กิโลกรัมส่วนสูง 138 เป็น
เรื่องยากเย็นในการข้ามวันแต่ละวัน เลข 13

ที่เกี่ยวข้องแต่ฉันไม่มีอะไรในความเปลี่ยนแปลง
เหล่านั้น และฉันก็เริ่มเบื่อเพื่อนแก๊งตึกตอก
ของฉัน ตอนนั้นโลกก็อนุญาตให้มีฉันเหลือ
เพียงคนเดียว

ฉันคิดว่า เลข 13 ที่โต๊ะเรียนถูกใคร
เขียนทิ้งไว้นานแล้ว แต่ฉันเพิ่งสังเกตเห็น ตอน
ที่คุณครูให้พวกเราพยายามลบรอยหมึกบน
โต๊ะเรียนของตัวเอง เลข 13 บนโต๊ะของฉัน
ไม่มีทางลบออก ฉันลืมเรื่องนี้ไปบ้าง แต่ถัวน
มาสบตากับมันอยู่ทุกครั้ง คนที่เขียนเลข 13
ทิ้งไว้ ได้ข้ามผ่านเวลาเลข 13 นี้ไปอย่างไร
ฉันมองมันทุกวัน ฉันจะข้ามเลข 13 ของตัวเอง
ไปในวันหนึ่ง แต่ระหว่างนี้มีอะไรอยู่ในช่วง
เวลาของตัวเลข 13 โลกอนาคตที่แม่พ่ารับ
อดีตของนูสราที่ฉันพยายามจะรักษาเอาไว้
หรือเป็นสถานที่แห่งไหนที่ฉันจะค้นพบตัวเอง

มยุรา...ที่ฉันยังเฝ้ามองมันเติบโต ฉัน
แอบเอาอาหารไปวางล่อมันเสมอ ตาของมันมี
สีเหลืองไฟ ซึ่งบางครั้งฉันก็เห็นดวงตาของมัน
มีสีเหลืองเหมือนดวงตาของมัน มันเกิดขึ้น
ตอนที่ฉันจ้องมองตัวเองในกระจก เด็กผู้หญิง
อายุ 13 คนนั้น ฉันเรียกเธอว่า “มยุรา” นี่คื
ความจริง แม้ว่าฉันกำลังจะสร้างแมวอีกตัว
ขนสีเดียวกับกับ นูสรา ที่ตายไปแล้ว มยุราจะ
มีชีวิตขึ้นมาแทนที่ชีวิตของนูสรา คลิปวิดีโอ
ของแพลตฟอร์มอย่างตึกตอกจะดำเนินต่อไป
เรื่องบางอย่างที่ฉันยังอยากรืนยันกับตัวเองว่า
“นูสรา” จะกลับมามีชีวิตอีกครั้ง หลังจากคืน
ที่ฉันเริ่มต้นจะนับเลข 13 ของตัวเอง จะไม่มี
ใครล่วงรู้ความลับของฉัน นอกจากตัวเลข 13
ของฉันจะเปลี่ยนแปลงไป ส่วนคนอื่นๆ
ฉันหวังว่าจะไม่เป็นแค่ตัวเลขครเดินสวนไป
ในบ้านหลังหนึ่ง โรงเรียนแห่งหนึ่ง และโลกที่
ปลดปล่อยฉันสู่อิสระ ไม่ใช่แคในคลิปวิดีโอที่
ซึ่งนูสราเอาไว้ช่วงวันคริสต์มาส

เกี่ยวกับเรื่องสั้น

เรื่องสั้นของผู้หญิงโดยนักเขียนหญิงสำหรับเดือนกันยายนเป็นเรื่องสั้นที่งดงามยิ่ง
ผ่านอารมณ์อันวิจิตรของผู้หญิงคนหนึ่งกับแมว มันคือความสัมพันธ์อันลึกซึ้งต่อการสัมผัสรู้
ระหว่างกันด้วยอารมณ์ ความรู้สึกที่ทั้งอ่อนไหวและอ่อนโยน เป็นรากของเจตจำนงในการ
การดำรงชีวิตอยู่ร่วมกัน

เรื่องสั้นที่หลอมรวมความรู้สึกแห่งใจเช่นนี้ จะเกิดขึ้นได้ง่ายๆ ... และนี่คือเรื่องสั้น
เรื่องหนึ่งในนัยของความงามและความหมายที่น่าชื่นชมและน่าติดตามยิ่ง
ขอต้อนรับสู่หน้าเรื่องสั้นของกุลสตรีอีกครั้งและอีกครั้งครับ

สำนักข่าว Blue-theatre@hotmail.com

นิจิตีสครีม NICHIDI CREAM Since 1967

ผิวมือ

แห้งแตก

หรือหยาบ

ขาดความชุ่มชื้น

www.nichidi.com

facebook.com/นิจิตีสครีม

หาซื้อได้ที่ร้านขายยาใกล้บ้าน

มีปัญหาก็ปรึกษา 02-898-6162-3

Photo by Unsplash

การเขียน กับ ความรัก

เรื่อง : เจ้าหญิงนิรนาม

ในที่สุดความรักก็มาถึงวันที่เราต่างแสดงตัวตนของกันและกันออกมา หลังผ่านชีวิตสมรส การเรียนรู้กันและกัน การครองคู่ การใช้ชีวิต ได้หลังคาเรือนเดียวกัน และบางครั้งก็แทบจะกลืนสองร่างเป็นหนึ่งเดียว อันเป็นสัญลักษณ์แห่งชีวิต คู่ผัวตัวเมียและการสืบเผ่าพันธุ์ของมนุษย์ จนเกิดลูกหลาน เพื่อผดุงความเป็นมนุษย์ชาติไว้ประดับโลกนานนิรันดร์ เสมือนความงามแห่งดอกไม้ เมื่อมีการผสมเกสรตัวผู้และเกสรตัวเมียเข้าด้วยกัน จนเกิดเป็นดอกงามประดับสวนโลก

“กอดผมหน่อยที่รัก”

“กอดผมหน่อย” พ่อของลูกกระซิบผ่านหัวไหล่เปลือยเปล่านั้นของเมียรักนักเขียน

ครั้งหนึ่งพ่อของลูกเคยถามว่า “ตื่นมาคุณเขียนทันทีเลยหรือ ทำไมไม่กอดผมก่อน!”

หญิงสาวนักเขียนแสร้งกอดสามีให้เสร็จๆ ไปเพื่อเอาใจ ทั้งที่อยากกอดต้นฉับมากกว่า และเขาก็คงสัมผัสได้จากอ้อมกอดจอมปลอม

เมียรักยิ้มกับตัวอักษรหน้าจอพิมพ์ติดขณะมือกอดตัวสามีไว้หลวมๆ ตั้งรัก จนตัวจับได้

“สงสัยว่าเมียผมทำอะไร บ้า บ้าเขียนแถมเขียนอะไรก็ไม่รู้ ไม่เห็นจะร่ำรวยหรือได้ทำอะไรขึ้นมา”

เขาเห็นแบบนั้น ขณะกอดภรรยาเพื่อจะให้ผลจากเครื่องพิมพ์ติดมาให้ได้ เพราะมันส่งเสียงกวนใจให้เขาต้องตื่นมานั่งดูเมียพิมพ์เหมือนเล่นเปียโนทุกเช้า-ค่ำ หากเป็นเสียงเปียโนก็จะได้รินรมย์สมอร่า...

เขานั่งเขารู้สึกเหงา และปรารถนาอ้อมกอดเมียรักขึ้นมาอย่างจับใจ พร้อมกับจินตนาการไปถึงฉากรักยามเช้ารินรมย์เหมือนหนังโรแมนติกก่อนนอนที่ได้ดูร่วมกับเมียรัก จนพากันโรแมนติคตามพระเอก-นางเอกไปรอบหนึ่งแล้ว...

แต่เมียรักกลับยังเฉยชาที่หน้าจอ เสมือนว่าเมื่อคืนนี้ พระเอก อย่งเขาไม่ได้สร้างความประทับใจอะไรให้เลย ให้ตายสิวะ... เขาสลับใส่เมียรักนักเขียน

และหากไม่รักกันจริง เขาคงสับเจ้าเครื่องพิมพ์ติดนี้ทิ้งเป็นชิ้นพร้อมร่างเมียรักนานแล้วให้ตายสิ...

เมียรักนักเขียนยังไม่รู้ตัว แต่ยังคงก้มหน้าเขียนนนวนนวน... ขณะมือก็หยิบโน้ตหยิบนี้มาอ่านสลับกันไป เหมือนพฤติกรรมสองสิ่งนี้เป็นสภาวะ ขณะตัวกำลังขุ่นมัวสุดหัวใจ และจินตนาการว่าเมียรักจะน่ารักกว่านี้หากใช้มือเดียวกันนั้นหยิบจับผักหญ้าจากตู้เย็นมาปรุงอาหารให้ผัว ไม่กอดเกี่ยวก็ไม่ว่าอะไร แต่เอาใจผัว

อย่างอื่น ทำเป็นบ้างไหม

ผัวแอบเข็ดน้ำตา โดยไม่ให้เมียเห็น...!!

“สงสัยอาการนี้จะรักษาไม่หาย”

ผัวสอกับตัวเอง และเพิ่งสำนึกได้ว่า โชคร้ายอะไรเช่นนี้ที่เลือกเมียอาชีพเขียนหนังสือ คือทั้งไม่สวย ไม่รวย ไม่น่ารัก ไม่อ่อนหวาน ไม่ว่านอนสอนง่าย ไม่เป็นกุลสตรี ไม่เอาอกเอาใจใคร แต่เอาแต่ใจตัวเองเป็นที่ตั้ง แถมยังทำอะไร

เขาเคยได้ยินตลกที่เล่ากันในวงเหล้าว่า “เป็น กวี หรือ นักเขียน นั้น รักษาไม่หาย” เขาเชื่ออย่างสนิทใจ

เขานั่นเขาบอกตัวเองว่า จะพาตัวเองไปพบจิตแพทย์ ก่อนจะบ้าแทนเมีย

และปล่อยให้เธอบ้าต่อไปคนเดียว!!

“ที่รักคะ,ทำไมหน้าเครียดจัง มีอะไรไม่สบายใจไหมคะ”

เมียรักนักเขียนถามสามีศิลปิน เพราะสังเกตเห็นว่าเขามีสีหน้าเคร่งเครียด หลังจากที่เธอเงยหน้าจากต้นฉับที่เพิ่งเขียนเสร็จหมาดๆ และเพิ่งนึกขึ้นได้ว่า ล่วงเลยเวลาอาหารเที่ยงแล้ว แต่ยังไม่มียาอาหารบดโต๊ะ

“ผมไม่หิว” เขาสารภาพ

“ฉันเตรียมทำลาซานญาเนื้อกับซูปเพ็ตโตไว้ให้ ขอเวลาทำแป๊บเดียวนะคะ” เมียรักพยายามเอาใจสามี

“อย่าเหนื่อยเลย มากอดกันก่อนดีกว่า” สามีเรียกร้อง ขณะคว่ำร่างภรรยาแบบกาย สัมผัสได้ถึงอวัยวะบางส่วนที่แสดงอาการปรารถนาทางเพศ

“ลาซานญาเนื้อเป็นงานโปรดของผม แต่ผมหิวคุณมากกว่าในตอนนี้นะ”

“บ้าน่า” เมียรักทำท่าเขินอายกับประโยคอีโรติกนั้น เพราะเป็นเวลาอาหารเที่ยงแท้ๆ และเธอเองก็กำลังรู้สึกหิวมาก หลังจากทุ่มเทเวลาให้กับงานเขียนมาตลอดวันนี้

“ผมว่าคุณนั่นแหละที่ทำทาน่าจะบ้า, ถามจริงๆ เอะ คุณเคยไปพบจิตแพทย์บ้างไหม” เขาถาม

“อะไรนะคะ ฉันนี่หรือ อะไรที่ทำให้คุณคิดเช่นนั้น” ภรรยาถาม

“ก็คุณเอาแต่เขียน รั้งงานเขียนจนเหมือนไม่รักผัวเลย” เขาประท้วง

“เวลาที่คุณเขียนหนังสือ ผมคิดว่าบางครั้งคุณก็เหมือนนางฟ้า และบางครั้งคุณก็เหมือนปีศาจ จนผมกลัวคุณ” สามีสารภาพ

“กลัวอะไรคะ”

“กลัวคุณไม่รักผมใจครับ และกลัวคุณรักพระเอกในนิยายมากกว่าผม”

“โอ้, ที่รัก ฉันรักคุณนะคะ คุณเป็นพระเอก ในนิยายรักของฉันเสมอ ไม่มีใครมาเทียบบทรักจากคุณได้เลย”

ภรรยาพูดเอาใจสามี จนสังเกตเห็นว่าเขามีความภาคภูมิใจ และทำสีหน้ากระหม่อมขึ้นมา ขณะค่อยๆ คลายคิ้วที่ขมวดลง บ่อยครั้งที่เธอนำบทรักบนเตียงจริงๆ ของเขา เพื่อนำไปเขียนในนิยายหลายตอนที่ทำเอาผู้อ่านติดกันเกรียว จนต้องเขียนจดหมายถึงบรรณาธิการ เพื่อถามว่า “พระเอก” ตัวจริงเป็นใคร และอาชีพอะไร เป็นต้น

“ถอดกระโปรงลงสิที่รัก ผมอยากกินคุณแทนอาหาร” สามีรุกเร้า

“บ้าน่า ฉันหิวข้าว” ภรรยาทำท่าเขินอายทั้งๆ ที่ตอนนี้เธอก็เริ่มจะหิวเขาแทนข้าวแล้ว เล็กเช่นกัน แต่จะพูดออกไปตรงๆ ก็ไม่ใช่ลีลาของหญิงสาวนักเขียนอย่างเธอ เธอรักอาการเขินอายของตัวเอง ซึ่งเกิดขึ้นทุกครั้งเมื่อสามีบอกรัก และต้องการแสดงความรักอย่างโจ่งแจ้ง เช่น ในห้องรับแขก ในห้องครัว ในทะเลขณะกำลังว่ายน้ำ เป็นต้น

ครั้งหนึ่งขณะว่ายน้ำกลางทะเลลึก โดยมีสามีทำตัวเหมือนวาฬให้เธอคอยจับเอาไว้เพื่อให้ลากจูงไปไกลหรือลึกที่สุดเท่าที่จะลึกได้ และเขาก็แสดงบทรักในน้ำจนเห็นเดือนดาวกลางวันสแกกๆ เธอเกือบจะจมน้ำตาย เพราะลืมนึกไปว่าตัวเองว่ายน้ำไม่เป็น แต่ความสุขสุดยอดเป็นยอดปรารถนาที่นำทั้งคู่ไปสู่จุดจุดหมายปลายทางร่วมกัน

นาที่นั้นเธอเพิ่งได้เรียนรู้ครั้งแรกว่า “ความรัก” และ “ความตาย” อยู่ใกล้กันแค่เส้นบางๆ ขวางกันเท่านั้น และทำให้ได้เรียนรู้ว่า หากตายขณะที่มีความสุขก็คุ้มค่าแล้ว

ฉากรักในนวนิยายและฉากรักในความเป็นจริง จึงอาจไม่มีอะไรแตกต่างกันเลย และแถมอาจจะเขียนได้ไม่เหมือนจริง เพราะความจริงนั้นสุขดังลึกล้ำกว่ากันยิ่งนัก

คำว่า โคลแม็กซ์ ในนวนิยาย และ โคลแม็กซ์ ในชีวิตสมรสจึงอาจจะเหมือนหรือแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับว่า เป็นปลายปากกาของใคร หรือเป็นฝีมือการแสดงความรักของ พระเอก คนใด

“ฉันรักคุณ”

“ผมรักคุณที่รัก”

เราสองคนเหมือนจะอุทานคำรักออกมาเกือบจะพร้อมๆ กันและด้วยประโยคเดียวกัน ในห้องครัวที่ไม่มีกลิ่นลาซานญาจานโปรด แต่มีกลิ่นแห่งรักละมุนและรุนแรงสลับกันไป ในยามเที่ยงวันอันร้อนแรง

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

ติดบ่วงรัก

“จากกันเป็นเดือนคิดถึงพี่บ้างหรือเปล่า” หนุ่มใหญ่เอียงตัวกระซิบถามข้างหูหญิงสาว ต่างนอนร่างเปลือยเปล่านั้นเคียงภายใต้ผ้าห่มผืนเดียวกัน

สีเทาผ่อนคลายอาการเหนื่อยหอบ และรู้สึกตัวเบาอ่อนแรง หลังผละออกจากหญิงสาวเมื่อถึงจุดสุดยอดความสุขทางกามารมณ์ สบมองแววดาคมกริบเป็นประกายวิบวับ โนม้ตัวพรมหอมทั่วใบหน้าระเรื่อมาถึงซอกหู ก่อนประกบริมฝีปากบางดุจกลีบดอกไม้

สีรุ้งหลับตาพร้อมรับการจูบดูดดื่มใจวาบหวิวเคลิบเคลิ้มแทบจะหลอมละลายในอ้อมกอดหนุ่มใหญ่ หลังจากเขาถอนริมฝีปากก็เอียงอายซุกหน้าก้นบอกกว้างผิวสองสี

“ไม่คิดที่จะตามใจให้พามาคนชายหรือคะ” สีรุ้งมีความสุขล้นหัวใจจนลืมนำคำสอนคุณยาย ด้วยมือจาด้านทานไฟเส่นหาจากการประโลมเล่น ที่ก่อเกิดอาการหนาวๆ ร้อนๆ ใจสั่นหวีจากการถูกกอดจูบทั่วกาย

นึกถึงเมื่อเช้าหลังจากวางหูโทรศัพท์บนโต๊ะทำงาน พลันลืมนึกคิดขุ่นข้องหมองใจที่จะถามหลังจากได้ยินสองปีหาลานพูดคุยในฝ่ายเทคนิคเมื่อวันศุกร์ที่แล้ว เพราะนับจากวินาทีที่ได้ยินเสียงจากต้นสายทำให้ลืมนึกคำถามเรื่องครอบครัวของเขาที่ค้างคาใจรีบเคลียร์งานเอกสารบนโต๊ะและส่งงานผู้ช่วยคนใหม่ จากนั้นรวบรวมงานที่จะไปติดต่อสถานีโทรทัศน์เดินลิ่วออกจากบริษัท จัดการงานต่างๆ เสร็จทันเวลานัดหมายเที่ยงตรง

เดินไปถึงลานจอดรถ เห็นหนุ่มใหญ่ยืนฟังรถยนต์ทำไขว้ขามาตึงสุขุม หรี่นัยน์ตามองสายตากุ่มกริมทำให้สะเทือนเขินอายจนแทบจะเดินขาวิดกัน พี่สีเทาทำตัวเป็นสุภาพบุรุษเปิดประตูให้เข้าไปนั่งเบาะหน้าคู่คนขับ มองตามเขาเดินอ้อมหน้ารถมานั่งประจำที่คนขับ หลังจากเขาสตาร์ทรถเปิดแอร์เย็นฉ่ำ ก็ยื่นหน้ามาหอมแก้มเธออย่างไม่ทันตั้งตัว ทำเอาหน้าแดงระเรื่อใจสั่นวูบไหว รู้สึกเหมือนโลกนี้มีเพียงเธอกับเขาสองคน

โลกสีรุ้ง

เรื่อง : สรัสวดี • ภาพ : Turasiw

เก็บตัวในห้องพักผ่อนที่โรงแรมห้องนางสาว แม้แต่คน
อยู่ห้องติดกันเป็นหนุ่มไทยมาเรียนปริญญาตรี
ทุกกฟ.เหมือนน้องเขย ก็แค้นที่ทักทายเวลา
เปิดประตูห้องออกไปเจอกัน ไม่เคยเชื่อเชิญ
เข้ามาในห้องไม่ว่าจะวาระโอกาสใด เธอรู้ว่า
เขาคิดจะปลุกดันรักกับเธอ แต่หัวใจของเธอ
ไม่เปิดรับชายอื่นอีกแล้ว

วันหยุดสุดสัปดาห์ไปท่องเที่ยวกับ
ครอบครัวน้องสาว ก็ได้เปิดหูเปิดตาที่ปราสาท
นอยชวานชไตน์ ปราสาทที่ตั้งอยู่ในเทือกเขา
แอลป์ ปราสาทที่งดงามมากแห่งหนึ่งของโลก
เป็นปราสาทต้นแบบการสร้างปราสาทเทพนิยาย
ของสวนสนุกดิสนีย์แลนด์และแดนเนรมิตใน
ประเทศไทย ตัวปราสาทรายล้อมด้วยภูมิทัศน์
ที่สวยงามของเทือกเขาแอลป์และทะเลสาบ
ด้านล่าง

อีกสถานที่ที่เธอประทับใจคือพระราชวัง
นิมเฟนบูร์ก พระราชวังฤดูร้อนของพระราชวงศ์
ผู้ปกครองรัฐบาวาเรีย ในพระราชวังมีชุดสะสม
เครื่องกระเบื้อง พิพิธภัณฑร์ถรม้า สวนและ
ศาลาต่างๆ

“ทิวแล้วหรือลูก” เสียงน้องสาวทำให้
ออกจากภวังค์ความคิด ลืมตามองเด็กชาย
วัยกำลังน่ารักอดเลิกละเล่นของเล่น ยกมือ
ไขว่คว้าจนวน้องสาวรีบหยิบตุ๊กตาตัวโปรดให้
อย่างรู้ใจ

“ชอบตุ๊กตาตัวไหนแม่ใครจะซื้อให้ใหม่”
ก่อนหน้านั้น โศภิชร์พาเด็กชายตัวน้อยไปเดิน
เลือกซื้อตุ๊กตาในห้างสรรพสินค้าใหญ่เมือง
มิวนิก ด้วยตุ๊กตาหมอนข้างผ้าสักหลาดตัวที่
เธอซื้อให้ตั้งแต่แรกเกิด บุตรชายกอดติดตัว
ไม่ยอมห่างจนเก่าชเมกขะมอม นับตั้งแต่
ซื้อมานับจำนวนครั้งซั๊กได้เลย ถึงจะอยาก
ซั๊กบ่อยๆ ให้สะอาดจะได้ไม่เหม็นกลิ่นน้ำลายบูด
แต่กว่าจะเอามาซั๊กได้แต่ละครั้งต้องพูด
หวานล้อมแหบซั๊กแม่น้ำทั้งห้า และซั๊ก
ที่ไรบุตรชายจะหงุดหงิดจ่อแงอารมณ์เหวี่ยง
ทุกครั้งไป

“จะซื้อแบบนี้” ยืนตุ๊กตาหมอนข้าง
ตัวโปรดให้ดู

“ไม่มีขายแล้วนะลูก เลือกว่าใหม่
ได้ไหมคะ”

“ไม่เอา” น้ำเสียงขัดใจทำปากยื่น
โศภิชร์ยิ้มส่ายหน้าหวังว่าวันที่ตุ๊กตา
กลายเป็นเพียงชิ้นผ้าเก่าที่กอดอีกไม่ได้
เด็กชายจะเลิกติดเพราะไม่ใช่ของเล่นเด็กผู้ชาย

“อีกห้าหกชั่วโมงจะถึงเมืองไทย ทีโ
นอนเอาแรงเถอะคะ อุ่มคูแกลูกเอง”

โศภิชร์มองน้องสาวป้อนอาหารบุตร
แล้วหลับตา คิดถึงเมื่อก้าวออกจากเครื่องบิน
จะมีความรู้สึกสุขมากเพียงใดที่ได้กลับมา
เหยียบผืนแผ่นดินบ้านเกิดเมืองนอน เธอเชื่อว่า
คนไทยรักและภูมิใจที่เกิดในผืนแผ่นดินไทย
จงรักภักดีและเทิดทูนสถาบันพระมหากษัตริย์
และภูมิใจที่ได้เกิดเป็นข้าราชการพระบาทได้
เสด็จฉัตรพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ 9 เธอคิด
ไม่ต่างไปจากคนอื่นไม่ว่าจะอยู่แห่งหนใด
ในโลก จะกลับมาฝังร่างกลับในผืนแผ่นดินไทย
ก่อนจะเคลิ้มหลับได้ตั้งจิตอธิษฐานขอให้
ประสบพบความรัก สุข สมหวัง ได้เจอเนื้อคู่
ที่มีบุพเพสันนิวาสต่อกัน คนที่เคยทำบุญ
ร่วมกันมาแต่ชาติปางก่อน

เช้าตรู่สองวันต่อมา สิริรุ่งออกไปยื่น

ระเบียบหลังห้องพักแฟลต หลังจากสุดท้ายใจ
เข้าปอดลึกๆ ผ่อนลมหายใจออกเบาๆ ถึงด้านหน้า
จะอยู่ใกล้ถนนใหญ่มีรถยนต์ขวานพาทะจำนวน
มากวิ่งสวนไปมา แต่ด้านหลังเหมือนเป็นอีก
โลกหนึ่ง ด้วยมีต้นไม้ใหญ่ปลูกเรียงรายหลายต้น
เหมือนเป็นสวนป่า ให้ประโยชน์ในการคาย
ออกซิเจนช่วงกลางวันทำให้ได้อากาศบริสุทธิ์
และช่วยดูดซับก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ที่
เป็นตัวการเกิดภาวะเรือนกระจกทำให้เกิด
ภาวะโลกร้อน

วันนี้ท้องฟ้าปลอดโปร่งแจ่มใส เมฆสีขาว
เป็นกลุ่มก้อนกระจายทั่วท้องฟ้า ฉาบด้วยรัศมี
แสงแรกจากดวงอาทิตย์ทอประกายสีเงินสีส้ม
เป็นชั้นๆ ที่ขอบฟ้า มองตามฝูงนกกระเจิบ
กระจอกฝูงใหญ่บินผ่านสายตาดอกหากิน
ส่วนฝูงนกพิราบสีขาวเทาจำนวนหนึ่งบินกรู
ลงมากินเศษข้าวลานซีเมนต์คงเป็นห้องไหน
สักห้องโปรยข้าวให้พวกมัน สูดกำแพงรั้ว
มีกระถางต้นไม้หลายกระถางปลุกต้นไม้
นานาพันธุ์ ช่วยผ่อนคลายความรู้สึกอุดอู้
น่าเบื่อในห้องคับแคบสีขาว

อากาศดี อย่างนี้ทำให้นึกถึงวันเสาร์
ที่ผ่านมา ตั้งแต่เวลาอย่างรุ่งเกิดฝนฟ้าคะนอง
ลมกระโชกแรง กรมอุตุนิยมวิทยารายงาน
สภาพอากาศว่า เกิดจากความกดอากาศสูง
จากประเทศจีนแผ่ลงมาปกคลุมเกิดพายุฤดูร้อน
ก่อนเมฆหนาที่บีสเทาทำให้ดูมืดฟ้ามืดดิน
กึ่งไม่จากต้นไม้ใหญ่หักโค่นลงมาเพราะ

ด้านทานแรงลมไว้ไม่ได้ กิ่งเล็กกิ่งน้อย
เต็มพื้นระเนระนาดเกลื่อนกลาด วันนั้นก่อน
ออกจากแฟลตยื่นหน้ารูปคุณยายอัมภา
ตั้งจิตอธิษฐาน

‘คุณยายขา คัมครองหนูกับน้องให้เดินทาง
ปลอดภัย อย่าให้ฝนตกหนักระหว่างทาง
นะคะ’

สิริรุ่งกับน้องสาวคนกลางตัดสินใจ
ออกจากแฟลตโดยไม่รอให้ฝนหยุด แค่ฝนซา
เป็นละอองโปรยปรายก็พร้อมเดินทาง
เธอสะพายเป้ใบใหญ่ที่น้องสาวคนกลางเป็น
ผู้ซื้อของทั้งหมด ใส่ตะแกรงหม้อเตอร์ไซค์
เท่าที่จะใส่ได้ มีอาหารแห้ง อาหารกระป๋อง
ขนมปังกรอบและขนมโปรดของมารดา
คือขนมจุกจุกๆ ขนมถ้วยจินโบราณคล้าย
ขนมดอกไม้แต่สีเขียวโรยงา มีน้ำจิ้มหวานๆ
เหนียวๆ ราด

ระหว่างทางน้องสาวคนกลางขี่มอเตอร์ไซค์
ท่ามกลางละอองฝนเหมือนม่านสายน้ำ เห็นสิริรุ่ง
พาดผ่านโค้งยาวไปตามขอบฟ้า ถึงต่างคนจะ
สวมเสื้อกันฝนคลุมมิดชิดตั้งแต่ศีรษะจรด
ข้อเท้า หากละอองฝนที่สาดกระเซ็นกระจก
หมวกกันน็อคเป็นอุปสรรคกับผู้ขับขี่

“หลบใส่สะพานลอยอย่างมอเตอร์ไซค์
คันอื่นไหมฟ้า”

“ไม่เป็นไรพี่รุ่ง พี่อยากไปเร็วๆ คิดถึง
แม่คิดถึงหลาน”

ถ้าเป็นรถยนต์จะมีที่ปิดน้ำฝนแต่
มอเตอร์ไซค์น้องสาวต้องยกมือลูบเช็ดละอองฝน
ที่เกาะพรารวมกันน็อคตลอด กว่าถึงบ้าน
น้องสาวคนเล็กอย่างปลอดภัย ก็ทำเอาคนขี่
คนซ้อนใจเต้นระทึกตลอดทาง คนที่รอคอย
ก็ใจไม่ตีด้วยความเป็นห่วง ด้วยโอกาสเกิด
อุบัติเหตุกลางท้องถนนวันฝนตกเกิดขึ้นได้เสมอ
เพราะทัศนวิสัยไม่ดี อาจจะถูกรถยนต์เฉี่ยวชน
หรือถนนเปียกทำให้มอเตอร์ไซค์ลื่นล้มง่าย

หลังรับประทานอาหารเช้าสองคน
พี่น้อง สิริรุ่งออกจากแฟลตไปขึ้นรถประจำทาง
ตามเวลาปกติ ใช้เวลาเดินทางครึ่งชั่วโมงถึง
ที่ทำงาน มองโต๊ะเบื้องหน้าของผู้ช่วยงานยัง
ว่างเปล่าเพราะมาสายทุกวัน เธอไม่เข้มงวด
ขอเพียงให้ทำงานอย่างรู้หน้าที่ด้วยความ
ตั้งใจ รับผิดชอบงานที่ได้รับมอบหมาย

เอี้ยวตัวไปมองห้องประตูกระจก
ด้านหลังก็ให้ทอดถอนใจกับเจ้าของห้อง
ตลอด 3 ปีที่ผ่านมาคุณปรพผลมาทำงาน

อย่างคนไม่มีชีวิตจิตใจ ทั้งอารมณ์ยังหงุดหงิดง่ายและอารมณ์เหวี่ยงทุกวัน พนักงานคนไหนที่แทบจะเข้าหน้าไม่ติด นับตั้งแต่คุณไศภิชูร์หยาหน้าหายตาไปจากเมืองไทย

กาลเวลาที่ผ่านไปไม่ได้ช่วยคุณปรพลทำใจได้สักเท่าไร การบริหารงานนิตยสารค่อนข้างจะปล่อยปละละเลยไม่ต่างจากรายการโทรทัศน์ การเขียนต้นฉบับคอลัมน์ประจำของคุณปรพลก็เขียนไปพร้อมกับตีพิมพ์ คุณปรพลเป็นคนผิวขาวจึงเห็นใบหน้าแดงระเรื่อเสมอ สิริจึงเป็นช่วงเวลาขับรถกลับบ้านขณะอาการมันเมา ไม่รู้ภรรยาและบุตรคุณปรพลจะคิดอย่างไรบ้าง

หลังจากผู้ช่วยของเธอเข้ามาทำงานได้ไม่นาน คุณปรพลก็มาถึงทั้งยังโปรยยิ้มให้แววตาสุกปลั่งประกายสดใสผุดผ่องไปทุกวัน พนักงานทำความสะอาดบริษัทที่ซังกาแฟเข้าไปให้ ออกมาจากห้องพูดให้ฟังว่าคุณปรพลผิวปากเป็นเพลง

“เจ้านายเรารู้มอกริมใจอะไรที่รู้” อิมใจยิ้มกว้างอย่างปลอดโปร่งโล่งใจ

“ไม่รู้เหมือนกัน”

“วันนี้ไม่โดนคุณเรื่องซังกาแฟ ไม่งั้นเป็นโดนว่าชมบ้างหวานบ้างทุกวัน”

“อยากโดนดูเหมือนทุกวันหรือใจ” จินดาเงยหน้าจากจดหมายเด็กที่กำลังคัดเลือกพูดเล่นด้วย

“ใจอยากให้เจ้านายอารมณ์ดีอย่างวันนี้ทุกวันนี่เล็ก”

สิริจึงเบือนหน้าไปมองห้องด้านหลังที่มีผ้าม่านปิดกระจกประตู หน้านี้ควิวมวดอย่างใช้ความคิดว่า เหตุใดคุณปรพลถึงมีอารมณ์แจ่มชื่นมีความสุข พลันสมองเหมือนมีหลอดไฟสว่างวาบหากไม่มั่นใจในความคิดของตนเท่าใดนัก

เวลาเดียวกันในห้องนอนไศภิชูร์ สาวใหญ่เพิ่งล้มตาดันบนเตียงนอนใหญ่ พุกหนานุ่มที่จากไป 3 ปี เมื่อวานเปิดบ้านครั้งแรกห้องมีกลิ่นเหม็นอับต้องฉีดสเปรย์น้ำหอมดับกลิ่นจึงพอช่วยได้บ้าง กลิ่นดอกลาเวนเดอร์ยังซจรขจายออบวลคลุ้งอยู่

ลูกจากเตียงนอนไปยืนหน้ากระจกโต๊ะเครื่องแป้ง มองรูปร่างเปรียบเทียบแต่ก่อน เคยออร์ชรออันแอ้นแ้วคอดเล็ก หลังจากคลอดบุตรพยายามออกกำลังกายและลดอาหารเพื่อให้รูปร่างคืนกลับดังเดิม หากเวลา

สองปีลดส่วนขยายนูนจากรูปร่างอวบอ้วนเหลือท้วมเล็กน้อย น้องสาวให้กำลังใจบอกมีน้ำมีนวลกว่าเดิม ดูเปล่งปลั่งผิวขาวผุดผ่อง เพราะประเทศเยอรมนีไม่มีแสงแดดแรงเท่าเมืองไทย คนที่ไม่รู้ว่าเคยผ่านการมีบุตรคงจะคิดว่าไม่ได้ควบคุมการรับประทานอาหารเมื่อใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศ

ยังคงสวมชุดนอนแบรนด์เนมผ้าซาตินนุ่มบางเบาหลายดอกไม้สีชมพูอ่อน สวมทับด้วยเสื้อคลุมยาวกิโมโนลายพรรณไม้เลื้อยสีเข้ากัน ออกมานั่งเก้าอี้หวายสีขาวเวลานี้กลายเป็นสีขาวหม่น เบาะรองนั่งสีชมพูซีดเก่าตามกาลเวลาตรงระเบียงหน้าบ้าน มองสวนดอกไม้ที่เคยปลูกต้นไม้ดอกไม้ประดับตกแต่งสวนด้วยตัวเอง หากเหี่ยวเฉาโรยราเพราะทิ้งบ้านร้างไป ไม่นานถึงจะยังไม่ตายเพราะเลี้ยงลำต้นได้จากการดูดซึมน้ำฝนที่ตกตามธรรมชาติ หากต้นโตอย่างแคระแกรนบ้างสูงชะลูดบ้างด้วยไม่ได้น้ำสม่ำเสมอ ทั้งยังขาดการพรวนดินให้ร่วนซุยและไม่ได้ใส่ปุ๋ยบำรุงให้อุดมสมบูรณ์ พื้นที่ส่วนที่เคยเป็นสนามหญ้าญี่ปุ่นถูกวัชพืชขึ้นปกคลุมรกเรื้อรังต้องใช้เวลาฟื้นฟูทุกอย่างให้กลับคืนสภาพเดิม

นึกถึงเมื่อวันวานเดินทางกลับถึงไทยลงจากเครื่องบินที่ท่าอากาศยานดอนเมือง เดินออกจากชั้นขาเข้าอาคารผู้โดยสารระหว่างประเทศไปส่งน้องสาวที่อาคารผู้โดยสารภายในประเทศ บุตรชายวัย 2 ขวบนั่งบนกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ของเธอที่วางซ้อนบนรถเข็น

ระหว่างรอเวลาครอบครัวน้องสาวขึ้นเครื่องบินเดินทางไปอุบลราชธานี

“ฝากกราบเท้าคุณพ่อคุณแม่ด้วยนะอุม”
“คะพี่โต อุมขอให้พี่โตโชคดีกับการเริ่มต้นชีวิตใหม่ แล้วรีบกลับไปเยี่ยมบ้านเรานะคะ”

“ที่จะไปช่วงเทศกาลสงกรานต์” ไศภิชูร์พูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น มองบุตรชายแววตาอาลัยอาวรณ์หากพยายามกล้ำกลืนความรู้สึก เหลือนัยน์ตามองเพดานเพื่อไม่ให้น้ำใสในดวงตาทะลอมหยดออกมา หยิบแว่นกันแดดสีชาวมุมครอบใหญ่จากกระเป๋าสะพาย สวมบดบังความอ่อนแอไม่ให้เห็นทางสีหน้าและแววตาทั้งไม่แน่ใจว่าจะมีคนจำอดีตผู้ประกาศข่าวและพิธีกรที่เคยมีชื่อเสียงในอดีตได้หรือเปล่า เธอยังไม่พร้อมพบปะทักทายใครเวลานี้ อยากจะปรับตัวกับสภาพอากาศและความ

เปลี่ยนแปลงของสังคมก่อนเริ่มต้นชีวิตใหม่

ได้ยินเสียงประกาศเรียกผู้โดยสารขึ้นเครื่อง ไศภิชูร์รู้สึกใจหายเหมือนดวงใจถูกควักออกไปจากอก สวมกอดบุตรชายแนบแน่นพร้อมกับพรหมทอมหัวโบหน้า

“ชื่นใจเหลือเกิน” กลั้นเสียงสะอื้นให้อยู่แต่คำคอ แว่นกันแดดช่วยปิดบังขอบตาแดงเรื่อและน้ำตาารัน

“คุณป้าไปหาลูกบอลลูนเร็วๆ นะครับ” เด็กชายลูบใบหน้าคนเป็นป้า รู้สึกผูกพันทั้งที่ไม่รู้ว่าเป็นสัญชาติญาณจากสายเลือดเดียวกัน

“อย่าดีอกกับคุณแม่อุมคุณพ่อชิต และเป็นเด็กดีกับคุณตาคุณยายนะคะ”

“ครับคุณป้าคะ”

“อุมไปก่อนนะคะพี่โต”

“เดินทางปลอดภัยนะอุม” ไศภิชูร์จำตั้งใจส่งบุตรชายไว้ในอ้อมแขนน้องสาวกางแขนกว้างสวมกอดทั้งน้องสาวและบุตรก่อนจากกัน

“ฝากลูกบอลลูนด้วยนะชิต” พูดกับน้องเขยทั้งที่รู้ว่ารักบุตรชายของเธอเหมือนบุตรของเขายังไม่มีข้อกังขาใดๆ ให้ห่วงกังวล

“ผมจะเลี้ยงลูกบอลลูนให้ดีที่สุดครับพี่โต” อนุชิตรับปากตรงทรวงใจ ถึงเด็กจะไม่ใช้เลือดเนื้อเชื้อไขของเขา หากเป็นหลานชายแท้ๆ ของภรรยา

ไศภิชูร์จับรถเข็นกระเป๋าเดินทางแน่นเพื่อเป็นหลักยึดขาที่อ่อนแรง มองบุตรชายอยากเห็นจนลับไปจากสายตา หากน้องสาวก้าวเดินไปได้ไม่กี่ก้าว บุตรชายก็ดิ้นแรงและยื่นสองแขนออกมาเพื่อจะโหมและร้องเรียก

“คุณป้าโตอย่าทิ้งลูกบอลลูน” เธอรู้หากวิ่งไปกอดบดบอบโยนบุตรชายคงจะยึดเยื้ออีกนาน แทบจะกลั้นน้ำตาเอาไว้ไม่อยู่ ผินใจโบทสองมือลาบุตรชายที่มีอาการดิ้นสุดแรง แทบจะหลุดมือน้องสาว น้องเขยต้องรีบยื่นแขนไปรับมาอุมแทนถึงจะกอดรัดเอาไว้ได้อยู่
“แม้ไม่ได้ทิ้งลูก ใจแม่ก็แทบจะขาดรอนๆ แล้ว” ไศภิชูร์ได้แต่พูดในใจมีอาจเปล่งเสียงออกมาได้

เสียงโทรศัพท์ดังออกมาจากในบ้าน ปลุกวงวืดความคิด ไศภิชูร์ยกมือขึ้นปาดน้ำตาที่ไหลระแแก้ว ลูกขึ้นยืนเดินเข้าบ้านไปรับสาย ยิ้มเต็มใบหน้าด้วยรู้ว่าใครเป็นคนโทรมา จะมีสักกี่คนที่รู้ว่าเธอกลับมาเมืองไทย

(ไปรออ่านต่อฉบับหน้า)

มงกุฎที่วาดด้วยดินสอ

“ผมขอตัวก่อนดีกว่า”

ในที่สุดกลับเป็นฝ่ายหัสตินเสียเองที่ยอมถอย และการตัดสินใจของเขา ทำให้ดารินหันไปสบตาเขาด้วยความไม่เข้าใจ เธอไม่ต้องการให้เขาไป เธออยากให้เขาอยู่ก่อน

“คุณกับแฟนคุณ ควรจะคุยกันให้รู้เรื่องนะ” หัสตินให้เหตุผลแบบนั้น และคำพูดดังกล่าวก็พาให้ชายหนุ่มอีกคนแปลงเสียงสอดรับ

“ขอบใจที่ยังรู้จักสถานะนะ”

นั่นไม่ใช่คำชม หัสตินก็เหมือนจะรู้ดี แต่เขาไม่แฉคำพูดประชดประชันของอริยธัชอีก เขาไม่อยากจะอยู่ตรงนี้ให้ดารินลำบากใจ บางทีภายใต้พฤติกรรมของเขาที่ท่าเหมือนจะไม่สนอริยธัช นั่นอาจเป็นลักษณะเรียกร้องประสาผู้หญิง บางทีเธออาจต้องการเวลาให้อริยธัชอธิบาย

หัสตินจึงถอยออกมาจากคนทั้งสอง ความมอเตอรีไซค์คู่ใจแล่นกลับไปทางร้าน

ในขณะที่ฟากฝั่งของดาริน เธอหันกลับมาสบตากับอริยธัช ชายผู้เป็นความหวัง...เป็นดั่งมงกุฎเหนือศีรษะอิสตรีที่เริ่มเห็นรอยร้าวและใกล้ที่จะแตกสลาย

“ขอโอกาสให้ผมได้อธิบายกับคุณนะดา”

ทั้งใบหน้า...ทั้งน้ำเสียง...และทุกสิ่งที่ได้เห็นจากเขาในวันนี้ ในช่วงวินาทีที่ทำให้เธอนึกไปถึงวันแรกที่พบเขา แม้เพียงไม่นานนัก แต่เหมือนกับความรักที่ได้รับมา ทำให้เธอรู้ว่า...เธอได้รู้จักผู้ชายคนนี้นานกว่าครึ่งชีวิต

ไม่เกินเลยไปจากที่รู้สึกหรรอก เพราะเขาคือรักแรกของเธอ รักแรกที่ทำให้อดีตในวันก่อนหน้านั้นแทบจะไม่มีความหมาย จนเมื่อเขาปรากฏตัว

ในที่สุดความคิดสะระตะวุ่นวาย ก็ลดน้ำตาของดารินให้ไหลออกมาอีกครั้ง

เธอไม่ได้ตอบอนุญาตหรือกล่าวปฏิเสธ แต่หันหลังให้เขาและเดินกลับเข้าไปในบ้าน เธอรู้สึกได้ว่าอริยธัชเดินตามหลังเข้ามา และเธอก็ไม่ได้หันไปขับไล่ไสส่งเขาแม้แต่คำเดียว

แต่ดารินก็หยุดยืนอยู่บริเวณหน้ามุข หันกลับมาเผชิญหน้ากับชายผู้ซึ่งไม่แน่ใจว่าเขายังเป็น ‘คนรัก’ ของเธออยู่หรือไม่ หรืออันที่จริงแล้ว...เธอไม่เคยเป็นความรักของเขาเลยแม้แต่ใจคิด ดารินไม่อยากให้เขาก้าวเข้าไปในบ้าน เธอไม่ได้กลัวอะไร แค่รู้สึกต่อต้าน รวากับอุปโลกน์ให้ชายหนุ่มได้รู้ว่า...ระดับความไว้นื้อเชื่อใจที่เธอมีต่อเขาได้เริ่มลดระดับลง

มงกุฎเมฆ

เรื่อง : สุริยาทิศ • ภาพ : Turasiw

“คุณมีอะไรจะอธิบายกับฉันคะ?”
อริย์ธัชแปลกใจเล็กน้อย ที่เธอไม่ยอมเดินเข้าไปในบ้าน แต่ด้วยอายุและประสบการณ์ ชายหนุ่มคิดว่าเขาเข้าใจเธอดี

“ผมกับนาว...เราเคยเป็นแฟนกัน”
ดารินนิ่งฟัง ไม่ได้แสดงท่าทีประหลาดใจอะไร เพราะเรื่องนั้นเธอรู้มาลึกซึ้งแล้ว แต่คำพูดที่ดูเหมือนจะขัดใจเธอก็คือ...

“คุณใช้คำว่า ‘เคย’ ขึ้นหรือคะ?”
“มันอาจเป็นเรื่องที่ทำให้คุณเชื่อยากนะดา และฟังดูแล้วเหมือนผมโกหกไม่เข้าท่า แต่ความจริงก็คือความจริง ผมกับนาวในตอนนี เราไม่ได้เป็นแฟนกันมาลึกซึ้งแล้ว”

“ลึกซึ้งของคุณ หมายถึงภายหลังที่เจอฉัน หรือว่าก่อนหน้านั้นล่ะคะ?”

“คุณเชื่อผมเถอะ ผมไม่ได้ตั้งใจจะหลอกคุณ”

“ใช้คำว่า ‘ไม่ได้ตั้งใจ’...” ดารินกลั้นสะอื้นอย่างลำบาก “แสดงว่าคุณหลอกฉันจริงๆ”

“ดาผมมีเหตุผล” อริย์ธัชสับเท้าเข้ามา ยืนใกล้เธอ ดึงฝ่ามือเรียวยาวของหญิงสาวไปประคองและกุมไว้ “ผมจะเล่าเรื่องของผมกับนาวให้คุณฟัง”

“ฉันไม่ได้อยากรู้อะไรไปมากกว่านี้” ดารินดึงข้อมือกลับ ถอยห่างชายหนุ่มไปก้าวหนึ่ง “ฉันอยากรู้แค่ว่าคุณหลอกฉันหรือไม่ก็แค่นั้น และฉันได้คำตอบแล้ว”

“แต่ที่ผมต้องปิดคุณ เพราะผมมีความจำเป็น!”

อริย์ธัชเสียงเข้มขึ้น ดวงตาแดงก่ำคล้ายกับคนจะร้องไห้ เขาต้องการให้เธอฟังและไม่นานเมื่อความเจ็บปวดที่เก็บซ่อนมาแสนนานถูกรื้ออย่างหมดหนทางที่จะซุกซ่อน อริย์ธัชหลังนำตาลูกผู้ชายออกมาให้เธอเห็น

“ถ้าผมเคยเป็นเทพบุตรในความรู้สึกคุณ...ผมบอกคุณในตอนนี้ได้เลย...ว่าผมไม่ใช่”

ดารินเห็นความปวดร้าวผ่านน้ำตาของเขา อารมณ์นั้นเธอพิศวงและสับสนกับสิ่งที่เห็น ดารินสัมผัสได้จ๋า...อริย์ธัชร้องให้ออกมาด้วยความเสียใจจริงๆ โสภภาพแสดงแสนเศร้า

“ผมไม่ใช่เทพบุตรของใครทั้งนั้น...”

ชายหนุ่มพูดด้วยเสียงสั่นเครือ “เพราะผมไม่มีอะไรเลย...ไม่มีทุกสิ่งทุกอย่างที่คุณเคยเห็น...”

“คุณหมายความว่ายังไง?”

“รถ...บ้าน...เงินเก็บ...ครอบครัวที่อบอุ่น...” อริย์ธัชส่ายหน้าบอกเธอทั้งน้ำตาที่เนืองนองอาบแก้มทั้งสองด้าน “ผมไม่มีอะไรจริงๆ นะดา...ทุกอย่างที่คุณเข้าใจว่าเป็นของผม...ความจริง...เป็นของผู้หญิงคนนั้น”

เมื่อความจริง...เต็มไปด้วยเหตุและผล

จากเรื่องราวไม่คาดฝัน ดารินคล้ายกับจะได้ยินเสียงสายฟ้ากัมปนาทและผ่าลงกลางศีรษะจนมวงกุฏอังคฆมาที่สวมอยู่แตกสลาย

แม้ดารินจะเชื่อมั่นว่า ในตอนนี้เธอหลงรักเขาไปแล้วจริงๆ และไม่ว่าความจริงเขาจะมี ‘แต่ตัว’ ตามคำสารภาพ ดารินก็ได้ปฏิเสธหรือดูแลคนชีวิตและความเป็นมาของเขา แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ ดารินกลับไม่อาจวางหัวใจทั้งดวง...ฝ่ากมึงลงบนฝ่ามือของผู้ชายคนนี้ด้วยความเต็มใจอีกแล้ว

“ถ้าคุณไม่มีทุกอย่าง ชีวิตคุณจะเป็นยังไงคะ?”

เพราะคำถามนั่นเอง ส่งผลกระทบต่อความรู้สึกให้ผู้ถามย่ำแย่ลงอีกเป็นเท่าทวีหลังจากที่เขามอบคำตอบให้กับเธอ

“ชีวิตผม...คงไม่เหลืออะไรอีกเลย”

ดารินโหวงเหวงอยู่ในอก เธอมองไม่เห็นตัวเองอยู่ในคำตอบของเขา

“หมายความว่า...” ดารินพยายามควบคุมน้ำเสียงให้ฟังชัด เพราะน้ำตาที่ยังไม่แห้งหาย เร้าสะอื้นให้คืนกลับมาทุกครั้งเมื่อเธอเอ่ยเสียง “ถ้าให้คุณเลือกสิ่งเหล่านั้น...กับฉัน...”

“โอ้คุณดา...” อริย์ธัชพยายามสบตากับเธอ ด้วยดวงตารอบค้อมอันเห็นน้ำตาคลอเอ่อ “คุณอย่าให้ผมเลือกได้ไหม ถ้าผมไม่มีงานผมก็...”

“แล้วคุณธัชให้ดาเลือกได้ไหมล่ะคะ?”

“คุณจะให้เลือกอะไรหรือดา” อริย์ธัชเสียงอ่อน น้ำตาไหลอาบแก้ม “คุณอยากให้ผมเหลือแต่ตัวจริงๆ ไช้ไหม?”

“เปล่าค่ะ ที่ดาจะเลือก ไม่ได้เลือกให้คุณ แต่ดาจะเลือกให้ตัวเอง”

อริย์ธัชนิ่งฟัง สีหน้าบอกถึงความรู้สึกใจหาย

“ดาขอเลิกกับคุณได้มั๊ยคะ?”

“คุณดา! ไม่เอาสิ ผมรักคุณนะ”

“แล้วคุณคิดว่าฉันจะรู้สึกยังไงคะ ที่เห็นคุณยังอยู่กับผู้หญิงคนนั้นนะ คุณแค่ต้องการให้ดาเข้าใจและยอมรับสิ่งที่คุณทำหรือคะ?”

“แต่ผมกับนาวไม่มีอะไรต่อกันแล้วจริงๆ! ผมไม่ได้นอนกับเขามานานแล้วนะดา คุณจะพาผมไปสาบานที่ไหนก็ได้!”

“คนที่นอนห้องเดียวกัน ร่วมเตียงเดียวกัน ใช้รถคันเดียวกันนะหรือคะ คุณธัชคิดว่าฉันเป็นผู้หญิงหน้าโง่หรือไง?”

“ผมไม่ได้มองคุณเป็นแบบนั้นนะดา!”

“ถ้าอย่างนั้นก็พิสูจน์ให้ฉันเห็นสิ ว่าคุณกล้าพอที่จะเลิกฉัน ถ้าคุณไม่มีใจให้ผู้หญิงคนนั้นแล้ว เดินออกจากเธอให้ฉันเห็นแล้วเริ่มต้นใหม่เพื่อฉัน!”

“ผมจะเริ่มต้นได้ยังไง! ในเมื่อผมไม่มีอะไรเลย คุณรู้ไหม ถ้าพึ่งแคเงินเดือนไม่กี่หมื่นที่ผมมี มันไม่ได้ช่วยให้ผมมีทุกอย่างได้หรอกนะดา”

“แต่ถ้าฉันเป็นคุณ ต่อให้ฉันไม่เหลืออะไรสักอย่าง ฉันก็พร้อมที่จะเริ่มต้นใหม่กับคุณ คุณเชื่อมั๊ยล่ะคะ!”

อริย์ธัชนิ่งงันเมื่อหญิงสาวแสดงความเสียสละออกมาให้เห็น

ผิดกับเขา...ที่ไม่กล้าก้าวออกมาจากชีวิตของนาว...ไม่อาจละซึ่งผลประโยชน์ที่ได้รับจากนาว...ไปสู่อิสราภาพและความยากลำบากที่รออยู่ได้เลย

“แต่ผม...ไม่อยากจะเสียคุณไป”

ดารินมองเห็นความปวดร้าวจากน้ำตาของเขา เธอเชื่อว่าเขาเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นทั้งหมดจริงๆ และเพราะสิ่งที่เกิดขึ้นกับตัวเขาเอง ทำให้เธอทบทวนถึงกิเลสอันวุ่นวายของมนุษย์โลก คุณโสภภาพผู้เป็นมารดาเคยพูดถึงเชิงพร่ำสอนเอาไว้บ่อยครั้ง ว่ามนุษย์ล้วนทำได้ทุกอย่างเพื่อสิ่งที่ตัวเองต้องการ และพร้อมที่จะกระทำผิด เพื่อรักษาความรู้สึกอีกด้านหนึ่งในจิตใจ

พร้อมที่จะเห็นแก่ตัว...ในวันที่รู้ว่าจะต้องสูญเสียใครไปสักคน

อริย์ธัชก็คงเป็นหนึ่งในนั้น แต่ไม่ใช่ดาริน

หญิงสาวลุกขึ้นจากโซฟา เดินไปรอเขาที่หน้าประตู

“เชิญคุณกลับไปเถอะค่ะ คุณธัช”

อริย์ธัชลุกขึ้น ก้าวตามเธอออกมา ยืนหน้ามูช น้ำตาบนใบหน้ายังไหลลงอาบแก้มไม่แห้งหาย

“รอผมได้ไหม ดาริน?”

ดารินไม่คาดคิดว่าเธอจะได้ยินคำพูดนั้น มันเป็นคำขอร้องที่ทำให้หัวใจของเธอซึ่งดิ่งลงไปแล้ว อดให้กลับขึ้นมาอยู่ในโพรงอกอันเปี่ยมหวัง

“ผมจะรีบทำงานเก็บเงิน ซื้อรถเป็นของตัวเองสักคัน แล้วผมจะออกมาจากชีวิตของนาว”

ดารินไม่คิดว่าเธอจะมีชีวิตอยู่เพื่อรอเขาหรอก...แต่อีกความรู้สึกหนึ่งที่เกิดขึ้นมาในขณะนี้ เธอสัมผัสได้ถึงความตั้งใจของอริย์ธัช เขายังไม่ยอมเดินจากเธอไป ทั้งๆ ที่เธอก็เป็นแค่ ‘ผู้หญิงธรรมดาๆ’ คนหนึ่ง

“คุณจะทำอะไรเพื่อฉันทำไมคะ?”

อริย์ธัชยิ้มให้กับคำถามของเธอ...ทั้งน้ำตา

“เพราะคุณคือ ‘สาวปากกาสีแดง’ ...ของ ‘นายดินสอ’ ใจครับ”

ดารินรู้จักและรู้ใจตัวเองดีพอ ว่าตอนนี้เธอไม่อาจอยู่ตามลำพังได้ไหว

หรรษากับกัญญาวีร์จึงยินยอมพร้อมใจ นัดเธอไปที่ร้านกาแฟแห่งหนึ่ง เป็นร้านประจำที่ไม่ไกลกับบ้านของดาริน แต่ดูเหมือนว่าการได้พบกับเพื่อนหญิงทั้งสองคน จะยิ่งทำให้ดารินพุ่งชนไปกับคำปรึกษาที่ได้รับกลับมา

“เลิกกับเขาซะดา หมดเวลาที่จะหาความจริงอะไรอีกแล้ว” นี่คือคำแนะนำของหรรษา

“ดา คิดให้ดีกว่า อย่าฟังยัยชามากนัก ถ้าเขาเลิกกันแล้วจริงๆ เธอต้องทำทุกอย่างให้เขาออกมาจากที่นั่น ความรักไม่ใช่เรื่องที่จะใครจะมาทิ้งขว้างกันได้ง่ายๆ เหมือนยัยชานะดา” นี่คือคำแนะนำของกัญญาวีร์

หรรษาดูวิตติตา เขียวมองเพื่อนสนิทที่ไม่อยากจะสนิทชิดเชื้อมากนัก เช่นเดียวกับกัญญาวีร์ที่มองตอบอย่างไม่แยแส มีหน้าขำริมฝีปากอิมสวยยังขยับพูดต่อไปอีกว่า

“เราจะมีคุณค่า ถ้าเราเป็นผู้ถูกเลือกนะดา เธอต้องทำให้เขาเลือกเธอ ถ้าเขารักเธอจริง เขาออกมาจากผู้หญิงคนนั้นได้”

“ประสาทหรือโง่งยัยวีร์” หรรษาดำนิ “ดาฟังเล่าตะก็ว่าคุณธัชต้องฟังพาของใช้ผู้หญิงคนนั้นตั้งหลายอย่าง มันจะมีใครโง่ออกมาแต่ตัว ต่อให้พวกเขาจะอยู่ด้วยกันเพื่อผลประโยชน์ แต่เธอก็คิดว่ามันยุติธรรมกับเพื่อนเรา?”

กัญญาวีร์กลับไม่คิดแบบนั้น

“ดา เขาต้องการรถไว้ใช้ทำงานใช่ไหม บอกเขาไปเลยนะ ว่าเดินที่รถสามล้อให้เขาดาวน์ศูนย์เปอร์เซ็นต์ อ้อ...แล้วก็ไม่ต้องหาคนมาค้าประกันด้วย”

“เฮ้ ยัยนี่!” หรรษาแทรกเสียง แต่ก็พูดได้แค่นั้น กัญญาวีร์รีบพูดต่อไปว่า

“ฉันแค่อยากพิสูจน์ว่าผู้ชายคนนั้นเขารักเธอจริงไหม”

ดารินย่นคิ้ว เหมือนไม่กระจ่างในเจตนาของเพื่อนสาว กัญญาวีร์จึงอธิบายต่อว่า

“ถ้าเขารักเธอ และหมดรักยัยนั้นแล้ว เขาบอกว่าเขาต้องการรถไว้ใช้ทำงาน มีหนี้สินที่พัวพันกับครอบครัวของยัยนาวนั้น แล้วอะไรก็ตั้งมากมาย ฉันอยากรู้ว่าเราช่วยเขาคลี่คลายเรื่องพวกนั้น เขาจะยอมออกมาจากผู้หญิงคนนั้นหรือเปล่า เธออยากรู้เหมือนกันใช่ไหมดา?”

“ปัญหาอ่อน” หรรษาแทรกเสียงขึ้นทันที โดยไม่รอให้ดารินออกความเห็น “แกเป็นผู้หญิงที่บ้ามากเลยยัยวีร์ ต้องทำเพื่อผู้ชายขนาดนั้นเลยหรือโยะ?”

“ความรักมันไม่ยากที่จะเกิดนะยัยเธอ” กัญญาวีร์เถียง “แต่ก็อย่างว่าคนไม่มีหัวใจ

อย่างเธอ ไม่ถูกใจใครก็สะบัดเขาทิ้งได้ง่ายๆ คนแบบเธอถึงไม่เคยเจอความรักดีๆ สักครั้งยังโละ”

“เกียจอะไรกับเจอ ไม่เจอะ?”

“ก็แกไม่เคยอดทน ไม่เคยฟันฝ่าอุปสรรคไปกับคนรักเลยไง เขามีปัญหาอะไร แกก็ไม่ช่วยแก ตรงข้ามยังทิ้งเขาได้ลง ทั้งที่ก็รู้ว่าเขารักแกอยู่”

“ฉันจะบอกอะไรแกให้ชะยั้ง...ว่า ‘ความทุกข์ไม่ใช่สิ่งจำเป็น’...คนเราไม่จำเป็นต้องทุกข์ก็ได้ เราทุกคนมีสิทธิ์ที่จะไม่ทุกข์เพื่อรักษาความรู้สึกของตัวเอง”

“เฮอะ” กัญญาวีร์หัวเราะแค้น “เห็นแก่มากกว่า!”

ดูเหมือนการโต้เถียงระหว่างเพื่อนทั้งสองคน จะไม่ได้ทำให้ดารินสังเคราะห์ได้เลยว่าเธอควรจะเชื่อในทางไหน

แต่เมื่อเธอลองถามใจตัวเอง...ดารินกลับพบคำตอบว่า เธออยากให้โอกาสธัชธัช

เธอไม่มีเหตุผลใดใดมากพอสำหรับความรู้สึกนั้น แม้ความเป็นจริงจะตักเตือนเธอให้ถอยออกมา แต่เพราะเขาคือรักแรก และหวังจะมีเพียงรักเดียวที่ยืนยาว และมันคงเปรียบดังความรักของพ่อกับแม่ที่ครองรักกันด้วยความซื่อสัตย์ มันคง เป็นรักแรกและรักสุดท้ายของชีวิต

แต่ดารินก็ต้องหลั่งน้ำตาอีก เมื่อนึกได้ว่าพ่อของเธอในเรื่องเล่าของแม่ ท่านไม่เคยทำให้แม่เสียใจเลยแม้เพียงสักครั้ง ตรงข้ามกับธัชธัช ผู้เป็นรักแรกของลูกสาว

“ดา เชื้อฉัน” หรรษาเอ่ยด้วยน้ำเสียงเบาลง เมื่อเห็นดารินทิ้งน้ำตาให้ไหลออกมาเรื่อยๆ “ฉันรู้ว่าเธอชอบเขาตั้งแต่แรกเห็น เขาอาจตีเกินความคาดหวังเมื่อแรกที่ได้พบ แต่เธอต้องมีสตินะดา เธอต้องคิดให้ดีกว่าวันนี้ มันเกิดอะไรขึ้น ความจริงคืออะไร สิ่งที่จะเป็นไปต่อจากนี้ เธอคิดว่ามันจะไปสู่ความสงบหรือความวุ่นวายแค่ไหน”

“ดา ฟังฉันนะ” กัญญาวีร์แทรกขึ้นทันทีเมื่อหรรษาหยุดหายใจ ไม่ปล่อยให้อีกคนพูดต่อได้อีก “ถ้าเธอรักเขา และเชื่อมั่นว่าเขาเองก็รักเธอ เธอต้องคิดให้ดีกว่าวันนี้ เขากำลังเจอกับปัญหาอะไรอยู่ การเห็นใจกันเข้าใจซึ่งกันและกันมันเป็นสิ่งที่สำคัญมากนะดา”

“เฮ้!”

“อะไร?”

“พอแล้ว!” ดารินส่งเสียงขึ้นกลางปล้องก่อนคว้ากระเป๋าฉุกเฉินขึ้นยืน “ฉันขอบใจเธอสองคนมากนะที่เป็นห่วงฉัน แล้วก็ขอบใจที่เสียเวลามารับฟังเรื่องบ้าๆ พวกนี้ ตอนที่ฉันรู้สึกดีขึ้นบ้างแล้ว ฉันขอตัวก่อน นะชา...วีร์...”

“เธอดีขึ้นแน่นอน” นี่เป็นคำถามจาก

เพื่อนหญิงทั้งสองคน ถามด้วยน้ำเสียงไม่อยากเชื่อ

ดารินพยักหน้ายืนยัน ก่อนจะหันหลังให้เพื่อนทั้งสอง ก้าวออกมาจากร้านกาแฟร้านนั้น กระทั่งเมื่อเดินเข้าสู่บาทวิถี รอรอแท็กซี่ ที่ป้ายรถ เธอไม่อาจฝันทนน้ำตาที่ยังคงค้าง

ระหว่างนั้นเสียงไลน์ดังสนั่น ต่อเนื่องติดกันอยู่ราวๆ สามครั้ง ดารินหยิบขึ้นมากดดู

ไลน์ที่หนึ่ง : สวัสดีครับ ‘สาวปากกาสีแดง’ ผม ‘นายดินสอ’ นะ ยินดีที่ได้รู้จักครับ

ไลน์ที่สอง : ใจ...สาวปากกาสีแดง ผมไม่รู้ว่ามันสายเกินไปไหมที่จะแอดคุณกลับ รบกวนตอบผมด้วยนะ ผมคือนายดินสอเอง

ไลน์ที่สาม : Hi! เรานายดินสอเอง ดีใจที่เธอตอบกลับข้อความของเรานะ สาวปากกาสีแดงใช่ไหม เรานัดเจอกันหน่อยมั๊ยเย็นนี้ๆ นะๆๆ

ดารินแทบหายใจไม่ออก เมื่อได้อ่านข้อความเหล่านั้น...

เรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้ มันเกิดขึ้นเพราะ ‘ความเหงา’ ในวันนั้น เพราะปากกาสีแดงที่เธอใช้จรวดตกลงไป บัดนี้เธอได้รู้ว่ามันเป็นการกระทำที่สิ้นคิดและเสียสติสุดๆ!

เพราะ ‘นายดินสอ’ คนเดียวแต่ๆ... ที่ทำให้เธอเดินมาสู่จุดหมายแห่งความวุ่นวายนี้

ดารินครุ่นคิดตัดสินใจ ก่อนหันไปยืนริมบาทวิถี โบกรถแท็กซี่แล้วตรงไปยังจุดหมายที่ตั้งมั่น ไม่ใช่บ้านของเธอแน่นอน เธอออกโซเฟอร์ให้พาไปส่งที่ห้างสรรพสินค้าแห่งนั้น

ราวสี่สิบนาทีต่อมา เธอพาหัวใจดวงร้อนมาถึงที่หมายปลายทาง ร้านเครื่องเขียนขนาดใหญ่บนชั้นสามของห้าง

เธอมองหาแผงจำหน่ายปากกาก็กับดินสอ มุ่งมองไปที่สมุดลองเขียน ก่อนเหลียวซ้ายแลขวาอย่างระมัดระวัง แล้วดึงกระดาษพวกนั้นมาเปิดไปที่ละหน้า ในที่สุดเธอก็หา ‘จุดเริ่มต้น’ ของวันนั้นจนพบ

ดารินรู้สึกถึงภาพที่พร่ามัวเมื่อน้ำตาลออลอ้อ ลายมือของนายดินสอยังปรากฏชัดเจนตรงหน้า รวมทั้งข้อความของเธอด้วย แต่สิ่งที่น่าตกใจคือมีอีกหลายข้อความถูกจารึกลงไป ทั้งเป็นสักขีพยาน...ทั้งเยาะหยันและอดสู!

‘ตกลงนะ นัดเดทกันตรงนี่เลย’, ‘ทุเรศเหงามากก็ไปหาซื้อไป’, ‘โคตรโธแมนตึกเลยป่านนี้ลงเอยกันยังนะ’, ‘แอบเข้าไปส่องไลน์ของสาวปากกาสีแดงแล้ว น่ารักดีวะ สงสัยแอดไลน์กันจนกลมแล้วมั้ง ฮ่าๆๆ’

ดารินมือสั่นไปหมด ในร้านที่บรรยากาศ

สงบเงียบ แต่เธอลืมได้ยืนคล้ายเสียงหัวเราะเยาะเย้ยกัมปนาทอยู่รอบๆ น้ำตาที่คลอหน่วยหยดไหล แม้พยายามแค้นที่จกลั่นเอาไว้ แต่ก็ทำได้ยากยิ่ง ไม่มีใครกำลังมองเธอ แต่เธอกลับรู้สึกอับอายจนอยากแทรกแผ่นดินหนี

เธอไม่น่าทำแบบนี้เลย... เธออยากลงโทษตัวเองที่วันนั้นปล่อยความเปลี่ยวเหงาเรียกใครบางคนให้เดินเข้ามาทำร้าย ยามเหงาแม้มันจะแย่มากแค่ไหน แต่มันก็ยังไม่แยเท่ากับเรื่องที่ได้เจอ!

ดารินขยักกระดากลองเขียนจนมันยับยู่ยี่ ขณะที่สายตาทอดมองการกระทำในวันนั้นอย่างเจ็บปวด

ก่อนสะดุ้งสุดตัวเมื่อใครบางคนส่งเสียงอยู่ข้างๆ

“คุณทำอะไรนะ?”

ความตกใจ ทำให้เธอปล่อยกระดาษลงพื้น ก่อนเหลียวมองชายหนุ่มผู้เข้ามายืนอยู่ข้างๆ ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทันรู้ ดารินคาดไม่ถึงว่าจะได้พบเขาที่นี่

“นายช่าง...”

กาแฟแก้วที่สี่ของวัน... หากเป็นช่วงเวลาในชีวิตเป็นสุขดี เธอคงจะขอให้กับสิ่งที่เธอกำลังทำอยู่แน่ๆ เธอถูกพามายังบริเวณที่นั่งสำหรับนักศึกษา เป็นพื้นที่ที่เรียกกันว่า ‘EDUCATION ZONE’ ที่เหล่าปัญญาชนจะมานั่งทำงานและอาศัยสัญญาณฟรีอินเทอร์เน็ต ชั้นล่างสุดของห้าง

และหัสตินก็เดินไปซื้อคาปูชิโนเย็นมาให้เธอแก้วหนึ่ง ส่วนของเขานั้นเป็นเอสเปรสโซ่ร้อน

หัสตินนั่งรอให้หญิงสาวดูกาแฟสักอีกรอแล้วรอเล่า เวลาที่ผ่านมาเกือบสิบนาทีจึงเอ่ยถามอย่างรอจังหวะนานแล้ว

“คุณยังไม่บอกผมเลยนะ ว่าคุณทำอะไรในร้านเครื่องเขียนนั้น?”

ดารินละสายตาจากกาแฟเย็น เธออยากตอบไปแค่เดียวว่า ‘ฉันไม่มีอะไรอยากจะทำ’ ขณะที่หนุ่มมาดกวนทำยิวนหยอกเธออีก

“อย่าบอกนะ ว่าคุณเครียดจนทนดูคนอื่นเขียนบอกรักกันไม่ไหว?”

ดารินถอนใจให้คนช่างแกล้ง เธอฝันยิ้มให้เขาเห็นอย่างเต็มซึ้ง

“นายเห็นฉันเป็นคนซื้อฉลากหรือไง?”

“ก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เมื่อไหร่ก็ได้เลยว่าคุณกำลังโมโห...เอ่อ...แล้วก็...” หัสตินอีกอีกเล็กน้อยก่อนจะพูดต่อ “ผมเห็นคุณร้องไห้ด้วย”

ดารินถอนใจเมื่อได้รู้ว่าหัสตินเห็น

ทุกอย่าง แต่เธอลำบากใจเหลือเกินที่จะเล่าให้เขาฟังเรื่องที่เธอทำลงไป

...นายอาจหัวเราะและเห็นว่าสิ่งที่ฉันทำในวันนั้นมันเป็นเรื่องน่าหัว... เธอคิด

“คือฉัน...”

“อย่าซีเรียสสิ”

ดารินยกสายตาขึ้นมองเขาอีกครั้ง เห็นชายหนุ่มกำลังส่งยิ้มบางๆ ให้เธออยู่

“ผมไม่ได้อยากรู้ขนาดนั้นหรอก ถ้าคุณไม่อยากเล่าก็ไม่เป็นไร ผมแค่เป็นห่วงคุณเท่านั้น”

อาจเป็นคำพูดที่ดูเหมือนจะธรรมดา หากหมายถึง ‘มิตรภาพ’ ทว่ายามที่คนเราอ่อนแอจนไม่อาจควบคุมสติสัมปชัญญะ สันไหวได้กับทุกอย่างที่พัดผ่านเข้ามาให้คิด ประโยคคำพูดของหัสติน จึงกลายเป็นประโยคธรรมดาที่ ‘พิเศษ’ สำหรับเธอ ดารินถูกปักตรึงอยู่ในถ้อยคำของเขา โดยเฉพาะคำพูดที่แสดงถึงความเป็นห่วงเป็นใย...

ผ่านน้ำเสียงที่แสนจะราบเรียบนั้น เขาทำให้เธอสะเทือนใจจนน้ำตาคลอหน่วยขึ้นมาอีกที

หัสตินพิจารณาเพียงสายตา ก็รับรู้ว่ามีหญิงสาวบอบช้ำเกินกว่าที่เขาคาดคิดไว้

“ผมจำได้ว่า... คุณเคยบอกว่าเขาเป็นรักแรกของคุณใช่ไหม?”

ดารินพยักหน้าตอบซ้ำๆ ไม่อยากให้กระทบกระเทือนจนน้ำตาจะออกมาอีกครั้ง หัสตินพยักหน้าตอบรับก่อนจะเอ่ยขึ้นว่า

“ผมก็เคยเป็นแบบคุณ ความรู้สึกผิดหวัง... เสียหาย... รักแรกเป็นอะไรที่เราคาดหวังกับมันมาก เพราะเรายังเด็กกับเรื่องความรัก เรากลายเป็นคนที่ไม่เผลอผล และคิดว่า ‘เวลา’ จะทำอะไรๆ ดีขึ้น... แต่วันนี้ได้ค้นพบว่ามันไม่ใช่เลย”

“แต่ฉันอาจจะโศกเศร้ากว่านาย ทั้งโศกเศร้าทั้งน่าสมเพช ที่ต้องมาผิดหวังแล้วนั่งร้องไห้แบบเด็กๆ ทั้งที่อยู่ของฉันก็สามสิบเข้าไปแล้ว”

“ความคิดของผมนะ... จะอายุเท่าไร มันก็ยากที่เราจะแข่งกับเรื่องแบบนี้ ต่อให้มีรักอีกสักกี่ที เราก็ไม่เคยเข็ดจ้”

ดารินยกสายตาขึ้นมองเขา นึกถึงกับความคิดเหล่านั้น

“ดูเหมือนนายจะผ่านอะไรมาเยอะนะ จากคำพูดคำจา”

“ไม่มากหรอกครับ แต่ครั้งเดียวที่เกิดขึ้น มันก็ทำให้เราจดจำไปจนวันตายแล้ว”

“นายผิดหวังมากเลยหรือ ช่าง?”

หัสตินยอมรับด้วยใบหน้าที่ยิ้มลงเล็กน้อย ก่อนคืนยิ้มให้หญิงสาวพิศวง

“แต่ฉันก็ไม่แค้น... เท่ากับการต้องทนอยู่

กับความไม่จริงหรือครับ”

“ทนอยู่กับความไม่จริง...”

“คุณคิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับคุณ อะไรคือความจริง อะไรคือความไม่จริงล่ะครับ?”

ในที่สุดเขาก็พ่ายอนกลับมาเรื่องของเธอจนได้ ดารินเกือบลืมหายใจเมื่อถูกถาม

“ผมไม่รู้หรอกว่าเธออธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นยังไง แต่ในฐานะเพื่อน ผมอยากให้คุณถามตัวเอง พิจารณาให้แน่ใจว่าสิ่งที่เขาพูดเป็นความจริงทั้งหมด”

“ฉันรู้สึกว่าเขาพูดความจริง...” เป็นครั้งแรกที่ดารินตอบเขาโดยไม่ลังเล “แต่มันเป็นความจริงที่ยากจะยอมรับ เขามีความจำเป็นต้องอยู่กับผู้หญิงคนนั้น เขาต้องพึ่งผู้หญิงคนนั้น”

“แล้วคุณล่ะครับ?” หัสตินถามกลับ

“ในฐานะที่คุณเป็นคนรักของเขา คุณคิดว่าคุณยังพึ่งพาคนแบบเขาได้อีกหรือ?”

“ก็ญาติวารีบอกให้ฉันเข้าใจว่า... ความรัก... คือการให้ออกาส และมันต้องใช้เวลาพิสูจน์”

หัสตินผุดเสียงหัวเราะเบาๆ จากลำคอออกมาเตี้ยวนั้น ดารินขมวดคิ้วเล็กน้อยอย่างไม่เข้าใจในท่าที

“ขอโทษนะคุณที่ผมเสียมารยาท”

“คุณคิดเห็นยังไปกับเพื่อนฉัน?”

“ถ้าความรักเป็นความสุขจริงๆ เราไม่จำเป็นต้องใช้เวลาพิสูจน์อะไรทั้งนั้น เราไม่ควร ‘เสียเวลา’ ให้กับอะไรทั้งนั้น นี่คือการคิดของผม แล้วคุณคิดยังไงล่ะครับ คุณคิดว่าคุณต้องใช้เวลานานแค่ไหน กว่าจะได้มาซึ่งความรักในแบบที่คุณต้องการ แล้วกว่าจะถึงวันนั้น... คุณต้องบอบช้ำแค่ไหน คุณจะเหลือความเป็นคนอีกมากน้อยแค่ไหน คุณก็ลองตรองดู”

คำพูดคำจาผ่านศัพท์ที่เธอไม่คุ้นเคย หัสตินไม่สามารถเก็บความเป็นวิธินักอ่านหนังสือไว้กับตัวได้ ทุกอย่างถูกถ่ายทอดผ่านความคิดและจิตวิญญาณ ส่งผลให้ดารินเข้มแข็งขึ้นในชั่วอึดใจ และความเข้มแข็งนั้น... นำมาสู่การตัดสินใจของเธอ

“ฉันตัดสินใจแล้วนายช่าง... ว่าฉันจะเล่าเรื่องตลกเรื่องหนึ่งให้นายฟัง แต่นายต้องสัญญากับฉันว่า นายต้องไม่หัวเราะเสียงดังจนทำฉันร้องไห้ มันเป็นเรื่องของผู้ชายกับผู้หญิงสี่เหมายสองคน จุดเริ่มต้นที่น่าขัน ในร้านเครื่องเขียนที่ฉันเดินออกมา กับนายเมื่อกี้...”

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

เทพเจ้าราช

กระสุนปืนนับร้อยพุ่งทะยานสู่ร่างทรชน เทวทูตมรณะส่งเสียงคำราม เกรี้ยวกราด มันไม่ใช่ ฉากหนังสงครามแอ็คชั่น ร่างคนจริง ๆ พรุณไป ทั้งตัว โลหิตไหลนองราวท่อประปาแตก เศษชิ้นเนื้อมนุษย์กระจัดกระจายจนไม่อาจ เรียกได้ว่ามันเคยเป็นร่างของคนมาก่อน สภาพศพแตกเหลวด้วยคมกระสุนนานาชนิด กลางเมืองแท้ๆ การฆ่าแกงยังเกิดขึ้นอย่าง อุกอาจ รถเก๋งคันดำไม่ติดแผ่นป้ายทะเบียน วิ่งชนาบข้างตัวรถเป่าหมาย พื้นที่ที่ระจกรถ ลตระดับ เหล่ามีัจจุราชก็ยื่นหน้าออกมา ในรูปของกระบอกปืน ในเวลาเพียงไม่กี่นาที ภารกิจของอาวุธสงครามก็สงบลง ใบสั่งตาย ลูกโชนในกองเพลิงท่ามกลางควาเลือด และควันปืน เหลือทิ้งไว้แต่เพียงภาพความ สยดสยองให้ผู้คนหวาดผวาคจดจำ...วิญญาน ในภพสัมภเวสี กริตรี่องโหยหวน ชุมนรก ไม่มีเลขที่ ทำให้พญามราชเป็นหน้าหน้า... เขาไม่ควรมาที่นี่

มงกุฎครอบดาวบนปามีดาวอีกหลาย ดวงบนไหล่ ในยุทธจักรแควดวงคนมีสี่เขาคือ นายทหารมาดเท่ ในฐานะผู้นำกองทัพนักรัทธิพล ไม่มีใครไม่รู้จัก เสธ.ปราณ ยืนเด่นอยู่กลางห้อง หลังจากหายตื่นตะลึงพิงพญาและดวงเมือง กุสึจจอต้อนรับจนเขาต้องโหมมือห้าม บรรณธิการ เสียงอินทรียัยยับตัวเคลื่อนไหว หลิงสาวเห็น ท่าทางพิลึกแปลกๆ จึงกระซิบถามเสียงเบา

“ที่ดวงทำอะไร?...จะไปไหน?”

“ผมจะไปดูข้างนอกสักหน่อย” คนตอบ ทำหน้าเรียบเฉย

“จะไปดูอะไร”

“พูดถึงทหารอยู่เมื่อตะกี้ ทหารก็โผล่ มาเลย...”

หลิงสาวยิ้มน้อย และต้องฉีกยิ้มกว้างขึ้น เมื่อได้ยินสิ่งที่ดวงเมืองบอก

“จะไปดูว่ามีรถถังมาจอดหน้าสำนักงาน หรือเปล่า?”

“ไม่ต้องไปเลยอยู่นี้แหละ”

เจ้าสำนักเสียงอินทรีไม่สนใจคำสั่งห้าม

นางพญาบัลลังก์มังกร

เรื่อง : ชฎาภมรินทร์ • ภาพ : Turasiw

ของหญิงสาว เขายืมให้นายทหาร ก่อนเก็บรวบรวมของบนโต๊ะ เปิดโอกาสให้คนทั้งสองได้สนทนากันตามลำพัง เสธ.ทหารคนตั้งยีนนิ่งไม่ทักท้วง เพราะเขาต้องการให้เป็นเช่นนั้น

“หวังหึงเหวินมีตัวตนอยู่จริง” เสธ.ปราบพุดขึ้น หลังดวงเมืองออกจากห้องไปแล้ว เครื่องแบบสีเขียวดูเข้มขลัง โดยเฉพาะเครื่องหมายบนบ่าทำให้เขาดูน่าเกรงขามยิ่งขึ้น “คุณอาเคยเห็นเขามาหรือไม่หรือคะ...ทำไมไม่เห็นเล่าให้พิมพ์ฟัง”

ผู้หญิงมักหลงรักผู้ชายที่ฉลาดมีเสน่ห์ แวดวงและรอยยิ้มที่มุมปากของนายทหารหมายเลขหนึ่งทำให้พิมพ์พญาหยุดคิด เขาเป็นคนกรุยทางผลักดันให้นางก้าวขึ้นมา มีอำนาจ อิทธิพลของการเมืองการทหาร ปฏิเสธไม่ได้ว่าคีย์แมนหลักของกองทัพจะขาดผู้ชายคนนี้ได้

“ผมไม่เคยเห็นเขาหรอก”
“อ้าว...”
“แต่ผมยืนยันได้ว่าเขามีตัวตนจริงๆ”
“พิมพ์กำลังจะถามอยู่เชื่อว่าหน้าตาเขาเป็นยังไง แต่คุณอากลับบอกว่าไม่เคยเห็นแล้วคุณอาแน่ใจได้อย่างไรกันคะว่า...หวังหึงเหวินมีตัวตนจริงๆ”

เสธ.ปราบไม่รู้จักอธิบายอย่างไรมองนางพยัคฆ์ที่กำลังเริ่มกระพืดกระพืดก่อนที่หล่อนจะหมดอารมณ์ฟัง เขาจำเป็นต้องอ้างถึงบุคคล ที่แม้จะไม่อยากเอ่ยชื่อในขณะนี้

“เจียง บางโพธิ์เคยเห็นเขา”
“จริงหรือคะ...?” หญิงสาวเหลือบตามองเสธ.ทหารด้วยสีหน้าขบถ
“เขาบอกกับคุณอาหรือคะว่าเขาเคยเห็น...บอกตอนไหน?”

“ทำไมพิมพ์ถึงอยากเห็นเขามากนัก”
“ไม่รู้ว่าคุณแบบนี้เป็นได้อย่างไร คนที่ต้องเกี่ยวข้องกับกระดาดสติปัญญา ของประเทศ ด้วยหน้าที่การงานที่โดดเด่นส่งผลให้เขาถูกจับตามองเป็นพิเศษจากสื่อต่างๆ ความเข้มข้นของอำนาจและบารมีมีบริวารพวกพ้องมากมาย เขาคือจุดศูนย์รวมของทหารมาเฟีย ที่ไม่จำเป็นต้องมองเห็นคนอื่นเป็นคู่แข่งหรือศัตรูอีกแล้ว ด้วยแสงที่เจิดจรัสยากที่ใครจะมีบทบาทขึ้นมาเทียบเท่า แต่การถามไปแบบนั้น เหมือนคนชื่อหวังหึงเหวิน ในแวดวงสายนักเลงที่ไม่มีใครเคยเห็น กำลังทำให้เขาต้องหยุดอยู่กับที่

“พิมพ์ก็ไม่ว่าว่าทำไมเหมือนกัน เขาน่าจะแก้หัวล้าน อ้วนลงพุง เหมือนบรรดาเสียๆ ทั้งหลาย” หญิงสาวจินตนาการ

“ถ้าเขาไม่ได้เป็นแบบนั้นแต่กลับตรงกันข้ามล่ะ”

“ตรงกันข้ามยังไคะ...อ้อ...หล่อ ลำกล้องแน่น หุ่นพระเอกหนึ่ง นำพิดนากัดอย่างนั้นหรือคะ อิม... ถ้าเป็นแบบนั้นก็ดีสิคะ” หญิงสาวสะดุดกับสายตาที่จ้องมองไม่กะพริบ

“พิมพ์พูดเล่นคะ” หล่อนสารภาพยิ้มๆ รู้ว่าผู้ชายไม่ชอบฟังผู้หญิงชื่นชมชายอื่นต่อหน้า ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงที่มีความหวังร้ายอยู่ในใจ

“ถ้าเจียง บางโพธิ์ รู้ว่าหวังหึงเหวินเป็นใคร มันก็ไม่ใช่เรื่องยากแล้วสำหรับพิมพ์”

“พิมพ์พญา...”
เขาเรียกชื่อเต็มของหล่อน พलगพ่อนลมหายใจยาวออกมา ราวกับมีอะไรอยู่ข้างใน ที่น่าหนักอก

“พิมพ์คิดว่า...ที่ผมมาวันนี้ เพื่อจะมาพูดแค่เรื่องนี้อะไรหรือ... หวังหึงเหวินอะไรนั่น เขาไม่ได้สำคัญถึงขนาดที่ว่า...ผมจะต้องรีบมาบอกพิมพ์หรอกนะ” เสธ.ปราบเปลี่ยนน้ำเสียงเป็นจริงจังฟังดูเครียด

“ยังไม่ใช่เวลานี้... สำหรับหวังหึงเหวิน เขายังคงเป็นความลับต่อไป”

“เพราะอะไรคะ?”

“เพราะอะไรต่างหากผมถึงมาที่นี่... พิมพ์ควรจะถาม...”

จริงสิหล่อนลืมนึกไป จ้องมองเจ้าของเสียงที่กล่าวคำนี้ กำลังจะเอ่ยปากขอโทษ แต่เสียงของเสธ.ปราบที่เจียบไปพักหนึ่งก็ดังขึ้น มันกังวานเยือกเย็นจับขั้วหัวใจจนพิมพ์พญา ยืนตัวแข็งทื่อ

“เจียง บางโพธิ์ตายแล้ว”

“อะไรนะคะ...?”

“เจียง บางโพธิ์ตายแล้ว เขาถูกกลุ่มมือปืนถล่มยิงด้วยอาวุธสงครามเมื่อช่วงโมงที่ผ่านมานี้” นายทหารสายหุบผาราชสีห์พูดซ้ำอีกครั้งและชัดเจนยิ่งขึ้น

ประหนึ่งฝันร้าย ภาพเจียง บางโพธิ์นอนจมกองเลือดปรากฏขึ้น

“นับจากนี้ไปผมอยากให้พิมพ์ระวังตัว” เหมือนออกคำสั่ง หญิงสาวตาเบิกกว้าง ทาบมือไว้กับอก ความหวาดกลัวปรากฏขึ้นมาฉับพลัน

“ยังไม่รู้ว่ากลุ่มไหนเป็นคนลงมือ แต่จาก

ลักษณะของการก่อเหตุน่าจะเป็นพวกมืออาชีพ ผมกำลังให้สายออกหาข่าว... เจียง บางโพธิ์ มีศัตรูเยอะคงไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะหาตัวคนร้ายได้เร็ว”

สีหน้าพิมพ์พญาไม่สู้ดี นางกัตรีมีฝีปากครุ่นคิด ขนลุกเกรียวไปทั้งตัว

“เพราะเรื่องนี้ทำให้ผมต้องรีบมาพบพิมพ์”

หญิงสาวพยักหน้าจิตใจเลื่อนลอย ไม่อยู่กับเนื้อกับตัวแล้ว

“อาจเป็นฝีมือของจางกั้วฟง... เขาครองจิงหะล่างแค้นให้ลูกน้อง”

“มันยังเร็วเกินไปที่จะด่วนสรุป”

“เพราะเขาชะล่าใจเกินไป จึงพบจุดจบแบบนี้”

พิมพ์พญาไม่ยอมหยุดคิดพูดเป็นปริศนาขึ้นมาอีก

“ถ้าเป็นฝีมือของจางกั้วฟง...พวกมันคงไม่หยุดอยู่แค่นี้”

“ผมจะส่งลูกน้องมาคอยดูแล...ช่วงนี้พิมพ์ต้องระวังตัวให้มาก”

เขารู้ถึงความวิตกกังวลของนาง จึงพูดด้วยน้ำเสียงที่เจือความหวังโยพยายามทำให้หญิงสาวสบายใจขึ้น

“อย่าห่วงเลยเรื่องนั้น ผมจะประกาศส่งสัญญาณให้พวกมันรู้ว่าควรอยู่ฝ่ายไหน ส่วนเรื่องหวังหึงเหวิน ผมต้องสืบให้ได้ว่าเขาเป็นใคร”

ใบหน้ายังคงซีดเผือดเหมือนเลือดในกายหยุดการหมุนเวียน หญิงสาวหวนคิดคำนึงถึงอดีต ในยุทธจักรวงการนักเลงอำนาจจะมีได้ก็ต้องมาจากกระบอกปืนเท่านั้น อำนาจที่แท้จริงคือสิ่งที่คนอื่นคาดไม่ถึงสักวันหนึ่งพิมพ์จะเข้าใจที่ที่พูด เสียงเจียง บางโพธิ์ก็ก้องอยู่ในหัว ถ้าไม่ชิงลงมือก่อน ไม่นานคนที่นอนตายอยู่ข้างถนนอาจเป็นพิมพ์เองก็ได้

ความกลัวจับขั้วหัวใจ ทำให้สันหลังเย็นวาบ ในเวลาเช่นนี้พิมพ์พญาอยากให้เขากอดปลอบใจนางบ้าง แต่เสธ.ปราบช่างเย็นชาเหลือเกิน ช่วงเวลาที่ชีวิตเศร้าที่สุดคือตอนที่รู้ว่าเราต้องการเขามากกว่าที่เขาต้องการเรา เสียงของเสธ.ปราบดังขึ้นอีกครั้งทั้งที่อยู่ใกล้ๆ ...แต่เหมือนอยู่ห่างไกลเหลือเกิน

“พิมพ์ต้องเข้มแข็งไว้... ถ้าราชสีห์อ่อนแอ ผุ่งรังก็จะเริ่มบินว่อน”

เรื่องความเป็นความตายไม่อาจอาศัย

เพียงถ้อยคำหวานล่อม ตอนนี้มีแต่ชะตากรรมเท่านั้นที่รู้ว่า มี ผู้หญิงคนหนึ่งไม่คิดจะยอมรับเครื่องบันทึกเสียงบนโต๊ะทำงานของบรรณาธิการเสียงอินทรีย์ ที่ดวงเมืองแอบบันทึกทิ้งไว้กะพริบไฟบอกสถานะการทำงาน หลังจากเสธ.ปราณและพิมพ์พญากลับออกไปแล้ว ผู้เป็นเจ้าของกดเปิดฟังการสนทนา ก่อนจะยั้งให้บุรุษชายผู้หนึ่ง หัวหงเหวินเป็นใคร..? แม่ใบหน้านั้นจะมีรอยยิ้มแต่แวบหนึ่งกลับปรากฏความน่าสะพรึงกลัวออกมา

อันหญิงรูปงามถึงจะเอาเครื่องอันซั้วมาทุ่มหมักก็ใช้ว่ารูปนั้นจะหายงามก็หาไม่ได้ อีกประการหนึ่งอันหญิงรูปซั้วถ้าแม่นเอาเครื่องนุ่งห่มแพรพรรณอย่างตีมาประดับกายก็ใช้ว่ารูปกายนั้นจะงามขึ้น เป็นเพียงแต่จะชูสีหน้าขึ้นหน่อยหนึ่งเท่านั้น ถ้อยคำนี้คนฉลาดช่างเจรจาเคยพรรณนาไว้ด้วยภาษาที่งดงามและคมกล้าทำให้นักรบผู้หนึ่งยอมจำนนต่อคนที่มิแต่เพียงมีปากยอมวางดาบและอาวุธ

การใช้วาจานำมาซึ่งมิตรและศัตรู ฟังดูดีหรือแย่งก็อยู่ที่การพูด พูดแล้วเข้าหู ชวนฟังชวนให้คล้อยตาม รู้สึกประทับใจก่อให้เกิดสิ่งดีๆ สะท้อนการให้เกียรติและเคารพในตัวบุคคลอื่น แต่ก็มีบางคนถูกตั้งฉายา ฝีเงาะปากมาพูด คือพูดเป็นอย่างเดียวแต่ฟังไม่เป็น ทำตัวเป็นผู้รู้ทุกเรื่อง ไม่ดูกาลเทศะกลายเป็นเรื่องน่ารำคาญ นักการเมืองบนเวทีคนนั้นพอได้มายืนอยู่หน้าไมโครโฟนก็เปล่งเสียงกังวานแจ่มใสแถมยังฉะฉานชัดเจน ดึงดูดความสนใจด้วยเรื่องที่มีสาระและขอบเขตเน้นจังหวะสบตาผู้ฟังอย่างทั่วถึง ทำเอาเด็กๆ วัยห้าหกขวบที่กำลังวิ่งเล่นกันสนุกสนานในงานแต่งงานของป้าสาวคู่นี้ ต้องหยุดชะงักนั่งอ้าปากค้างหมดครึ้มชุกชุนไปโดยปริยาย

“นั่นท่านพันตรีแสงฟ้า อติธรรมมนตรีความมั่นคง”

สารวัตรวิศาลบอกกับพิมพ์พญา ในงานมงคลสมรสของเจ้ามือโต๊ะพนันบอลรายใหญ่ แหกเหรือผู้ร่วมงานล้วนเป็นผู้มีหน้ามีตาในสังคม คนมีสี ทหารตำรวจเต็มแน่นโรงแรมหรูกลางเมืองหลวงและที่กำลังได้ยินอยู่นั้น ไม่มีใครไม่ฟัง

“ท่านกล่าวคำอวยพรอย่างกับปราศรัยหาเสียง”

นายตำรวจใหญ่ปรารภขึ้นเบาๆ หญิงสาวหันมาสบตาพยักหน้ายิ้มๆ

“คุณเด็กฯ ลีละสารวัตร...นั่งอ้าปากค้างเสีย... มองท่านรัฐมนตรีเป็นตาเดียวกันหมด”

“พูดเก่งขนาดเด็กยังต้องสนใจฟัง”

“นักการเมืองถ้าพูดไม่เก่งก็อดได้คะแนนลีละ ขอเพียงให้พูดเก่ง พูดเป็นส่วนเรื่องที่พูดจะเป็นความจริงหรือเปล่า... นั่นก็อีกเรื่องหนึ่ง”

“ผมอยากให้อ่านใจกับท่านไว้ ถึงได้ชวนเจิมงานนี้”

“ขอบคุณค่ะ” คนถูกชวนมาร่วมงานป็นหน้าซบซึ้งก่อนจะหันมองไปรอบๆ

“คนใหญ่ๆ โตะ ทั้งนั้นนะคะ..แสดงว่าเจ้าป้าคงไม่ธรรมดา”

“ไอ้ยังนะหรือ..?” สารวัตรทำคิ้วขมวด

“ไม่ใช่มันหรือ..?” สารวัตรทำคิ้วขมวด

“ไม่ใช่มันหรือ..?” สารวัตรทำคิ้วขมวด

เขาหมายถึงนายตำรวจใหญ่ผู้หนึ่งที่มีธุรกิจร่วมกับคนเป็นลูกเขยก็คือไอ้ยังคนเป็นเจ้าบ่าวระดับบักสีก็ ลูกสาวแต่งงานทั้งคนแขกที่มาร่วมงานยอมบ่งบอกถึงอำนาจ

วาสนา ทรัพย์สมบัติและหน้าตาของผู้เป็นเจ้าภาพได้เป็นอย่างดี พิมพ์พญา มองขึ้นไปบนเวที เห็นหนุ่มสาวสองคนยืนจับมือกันอยู่

เยื้องไปทางด้านหลังของพันตรีแสงฟ้า ชุดเจ้าสาวขาวบริสุทธิ์ นางปล่อยผมลอนพารัวร์วบครึ่งเปิดหน้าดูหุริเย็บมีสง่า นางจึงเป็นผู้หญิงที่สวยที่สุดในวันสำคัญของชีวิต

“ไอ้ยังมันโชคดีมีพ่อตาเป็นตำรวจ

ธุรกิจของมันก็เลยไม่เคยถูกรบกวนจากหน่วยไหนทั้งสิ้น ใครจะกล้ามายุ่งยามในเมื่อนายใหญ่มีหุ้นส่วนอยู่ด้วย”

การพนันเป็นสิ่งผิดกฎหมาย แต่ผู้รักษากฎหมายเป็นเจ้าของธุรกิจการพนันเสียเองก็ต้องถือเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ที่หวังว่าชีวิตจะรุ่งเรืองในทางโลกตลอดไป เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นมานานนับพันปีแล้วสำหรับผู้มีอำนาจ

ยอมใช้กฎหมายกับคนที่ไม่ใช่พวกพ้องตัวเอง มีอภิสิทธิ์ทำการตามอำเภอใจไม่ยำเกรงความ

รู้สึกนึกคิดของประชาชนแต่ก็ยังอดสำหรับประกาศ

จะกวาดล้างอบายมุขพนันบอลให้สิ้นซาก

ก่อนฤดูกาลใหม่จะมาถึง

“ท่านแสงฟ้ามีหุ้นในบ่อนต่างประเทศ

หลายแห่ง..เงินน่าจะรู้จักท่านไว้อาจมีช่องทาง

ให้เจ้าทำธุรกิจ”

ลุ่มเสียงราบเรียบดังขึ้นอีกครั้งเหมือน

กลัวว่านางจะลืม ในขณะที่เดียวกันเสียงพันตรีแสงฟ้าบนเวทีชักชวนให้ทุกคนร่วมตีมอวยพร เป็นเกียรติแก่คู่บ่าวสาว หลังจบคำโอวาทวงดนตรีบรรเลงเพลง ทุกคนลุกขึ้นยืนให้เกียรติเจ้าของงาน ไม่ว่าจะเครื่องตีในแก้วจะเป็นอะไรก็ตาม นับจากนี้ไปสักขีพยานรักต่างร่วมยินดี วิวาทหวานอันอบอุ่นจึงจบลงอย่างสมบูรณ์แบบ ทิ้งให้ดวงตาคู่นี้เฝ้ามองอย่างครุ่นคิด เมื่อไหร่นางจะมีวันแบบนี้บ้าง เจ้าของบ่อนนางพญาถามตัวเอง

ส่วนพันตรีแสงฟ้า นั่งดื่มไวน์ที่ทางเจ้าภาพ

สรรหามาต้อนรับ ใบหน้าเริ่มเป็นสีแดง ดวงตาฉ่ำ

จากติริของเครื่องตี เสียงสนทนาดังเซ็งแซ่

ไปทุกโต๊ะ งานมงคลแบบนี้ทุกๆ งานจะ

เหมือนกันหมด เพราะคนเมาออกจากจุด

สตาร์ทมานานแล้ว สารวัตรวิศาลหันซ้าย

หันขวากวักมือเรียกเด็กหนุ่มคนหนึ่งให้เข้ามาหา

เมื่อมาถึงก็ยกมือทำความเคารพ

“ไอ้ยังคนน้องท่านแสงฟ้า”

เขาบอกกับพิมพ์พญา คิดว่าเด็กหนุ่ม

คงจะยกมือไหว้หล่อนและแนะนำตัวแต่มัน

กลับยืนเฉย

“ไอ้ยังคน” เขาเรียกชื่อทำเสียงดูๆ

“ผมสวัสดิ์เจ้แล้วครับเจ้านาย”

“อ้าว...เจ้รู้จักมันด้วยหรือ?”

เขามองมาทางหล่อนหุบยิ้มลงทันที

หญิงสาวรู้สึกสงสารคนตรงหน้าที่กำลังทำท่า

งุนงงจึงรีบพูดขึ้น

“พิมพ์เจ้อเขาตอนมาถึงใหม่ๆ แล้วคะ

สารวัตร”

“ถ้ามัน...เจ้ก็รู้จักท่านแสงฟ้าแล้วสิ”

“คะ...” หล่อนผงกศีรษะ เบือนหน้าไป

ทางอื่นไม่อยากเห็นแววตาแปลกๆ ของเขา

ส่วนนายตำรวจต้องลืมเล็กที่จะเป็น

สื่อกลางเชื่อมคนทั้งสองให้รู้จักกัน อุตสาห์จุด

ได้คบเพลิงยังเดินไปชนต่อเข้างานได้ คิดแบบนี้

แล้วก็รู้สึกว่าเขาประเมินผู้หญิงคนนี้น้ำเกินไป

สักหน่อย

“ไอ้ยังคนน้องคนสนิทคอยรินไวน์

รับใช้ ไอ้หมอนี้จะรู้เรื่องดีทุกอย่างที่เกี่ยวกับ

ท่านแสงฟ้า ถ้าเจ็ดแลมันบ้างผมรับรองว่าเจ้

จะได้ประโยชน์มหาศาล” นายตำรวจพูดขึ้น

หลังไอ้ยังคนเดินจากไป เขาเชื่อว่าพิมพ์พญา

อาจยังไม่รู้นิสัยใจคอที่เกี่ยวกับเด็กหนุ่มคนนี้

“มันพร้อมจะฆ่าน้องฟองนายและชาย

เพื่อน ต้องระวังให้ดี บ้านรัฐมนตรีทุกหลังมัน

เดินเข้าออกนอกในได้หมด เพราะเห็นว่ามัน เป็นเด็กรับใช้ใกล้ชิด อยากรู้อะไรที่เกี่ยวข้อง กับท่านก็ต้องอาศัยมัน”

หญิงสาวมองไปยังกลุ่มโต๊ะนักการเมืองผู้ใหญ่ มีคนที่สารวัตรกำลังพูดถึงยืนอยู่ ใหม่ๆ เด็กหนุ่มผิวคล้ำผมสั้นเกรียนนัยน์ตา ดู ซื่อๆ ไม่คิดว่าจะร้ายกาจอย่างที่เขายก

“เห็นมันแบบนี้ก็ว่าไม่มีพิษมีภัยอะไร อ้อหมอนี่เหมือนดาบที่ซ่อนคมอยู่ในฝัก ถ้าคิด จะใช้ประโยชน์แล้วความลับอะไรจากมันก็ ต้องระวังด้วย” เขาเตือนก่อนจะพูดขึ้นอีกว่า

“ไม่แน่ว่าการสังหารเจียง บางโพธิ์ มันอาจ จะรู้ก็ได้ว่าฝ่ายไหนเป็นคนบงการ”

พูดขนาดนี้แล้วและเป็นความปรารถนาดี พิมพ์พญาก็ยังทำเป็นไม่สนใจ แต่ความจริงแล้ว นางตื่นตระหนกกับสิ่งที่ได้ยิน แต่พยายาม ไม่เผยความรู้สึกในใจออกมาให้เห็น

พันตรีแสงฟ้านักการเมืองที่เกือบจะขึ้นไป ถึงตำแหน่งผู้นำประเทศ ถ้าไม่ถูกแผนสกัด คารวจากกลุ่มต่อต้าน กระสุนปืนปรินท์ที่ตีบชีพ นายตำรวจชั้นประทวนในผ้าหูกกลางกรุง ทำให้อาณาเขตทางการเมืองของเขาดับวูบไป ชั่วขณะ ด้วยข้อกล่าวว่าเป็นผู้ล้มโลก เหตุเกิด จากการทะเลาะวิวาท สังคมแบ่งออกเป็น สองฝ่ายทั้งโจมตีและให้กำลังใจ แต่หลักฐาน พยานต่างๆ ก็พ่ายแพ้เงินตราและอิทธิพล ในที่สุดคดีก็ถูกยกฟ้อง

“ครอบครัวผู้ตายยอมรับเงิน โทษๆ คนก็ตายไปแล้ว ฟ้องร้องสู้คดีไปก็เปล่า ประโยชน์”

“แสดงว่าท่านแสงฟ้าเป็นคนยิงสีคะ แบบนี้” หล่อนจำข่าวครึกโครมในหน้า หนังสือพิมพ์เมื่อหลายปีก่อนได้

“ไม่มีใครรู้หรือครับ คนที่เห็นเหตุการณ์จริงๆ ก็ไม่กล้าออกมาพูด ได้แต่เป็น พยานอยู่หลังม่าน ซุบซิบอยู่ในสื่อออนไลน์”

“สารวัตรก็เป็นตำรวจคิดว่าความจริง มันคืออะไร ในเมื่อมีคนพูดกันว่าหลักฐาน พยานต่างๆ พ่ายแพ้เงินตราและอิทธิพล”

“ผมเชื่อตามที่ศาลท่านตัดสินยกฟ้อง” สารวัตรหนุ่มจ้องตาคนฟังไม่กะพริบ

“เราต้องให้ความยุติธรรมกับผู้ถูกกล่าว หาด้วยนะครับ ถึงเขาจะเป็นคนมีบารมีและ อิทธิพล แต่เรื่องนี้ก็มีเงื่อนไขให้เกิดเหตุ โลก เราถึงมีกฎหมายและกฎแห่งกรรม ในเมื่อ กฎหมายไม่อาจลงโทษคนผิดได้ ก็ต้องเป็น หน้าทีของกฎแห่งกรรมที่ว่า... เพียงแต่มันช้า

สักนิดหรือบางครั้งยังไม่ถึงเวลา”

“กฎแห่งกรรม?”

“ใช่ครับกฎแห่งกรรมที่ทุกคนพยายามลืม... ”

ทั้งๆ ที่รู้ว่ามันมีอยู่...อีกทั้งคนวางแผนให้เกิด เรื่องนี้ขึ้น”

คำพูดแบบนี้มันควรจะเป็นคนอื่นพูด มากกว่า หญิงสาวมองไปข้างหน้า ไม่อยาก ได้ยินคำของเขามากแล้ว หล่อนนึกไปถึงมือปืน ร้อยศพที่สังหารชีวิตผู้คนมากมาย บัดนี้ นอนเป็นเศษเนื้ออยู่ในรถคันนั้น เป็นภาพที่ หล่อนไม่อาจนึกออกได้อย่างสิ้นเชิง

บุคลลมหาอำนาจอย่างเจ้าแม่คอนเทนต์

ที่กำลังโด่งดังในสังคมยุคปัจจุบัน ย่อมคิด อ่านสิ่งต่างๆ มากกว่าคนธรรมดาเพื่อใหตน ขึ้นไปยืนอยู่บนก้อนเมฆต่างๆ ที่นางก็คือหนึ่งใน สาวข้ามเพศที่เคยหม่นหมองกับการเห็น ตนเองในกระจก ในใจนั้นนางคือสตรี แต่ หัวใจนอกกระจกนางต้องเป็นลูกชายของ ครอบครัว นางเข็ดน้ำตาแล้วหันหลังกลับไป ทำหน้าที่ด้วยความเชื่อว่า ความกตัญญู ความมุ่งมั่น อดทน จะนำมาซึ่งความสำเร็จ คำว่าหน้าที่มาก่อนสิทธิ ทำให้หัวใจของนาง สง่างามไปพร้อมๆ กับเรือนร่างดุจดั่งนางฟ้า ในวันนี้

กะเทยหรือสาวข้ามเพศในอดีตทุกคน ต้องเจอกรรมชีวิตเพราะเพศชนิดนี้ยังไม่เป็น ที่ยอมรับของสังคมในเวลานั้น คณะดิวอร์โซว์ ก็เช่นกัน แพ้ชั้นนางแบบที่แปลงเพศเป็นสตรี อาจดูหิวหรือหว่าและแปลกตาในช่วงแรกๆ แต่นานไปจะกลายเป็นเรื่องธรรมดาของผู้คน

“ผู้ชายกลายเป็นผู้หญิงจับต้องได้ ลูบๆ คลำๆ ไปพร้อมๆ กับความมีนเมา คณะดิวอร์โซว์เป็นการเดินแบบเดินแฟชั่น มันต้องใช้ทุนสูงถ้าจะเป็นโชว์แบบคาบารेट”

“อ้าว...ก็เออมีเงินทองมีทรัพย์สินสมบัติ ขนาดเอาไปผลาญเล่นการพนันได้ ทำไม ไม่เอามาลงทุนทำคณะ”

เสียงนางกิมฮวยร้องถามอย่างคนที่คิด อยากรู้เหตุผล ทำไมคนเราจึงทำให้ตัวเอง สิ้นเนื้อประดาตัว จะโทษแต่การพนันเพียง อย่างเดียวคงไม่ได้

“หนูโชว์แฟชั่นเสื้อผ้าไปพร้อมๆ กับการ โชว์โป๊เปลือยบ้าง แต่ไม่ได้ขายตัว แยกบางคน ไม่เข้าใจจะเอาให้ได้ ...เอามาโชว์ค่ะ ไม่ได้เอามาขาย” อ้อตวิเน้นย้ำถึงเหตุการณ์ในอดีต

“หนูชอบแอตเวนเจอร์คือชอบการ

ผจญภัยเดินสายเปิดการแสดงไปทั่วไม่ชอบ อยู่เป็นที่ คือได้กินได้เที่ยวฟรี...มีสิทธิ์ได้เลือก ผู้ชายหล่อๆ”

คำว่าผู้ชายหล่อๆ แทบไม่ต้องอธิบาย เลยว่ามีความหมายมากเพียงใด สำหรับคนที่ มีจิตใจเป็นตุ๊ดเป็นเกย์ ของแบบนี้ กิน กาม เกียรติ มีอยู่ในตัวบุปผชนกันทุกคน

“งานสายบันเทิงพวกนี้ต้องได้รับการ สนับสนุนทั้งจากนักข่าวคอลัมน์นี้สดีที่จะช่วย เขียนเชียร์ลงในหนังสือพิมพ์ การที่จะให้ใคร มาขอเรามาฝาก สังคมจะตำหนิว่าบ้าหรือ เปล่ามาขอขบกะเทยมันไม่เปิดเหมือนปัจจุบัน นี้ ใครใกล้กะเทยต้องห่างไว้ก่อนอย่างน้อย สักก้าวหนึ่ง ยุคสมัยก่อนคนเป็นกะเทยจะทำอะไร ก็ต้องหลบๆ ซ่อนๆ แอบๆ ทำ ช่างแต่งหน้า ช่างทำผม พวกห้องตัดเสื้อใหญ่ๆ โรงเรียน สอนตัดเสื้อชื่อดัง เขาก็ไม่สนับสนุน ไม่คบกับเรา เพราะเขากลัวถูกหาว่าเป็นกะเทย เขาก็จะ ตัดเสื้อผ้าให้แต่เฉพาะผู้หญิงเท่านั้น พวก กะเทยอย่างเราอย่าหวังเลยว่าจะได้ไปเดิน แบบแฟชั่นให้กับเสื้อผ้าของพวกเขา”

นางกิมฮวยฟังแล้วลึกลับคิดถึงถึงหลวงพ่อกี่ ตนนับถือ ท่านเคยกล่าวว่า พระผู้มีพระภาคเจ้า ทรงบัญญัติเบญจศีลเพื่อคุ้มครองบุคคลและ สังคมให้ปลอดภัยและเป็นสุข ในเบญจศีล ข้อที่สามนั้น คือช้อกามา เมียดลูกเมียผู้อื่น เป็นข้อที่สามนั้น ทำให้ครอบครัวเขา แตกแยก ไม่ว่าหญิงชายล้วนต้องได้รับกรรม และจะเกิดมาในลักษณะที่ผิดเพศ มันเป็น กรรมทำนองว่าไว้แบบนี้ ส่วนจะจริงหรือไม่ ทุกคนต้องพิจารณาตนเอง

“สมัยก่อนสังคมปิดกั้นกะเทย... แต่อย่างนางแบบชื่อดัง เหมียว เพ็ญพร ที่ดัง ขึ้นมาได้เพราะนางแบบขาดไปคนหนึ่ง ความจริงเขาจ้างมาครบแล้ว ยายเหมียวก็ เลยได้ขึ้นไปเดินแทน และนางก็ไม่แพ้ผู้หญิง ก็เลยแจ้งเกิดนับแต่บัดนั้นเป็นต้นมา ...พิธีกร ที่วิอย่างคุณเทิดที่เป็นกะเทย กว่าจะได้ดัง ก็ต้องสร้างกระแส เอาปลอกคอเพชรผูกคอ หมากเรียกราวไปทั้งประเทศ”

สนใจและนางกิมฮวยนั่งอมยิ้มที่ฟังมา จำไม่ได้แล้วถึงการกระทำของบุคคลที่นาง กะเทยเอ่ยอ้าง ในเมื่อเล่าเรื่องของตัวเอง แล้วก็ต้องเล่าไปให้ตลอด ดังภาษิตที่ว่า มีของแล้วไม่กินมันก็เน่า มีเรื่องเก่าถ้าไม่เล่า มันก็ลืม อ้อตวิจึงสาธยายต่อ

“ที่ดินหลายแปลงต้องหมดไปก็เพราะว่า

ธนาคารเรื่องมาก”

“ทำไมละ...” เสียงแทรกของคนเป็น
เลขาเจือความกังขา

“หนูตั้งใจจะกู้ธนาคารเพื่อสร้างอพาร์ทเมนท์
ให้คนเช่าห้อง พอให้มีรายได้ แต่สมัยก่อนเขาถือว่าการ
ทำธุรกิจแบบนี้เป็นรายได้ที่ไม่แน่นอน...ถ้าจะ
กู้โดยเอาที่ดินวางเป็นหลักค้ำประกัน ผู้จัดการ
ธนาคารตั้งเงื่อนไขขอกู้ด้วยห้าล้านเรื่องถึงจะผ่าน”

“ขอห้าล้าน?”

“คือหนูตั้งใจจะกู้แค่สามสิบล้านแต่
ผู้จัดการขอเพิ่มเป็นสามสิบล้าน คือให้เรากู้เผื่อ
เขาด้วย แล้วเขาจะผ่อนใช้ให้ทีหลัง”

นั่นเป็นเหตุผลที่ ออติวีรู้สึกว่าตัวเอง
ถูกเอาเปรียบ

“หนูก็เลยยกเลิก เอาที่ไปขายฝากกับ
นายทุนเป็นเจ้าของแจกไฟง่ายกว่ากันเยอะเลย
แค่เอาไฟสองใบรวมกัน แจ็ค หม่อมหรือคิง
รวมกับเลขเก้า เท่านั้นก็ได้สตางค์แล้ว ตอน
ลำบากอย่างนี้กว่าจะมีใครมาช่วยเหลืออย่าง
จริงใจ มีแต่คนจะเข้ามาหาประโยชน์ ตอนนี้
นายทุนคนแรกที่หนูเอาที่ไปวางก็ถูกยิงตาย
ไปแล้ว เพราะปากมันไม่ดีชอบด่าคนอื่น”

“หมายถึงเสียชีวิตหรือเปล่า” สมใจถามอีก

“ใช่ นั่นแหละ ...จากไม่มีอะไรเลย
มันปล่อยเงินกู้จนรวยแต่ก็ต้องมาตายเพราะ
ปากตัวเอง”

“เสียชีวิตพระโขนงที่หากินในบ่อนแม่
ใช้ไหม?”

นางกิมฮวยร้องถามเสียงแหลม
โบทหน้าชายสูงอายุหัวล้านรูปร่างสูงใหญ่
ปรากฏขึ้น

“ตายแล้วหรือ” ปากที่อ้าค้างนึกสมเพช
คนเรามีอันเป็นไปก็เพราะความโลภ ไม่มีใคร
กล่าวตบนาง มีเพียงเสียงถอนหายใจ มันคือ
เรื่องธรรมดาที่ไม่มีใครใส่ใจ

“คนไม่มีดวงศารพนั้น เล่นการพนัน
ไม่ได้หรอกค่ะ เพราะมันไม่จ่ายอย่างที่คิด
ที่จะเอาเงินไปแลกเงินแล้วร่ำรวยขึ้นมาได้
ความจริงแล้วหนูควรจะเป็นเจ้าของคณะ
คาบารัต”

อย่างนั้นหรือ ออติวีสงบนิ่ง ถ้ารู้ว่า
วันหนึ่งจะมีคนมาถามเช่นนี้

“ตอนนั้น คุณสมหมาย เจ้าของคณะ
คาบารัตที่พี่ยาเคยชวนหนูให้มาร่วมทำ
ธุรกิจด้วยกัน แต่หนูปฏิเสธ นึกเสียตาย
เหมือนกันที่ปิดอนาคตทิ้งไป เพราะเรา
ไม่เคยถามตัวเองว่า เราจะไปไหนวันพรุ่งนี้”

เหมือนท่าของที่คว่าอยู่ให้หายขึ้น
สิ่งที่เห็นนั้นมันคือชีวิตที่ล้นเต็มไปด้วย
ความปรารถนา

สนธยาทำให้ฟ้ามืดแต่เพียงภายนอก
แต่ในเวียนนาคอฟฟี่ช็อปกลับมืดสลัวมาตั้งแต่
ตอนกลางวันเพื่อต้อนรับนักดื่มและรับใช้คน
กินเที่ยว ของกำนัลสำหรับคอสุราย่อมไม่แพ้
สตรีรูปงาม บรรยากาศจึงอบอวลไปด้วยมาลี
ที่เคลื่อนไหวได้ ทุกเหล่านางล้วนแอบวางร่างน้อย
ชวนให้ลมหายใจของบุรุษไหลเวียนไปตาม
สัดส่วนที่โค้งงอ ซึ่งบางคนเรียกมันว่ากิเลส
และถ้าปราศจากสิ่งนี้แล้วชีวิตจะมีความ
หมายอะไร ที่สำคัญรสชาติสุราคงจืดชืดลิ้นดี

แต่ที่โต๊ะด้านในสุดของร้าน ชายสองคน
สนทนากันอยู่เงียบๆ บนโต๊ะมีเพียงเบรนต์
ไม่มีอาหาร ไม่มีผู้หญิง ไม่มีสตรีนางใด
เฉียดกรายเข้าใกล้ เหมือนจะบอกใบ้เป็นนัย
ว่าครั้งนี้สุราไม่จำเป็นต้องบวกนารีเพิ่มเข้ามา
เป็นอีกบริบทหนึ่งที่คนทั้งสองต้องการ

“ความสำคัญของแม่น้ำไม่ได้อยู่ที่
ที่ความลึก หากอยู่ที่ว่ามีมังกรสิงสถิตอยู่
หรือไม่ให้ผู้คนยำเกรง ความสำคัญของเธอ
ไม่ได้อยู่ที่ความสูง หากอยู่ที่ว่ามีพายุตาอยู่
หรือไม่ ให้ผู้คนนับถือ ความสำคัญที่บ้าน
ไม่ได้อยู่ที่ความใหญ่โตมโหฬาร หากอยู่ที่ว่า
มีราชาอยู่หรือไม่ แม้ต้องตัดผ่านมากที่ทรงวะ”

“ภาชิตจินทำให้มนุษย์รู้จักการใคร่ครวญ
และตระหนักว่า สิ่งใดสำคัญ... ทุกวันนี้เราใช้
ชีวิตไปตามสถานการณ์และเหตุการณ์
ที่แวดล้อมและคิดอย่างเดียวคือต้องแสวงหา
..คุณไปเอาภาชิตแบบนี้มาจากไหน?”

“ไม่ใหญ่เพียงต้นเดียวไม่อาจเรียกว่าป่า
มันต้องมีเถาวัลย์ต้นหญ้ารวมทั้งพรรณไม้นานาชนิด”

ดวงเมืองไม่ได้ตอบแต่เขากลับชี้ให้เห็น
ถึงความจริงอีกข้อหนึ่ง สำหรับคนที่จะคิดการ
อันใหญ่หลวง บ่งบอกสติปัญญาและความ
สามารถของนักวางแผนในระดับชั้นแนวหน้า
ที่เทพ เพทายต้องยอมรับ และชื่นชมสหาย
ที่เคยมาร่วมดื่มกันมาจนแสงอรุณทาบทาขอบฟ้า

“ความคิดของนักปราชญ์ในอดีต
ส่งอิทธิพลมาถึงปัจจุบัน” ดวงเมืองเอ่ยขึ้นอีก

“ผมไม่มีปัญญาจะคิดได้แบบคุณ”

“ผมจับปากกาแต่เขียนจบกระบอกปืน...
ผมเรียนรู้ชีวิตคนจากหนังสือแต่เขียนเรียนรู้
ชีวิตคนจากประสบการณ์ แค่นี้มันก็ต่างกันแล้ว”

“มันต่างกันยังไง?”

คนถูกถามก้มมองแก้วเหล้าราวกับว่า
คำตอบมันอยู่ในนั้นและเขาก็กำลังค้นหามันอยู่
“ผมไม่ใช่คนที่ชอบสงสัยทุกสิ่งทุกอย่าง
เหมือนเฮีย ...ที่เฮียถาม...ผมก็ตอบไม่ได้
เหมือนกัน”

เทพ เพทายส่งเสียงหัวเราะ หลังได้ยิน
วาจาของบรรณาธิการ เขาเพ่งมองเพื่อนชาย
ด้วยสายตาสีล้า

“ยังงั้นผมก็ต้องอาศัยสติปัญญาของ
คุณณชือ ผู้หลักแหลม”

“แต่เฮียก็ไม่ได้คิดจะเชื่อผมทุกอย่าง
เฮียฉลาดกว่าผมด้วยซ้ำ” ดวงเมืองตัดพ้อ
ก่อนจะสาดเบรนต์ลงไปบนลำคอ เขาวางแก้ว
ลงอย่างเชื่องช้า เอ่ยทำนายเค้านางยุ่งยาก
ที่จะเกิดขึ้น

“ฐานอันแท้จริงของเฮีย อาจจะถูก
เปิดเผยเพราะผู้หญิง”

“ดีที่เจียง บางโพธิ์สิ้นชื่อไปเสียก่อน”
ชายหนุ่มจำเป็นต้องยอมรับ สีหน้าแปรเปลี่ยน
เป็นเคร่งขรึม ไม่คิดปิดบังความรู้สึกของตัวเอง
ถามขึ้นว่า

“คุณคิดว่าเป็นฝีมือของใคร”

“เสธ.ปราม...” คนแอบบันทึกเสียงตอบ
ทันทีอย่างมั่นใจ พร้อมอธิบายสิ่งที่ตัวเองเชื่อ

“และเขาจะโยนความผิดไปให้ จางกั้วฟง
บ่อนการพนันในต่างประเทศน่าจะเป็นสาเหตุ
ของเรื่องนี้”

“เขามิ่จุดจบที่เร็วเกินไป เสธ.ปรามคงรู้
ถ้าไม่รีบกำจัดขยะให้พ้นทาง เรื่องของเขาจะ
ถูกเปิดโปงในไม่ช้า ซึ่งการตายของเจียง บางโพธิ์
ครั้งนี้ เกิดจากการหักหลังของคนใกล้ชิด”

“คนใกล้ชิดงั้นหรือ” ดวงเมืองอดสงสัย
ไม่ได้ “แสดงว่าคนเบื้องบนส่งสัญญาณไฟเขียว”

“เสธ..แค่มีส่วนเกี่ยวข้องกับรับงาน
ผลประโยชน์มากมายจากในบ่อนก็เป็น
สาเหตุหนึ่งอีกทั้งหนี้พินันจะถูกล้างบัญชี
ถ้าเจียง บางโพธิ์สิ้นชื่อไปจากวงการ มันเป็นการ
ร่วมมือของหลายฝ่าย”

“วงการนี้มันสกปรกและน่ากลัว ขนาด
คนเป็นนายที่เคยมักปกป้องลูกน้องตัวเองมาตลอด
เมื่อถึงเวลาเขาก็สั่งฆ่าได้อย่างเลือดเย็น”

แม้เสียงของบรรณาธิการจะราบเรียบ
เป็นปกติ แต่ในคำพูดนั้นรู้สึกได้ถึงความ
น่าสะพรึงกลัวที่แฝงอยู่จนคนฟังต้อง
พยายามปลอม

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

อะไรเคยเป็นพยาบาล เคยผ่านอะไร
มามาก คำสารภาพของกษะ แม้จะแปลกใจ
แต่หล่อนก็ยังสามารถนั่งสงบ เยือกเย็น

คนเป็นแม่ต้องควบคุมสถานการณ์
ซึ่งรู้แล้วว่ากษะกำลังตื่นเต้นกับคำพูดตนเอง

“ลูกพรุนที่แท้เป็นลูกชายผม เหตุการณ์
เมื่อสี่ห้าปีก่อน คินนั้น ผมจำได้ครับ เธอ
เมา...เมา... เธอไปกับพี่ตุต แต่พี่ตุตก็เมามาก
จนล้มพับ ผมให้คนรถส่งพี่ตุตกลับบ้าน
แล้วผม...ผมกับเธอ...วันนั้นเป็นผมกับเธอ...
ผู้หญิงสวยแปลกหน้า เรามีอะไรกัน คนแปลกหน้า
วันโน้ทสแตนดร์ ผมไม่คิดเลยว่าจะมีลูกพรุน
และจะได้พบกับเธออีก เธอเป็นคนที่พี่ตุตรัก
และผมก็รักเธอมาก รักเธอจริงๆ รักก่อนจะรู้
ความจริงเสียอีก ผมจะทำอย่างไร จะพูด
อย่างไรให้เธอและทุกคนเข้าใจ”

กษะระบายความรู้สึก เขาพูด...พูด
และพูด

อุไรปล่อยให้ลูกชายระบายความรู้สึก
กษะทั้งยินดี ดีใจ แต่ก็กังวล

จนเวลาผ่านไป เขาหยุดพูดและมารดา
ก็ไม่พูด ความสงบนิ่งของมารดาทำให้กษะ
รู้สึกสงบได้บ้าง

“แม่ครับ...ผมจะทำอย่างไรดี” คือ
คำถามในตอนท้าย

มารดามีรอยยิ้ม ความเป็นแม่ ความ
เป็นผู้หญิงอ่อนโยนที่ช่วยให้สถานการณ์ดีขึ้น

“ชะ เป็นพ่อคนแล้วนะ เรื่องในอดีต
ไม่ใช่ความผิดพลาดร้ายแรง แม้ไม่ใช่คนเซย
ความสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าชั่วคราวคิน
กลายเป็นเด็กผู้ชายที่น่ารักคนหนึ่ง ไม่มี
ใครผิด แต่เป็นความรับผิดชอบต่างหาก
แม่กลับดีใจที่ชะรักหนูชลพรรษา หนูชลเป็น
ผู้หญิงเก่ง เป็นแม่ที่ดี เธออาจสับสน เธออาจ
ตกใจ ใครเป็นพ่อเด็ก แต่ความจริงย่อมเป็น
ความจริง เพราะลงท้ายพวกแกก็จะแต่งงานกัน
และใช้ชีวิตร่วมกัน”

“มันง่ายขนาดนี้หรือครับ ผมมองเห็น
แต่ปัญหา”

“ปัญหาก็ต้องแก้ ชัดเจนแล้ว ต้องพูด
กับยุตให้ชัดเจน พี่ตุตเป็นพี่ และจะฟัง
เหตุผลของแก อย่าลืมว่านี่คือครอบครัว
ถ้าขัดแย้งและแตกแยก ครอบครัวจะแตกหัก
ภาพแห่งความอบอุ่นจะหายไป แม่เคย

สามมีชั้วคีน

เรื่อง : โสภี พรหมราย • ภาพ : Turasiw

พยายามประคับประคอง แม้จะเสียเปรียบ แม่ก็ยอมด้วยความยินดี และแกต้องเป็นแบบแม่ ประคับประคองครอบครัว อย่าแตกแยก ทั้งกับครอบครัวใหญ่นี้และครอบครัวตัวเอง พ่อ แม่ ลูก”

“ผมตื่นเต้นครับ ผมรู้สึกรักลูกพูนจริงๆ แต่แรกพบ ผมเข้าใจแล้วคำว่าสายเลือดมีความหมายแบบไหน”

“คืนพรุ่งนี้คุณพ่อจะมาเรือนเล็ก แม่จะช่วยพูดกับพ่อให้ ช่วยเกริ่นไว้ก่อน แต่กับแม่ใหญ่ต้องรอบคอบกว่า กับแม่ใหญ่อาจจะยุ่งยากกว่า และโดยเฉพาะกับคุณยุต พี่น้องต้องคุยกันด้วยข้อเท็จจริงและความจริงใจ”

“บอกทันทีคงช็อกกันหลายคนครับ ผมคงต้องค่อยๆ บอก รอมีจังหวะ”

“จะ...แม่เห็นด้วย จะใจร้อนไม่ได้ หมู่นี้ทุกคนเคร่งเครียดกัน บรรยากาศในบ้าน อิมครีมอัดอัดไปตามๆ กัน”

กษมะมองโลกในแง่ดี

“ไม่แน่นอนครับ เรื่องของผมอาจจะ...”

“อาจจะ...เป็นข่าวดี ทำให้ทุกคนยอมรับความจริง”

“เรื่องเท็จจะให้ป็นจริงไม่ได้ เช่นเดียวกับความจริงคือความจริง”

ชายหนุ่มพยักหน้าช้าๆ เพราะชยต เข้าใจผิดว่าเป็นพ่อของลูกพูน จึงทำให้เขาตระหนักถึงเหตุการณ์ในอดีต

คำคืนที่มีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับหญิงแปลกหน้า กับชลพรรษา

เหตุการณ์คืนเดียว มีผลมาถึงวันนี้

ชลพรรษา...ผู้หญิงที่เขารัก

ผมจะไม่ยอมให้คุณต้องเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยว

อีกต่อไป ผมจะรับผิดชอบและชดเชยความสุข

ให้คุณชั่วชีวิตของผม ผมสัญญา!

“ผมขออนอนที่นี่ยินดีครับ จะคุยกับ

แม่...” ขอเป็นลูกชายตัวน้อยๆ ในอ้อมกอด

ขอทบทวนความหลัง และวางแผนอนาคต

สิรินรู้สึกหงุดหงิด

หล่อนแทบไม่มีโอกาสอยู่ใกล้ชิดกับ ธนกรเลย เพราะภทธีรพรรณจงใจแฉมาทั้ง เยี่ยงและเย็น

จนวันนี้หล่อนก็หมดความอดทน เกือบจะเลิกงานจึงเข้ามาพบเขาแบบไม่เคาะ ประตูด้วยซ้ำ เพราะเห็นนลินีไปห้องน้ำ จึงก้าวเข้ามาแบบว่าเป็นภรรยาของเขาทีเดียว

ธนกรเลิกคิ้ว ยังไม่ทันพูดอะไร อีกฝ่าย เป็นฝ่ายพูด

“เย็นนี้ต้องพาฉันไปทานข้าวนะคะ

เป็นอาทิตย์ๆ แล้วที่เราไม่ได้อยู่ด้วยกัน ฉันทนไม่ไหวแล้วค่ะ”

“ไม่ได้ เย็นนี้คุณวรรณจะมา เราจะ กลับพร้อมกัน”

สิรินแค้นหัวเราะ

“อ้อ...ดีนะ เทียงก็แวะมาทานอาหารด้วย เย็นก็ว่าซื้อปิ้งแล้วจะรอกลับพร้อมกัน ไม่เอาธมา ต้องมาอ้อนสามีขอลับด้วย”

“คุณวรรณไม่ค่อยชอบขับรถ”

“คนรถที่บ้านคุณตั้งหลายคน”

“คุณวรรณมาเที่ยวแถวนี้ กลับกับผมก็ ไม่แปลก”

“แล้วฉันล่ะ ฉันเป็นเมียคนหนึ่งของคุณเหมือนกันนะคะ ฉันอยากมีเวลาอยู่กับคุณบ้าง”

“เราก็กางานด้วยกัน”

“มันไม่เหมือนกันค่ะ”

“เมื่อก่อนคุณเป็นคนพูดเอง ไม่เรียกร้องอะไรจากผมทั้งนั้น ขอแค่อยู่ใกล้ ตอนนี้คุณ จะมากลับคำพูดเธอ”

ธนกรลำบากใจ เขาเป็นสามีที่ดีตลอดมา และอยากเป็นตลอดไป

“เพราะตอนนี้ไม่เหมือนเก่านี้คะ เพราะฉันต้องลูกของคุณ ฉันจึงเหนือกว่าเมียคุณ!”

“วรรณเป็นภรรยาตามกฎหมาย”

“แล้วมีลูกให้คุณได้มั๊ยล่ะ ฉันสิ ฉันมีแล้วในท้องนี้ มีลูกคุณ ทายาทที่แม่ของคุณต้องการ ฉันไม่แพ้ภรรยาตามกฎหมายของคุณหรอก”

ชายหนุ่มโคลงศีรษะ ความรู้สึกของคน ซื่อสัตย์ จึงรู้สึกผิดเสมอกับภรรยา และอยากชดเชยให้

ส่วนสิริน เป็นคนนอก เป็นคนที่แทรกเข้ามาอย่างไม่ถูกต้อง และจงใจ ต้องโทษ ความอ่อนแอของเขาด้วย เขามืด สิรินมืด แต่ภทธีรพรรณไม่มืด

“ถึงบ้านผมต้องการทายาท แต่มีกับคุณที่เราไม่ได้แต่งงาน เราไม่สมควรทำเรื่องแบบนี้ ผมแทบไม่กล้ามองหน้าวรรณด้วยซ้ำ”

“เกินไป คุณภทธีรพรรณไม่ได้วิเศษ วิโสเลย ผู้หญิงอาจมีสัญชาตญาณพิเศษ เธอไม่ค่อยชอบฉัน ดูถูกฉัน”

“คุณวรรณจะมาหาผมเย็นนี้” เขามอง นานาฬิกา “ใกล้เลิกงานแล้ว คุณกลับไปทำงานเถอะ” ธนกรตัดบท

สิรินขีดหน้า

“ฉันคงต้องใช้สิทธิ์ของฉันบ้าง กับลูกในท้องคุณ เย็นนี้คุณต้องไปกับฉัน คุณพูดถูก

ใกล้เลิกงานแล้ว เลิกงานแล้วฉันจะไปรอคุณที่ลานจอดรถ”

“ไม่ได้...ผมว่าคุณวรรณจะมา”

“คุณก็หัดปฏิเสธเมียคุณบ้างสิ โกหกอะไรก็ได้ เพื่อจะได้ไปกับฉัน”

สอนให้โกหก ผู้หญิงคนนี้ร้ายจริงๆ

“ผมต้องกลับกับคุณวรรณ!”

“ฉันก็ขอพูดเป็นครั้งสุดท้าย นี่...นี่...”

ในท้องเป็นลูกคุณ ทายาทคุณ ถ้าคุณไม่ไปกับฉัน เกิดอะไรขึ้นอย่ามาโทษนะ ฉันไม่รับประกันอนาคต” ใช้ลูกในท้องมาขู่

และคาดหวังจะได้ผล แน่นนอน ผู้ชายอย่างธนกรน่าจะอยู่ในกำมือได้ง่ายๆ

“ฉันจะรอคุณที่ลานจอดรถนะคะ!”

พูดจบก็ก้าวออกไปอย่างทะนงตัว ว่าหล่อนนั้นล่ะคือผู้ชนะ!

ภทธีรพรรณมาแล้วและรอสามีที่หน้าห้อง รอให้ธนกรเคลียร์งาน แล้วค่อยออกมา

พนักงานในบริษัททยอยกันกลับ ฝนทำท่าจะตก ฟ้ามืดมาแต่ไกล จึงพากันรีบกลับ รวมทั้งนลินี

หน้าห้องจึงเหลือภทธีรพรรณกับสิริน

สิรินก็เตรียมกลับ เกือบของ และยิ้มอยู่บนใบหน้า ยิ้มอ่อนๆ ยิ้มยั่วๆ เนื่องจากเห็นภทธีรพรรณมองมาทางตนหลายครั้ง สิรินตั้งใจ

จะไปรอธนกรที่ลานจอดรถ อย่างมั่นใจว่าเขาจะปิดภรรยาให้พ้นทางในเย็นนี้ จะด้วยเหตุผลอะไรก็ตาม ธนกรต้องเลือกหล่อนกับลูกในท้องแน่ๆ

แทนที่จะเดินผ่านไปลิฟท์เลย สิรินกลับเดินมาทักทายภทธีรพรรณก่อนเสียใจ

“อ๊ย! คุณวรรณ รอคุณกรหรือคะ ฉันแอบได้ยินแว่วๆ ว่าคุณกรมีนัดนะคะ อย่าเสียเวลารอเลย”

“รู้ดี!” ภทธีรพรรณหมั่นไส้ท่าทางของอีกฝ่าย “นัดหรือไม่นัดรู้ก่อนเธอ!”

“บางนัดคุณกรไม่จำเป็นต้องบอกคุณวรรณหรอกค่ะ อาจสำคัญว่าคุณวรรณก็ได้นะ” พูดจบยังแกล้งหัวเราะเสียวไส

“ช่วงนี้ฉันผูกขาดนัดคุณกรทุกวัน ไม่ยอมให้ผีเปรตตัวไหนมาแทรกระหว่างเรา”

เพราะคำว่าผีเปรตตัวไหน ทำให้สิรินพลุ่งพล่านขึ้นจนหน้าแดง และตอบโต้ทันควัน

“นอกจากแทรกไม่สำเร็จ ยังจะเขี่ยคนเก่ากระเด็นได้ด้วย ระวังตัวไว้นะคะคุณวรรณ ฉันมีดีและสำคัญกว่าที่คุณคิด!”

พูดกลางใจมีมือลูบท้องตัวเองพลาง ให้เข้าใจ

ความหมายเองนะ ว่าอะไรเป็นอะไร

ลูบท้อง!

ภักทวิวรรณสะอึกซังกซึ้งชั่วขณะ

ไม่นะ...ไม่เด็ดขาด ต้องไม่ใช่ สิริินขู

หล่อน ไม่...ไม่...ไม่...

ระหว่างที่กำลังตกใจ สิริินก็กล่าวอีก
ประโยคก่อนจะเดินลื้อออกไปว่า

“ให้มันรู้ ใครเป็นใคร ใครสำคัญ!”

หล่อนถือว่าตัวเองเหนือกว่าแน่นอน
และมันแน่ใจว่าคำคินนี้หล่อนจะได้ทานอาหาร
กับธกรสองต่อสอง!

สิริินไปรอที่บริเวณจอดรถ ใกล้กับรถ
ของธกร

ดูสิว่า ใครจะมากับชายหนุ่ม

เดาว่า คนเดียว อย่างน้อยเขาต้อง
หลอกล่อให้ภักทวิวรรณกลับไปก่อน คนอย่าง
ธกรจะเลือกอะไร เมียที่ไม่มีลูก หรือหล่อน
ที่กำลังจะมีลูก

อยากหัวเราะเยาะใส่หน้าภักทวิวรรณ
ที่ทำตัวเหนือคนอื่นนัก

มาแล้ว เดินออกมาแล้ว

คุณธกร...เดินลื้อออกมาคนเดียว

หล่อนชนะ...คราวนี้ หัวเราะดังแน่นอน
จึงรีบสาวเท้าจากมุมที่หลบใกล้เสาเพื่อเร่ง
เดินไปที่รถ

ไม่ก็ก้าวเท่านั้น ต้องซังกกักกะทันหัน
เพราะมีผู้หญิงอีกคนเพิ่งตามออกมา

ภักทวิวรรณ!

เป็นไปไม่ได้ ไม่ได้ เขากลับกับภรรยา
ใบหน้าของภรรยาอึมแถมแถมใส และเขายัง
เปิดประตูรถด้านข้างให้ภรรยาไปด้วยลักษณะ
นุ่มนวลและเป็นสุภาพบุรุษ

กับหล่อน...ไปด้วยกัน เคยไป และเขา
ไม่ชอบเปิดประตูให้ และยังมีหน้าตาบอกบุญ
ไม่รับ หรือกังวลตลอดเวลา

สิริินหล่อนแพ้อะไร?

เบิกตากว้างมองให้แน่ใจ

ใช่...จริงๆ เขาไปกับภรรยา แล้วหล่อนละ
กว่าจะตั้งสติได้รถก็กำลังแล่นแล้ว

สิริินไม่ยอมแพ้...ไม่ยอม

“คุณกร...คุณกร...ต้องไม่เลือกผิด
ต้องเลือกสิ...คุณกร...”

หล่อนวิ่งตามรถของชายหนุ่ม ให้เร็ว
ที่สุด ให้ทันรถของเขา...มีหรือจะทัน นอกจาก
ไม่ทันหล่อนยังสะดุดล้ม

“โอ๊ย...”

กระแทกอย่างแรงกับพื้นคอนกรีตแข็งๆ
เจ็บเหลือเกิน เจ็บขา เจ็บตะโพก แล้ว

เจ็บ...เจ็บ...ท้อง!

เห็นเลือด...จากหว่างขา หล่อนทำ
อะไรไม่ถูก แต่สำนึกสุดท้าย คนที่หล่อน
จะขอความช่วยเหลือคือ โทศศัพท์ถึงพี่สาว

นานเท่าไร...ในโรงพยาบาล

นานเท่าไร ที่พี่ชล ส่งหล่อนมา
โรงพยาบาล

นานเท่าไรกว่าสิริินจะล่วงรู้ความจริง

นานเท่าไร ที่ผลลัพธ์ ออกมาเช่นนี้

แท้ง!

ไม่มี ‘ลูก’ ไว้ต่อรองกับธกรแล้ว สิริิน
นอนนิ่งๆ บนเตียง ไม่มีแม่แต่น้ำตา

เสียใจหรือ? สิริินถามตัวเอง ตอบ

แบบไหนล่ะ ตอบตามจริง

หล่อนไม่เคยคิดมีลูกแต่แรกแล้ว และ
เพียงครั้งเดียวก็ท้อง ไม่น่าเชื่อ แต่ต้องการ
กอบโกย แค่อยากสบาย แค่อยากมีเงินเยอะๆ
โดยไม่ต้องทำงาน แค่อยากเอาชนะภักทวิวรรณ

พอท้องก็คิดว่าจะมีอำนาจเหนือกว่า
ภรรยาเขา เขา...ธกรก็ยังเป็นธกร สามี
แสนดีของภรรยา

หล่อนคือส่วนเกิน หล่อนประเมินธกรผิด
และประเมินภักทวิวรรณผิด ฝ่ายนั้นเป็นเมีย
จดทะเบียน และแต่งงานตามผู้ใหญ่เห็นชอบ

ยังจำได้ที่คุณกอบกุดพูด จำได้...แม่

ใครจะมีทายาทให้ตระกูลท่านจะรับเฉพาะ
ทายาท ลูกหลาน...ส่วนตัว ‘แม่’ ไม่เกี่ยว
ท่านรับเฉพาะ ‘ลูก’ ไม่รับ ‘แม่’ อย่างไม่

ก็คือส่วนเกิน ท่านไม่รับเด็ดขาด ลูกๆ ของ
คุณกอบกุด ท่านเป็นคนจัดงานแต่งงานให้
ทุกคน นั่นคือสะกิดตัวจริง

กับพี่ชล...ท่านก็รับเฉพาะ ‘ลูกพูน’

เป็นหลาน ส่วนพี่ชลไม่ให้แต่งงานกับชยุต
ยังดีที่ชีวิตพี่ชลเปลี่ยนไปได้เพราะพี่ชลรักกับ
กษะ ไม่ใช่ชยุต ถ้าพี่ชลเลือกชยุต ปัญหาตาม
มาแน่ๆ

“สิ...อย่าคิดมากนะจ๊ะ” ชลพรรษา
ปลอบน้องสาว คิดว่าน้องต้องเสียใจและ
เจ็บปวดมาก จนพูดไม่ออก และยังไม่ยอม
พูดเลยตั้งแต่ออกจากห้องผ่าตัดมาพักยัง
ห้องด้านนอก

ประโยคแรกก็ทำให้ชลพรรษาซ็อก

“แท้งได้ก็ดี!”

“เธอพูดอะไรนะ?” เสียใจจนเพี้ยนหรือ

“แท้งได้ก็ดี!” หล่อนเน้น “ครอบครัวนั้น

เห็นแก่ตัว ต้องการแต่ทายาท เขาไม่ให้เกียรติ
พวกเราหรอก ทำเหมือนเป็นแค่แม่ผู้มีบุญ
ไม่เห็นอยากเป็นแค่แม่ผู้มีบุญเลย เห็นแก่ตัว

ลึกลับคนพวกนั้น เอาเปรียบพวกเรา ดูถูก
พวกเรา คนพวกนั้นมันร้ายมาก ไม่น่าคบ!”

เธอมองแค่ด้านเดียว...ชลพรรษาค้าน
ในใจ

เธอไม่มองตัวเอง ว่าเธอก็ผิด แต่จิตใจ
ของน้องกำลังบอบช้ำ ชลพรรษารู้ว่าควรพูด
อย่างไร

“เธอต้องพักผ่อนและอย่าคิดมาก”

“อย่าบอกพ่อนะคะ ให้มันจบที่ตรงนี้”

“พี่ไม่อยากให้พ่อไม่สบายใจ รู้้น้อย
ดีกว่าจ๊ะ”

น้องสาวแสบปาก

“ใช่ค่ะ รู้้น้อยดีกว่า ไม่ก็คนเท่านั้นที่รู้
เรื่องนี้”

“เธอจะทำอะไรต่อไป ยังจะทำงาน
ต่อหรือ พี่ว่าเธอควรจะลาออกซะ”

แพ้มทรูปขนาดนี้ ไม่ออกก็ต้องออก
สิริินยังหาทางกับชีวิตไม่ตก เรื่องจบแบบนี้
หล่อนอยากจะยอมรับ ไม่ใช่อย่างที่หล่อนคิด
สักนิด ที่แน่ๆ คือ

“ค่ะ...ต้องลาออก!”

ไม่ยอมเสียเปรียบ ลาออก...แต่ยังคิด
ไม่ตก

ธกร...ภักทวิวรรณ จะพูดอะไร?

ชลพรรษาดูแลน้องสิริินให้พักผ่อนที่
โรงพยาบาล ส่วนตัวเองก็กลับบ้าน
หล่อนเหนื่อยเหลือเกิน ชีวิตทั้งพี่และ

น้องต้องพัวพันกับครอบครัวเฉลิมชัยวงศ์ดี
เป็นอะไรนะ...ชะตาฟ้าลิขิตหรือไร

ชียยังไม่นอน มองบุตรสาวคนโต

“กลับมาดีกนะ...ยัยลียงไม่กลับเลย
พ่อรอแกลสองคน” ชียกล่าว

“อย่ารอน้องเลยคะ เธอค่างที่อื่น”

“อ้าว...เธอ แกลกลับมาแล้ว จั๊นพ่อไป
นอนล่ะ”

พอบิดาผลไป ชลพรรษาก็ขึ้นชั้นบน
และไปที่ห้องของลูกชายตัวน้อย หล่อนเปิด
ไฟหัวเตียง เห็นลูกพูนมองหล่อนตาแป๋ว

“พูน...ลูกยังไม่นอน?”

“พูนนอนไม่หลับ คับ พูนคิดถึงแม่”

“โอ้...ลูกแม่” ชลพรรษากอดลูกชาย
ที่ขยับตัวลูกมากอดมารดาแน่น รวากับ
กลัวมารดาจะหายไป แต่คนเป็นแม่รู้สึก

แปลกๆ อ้อมกอดบุตรชาย ทำไม่กระแ
สไอร้อนจากกายแผ่ซ่านจนหล่อนสัมผัสได้

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

ความหลังเปื้อนน้ำตา

เจ้าหลงซึ่งวิมาลา กำลังครุ่นคิดถึงนั้น ลูกขึ้นจากที่นอนด้านข้างซึ่งมีประตูเชื่อม ทากันกับห้องนอนของแม่ วิมาลาให้ลูกสาว อยู่ร่วมห้องด้วยแม่ในยามที่รับแขก ด้วยความ ห่วงใยไม่อยากให้ไกลสายตาอย่างหนึ่งและ ด้วยความคิดว่าลูกสาวเป็นเบื้อบ่ตั้งแต่กลับ มาจากป่าใหญ่ เธอไม่อาจรับรู้เรื่องราวอันใด ได้อีก

แต่เจ้าหลงรับรู้ทุกสิ่ง บทพิศวาส พลิกแพลงพิสดารต่างๆ ดึงความสนใจของ เด็กหญิงเมื่อเริ่มแรก แต่ต่อมาก็ไม่หลงเหลือ ความหมายใดๆ ให้ค้นหาอีก เจ้าหลงมักหลับไป โดยไม่ไยดีแม้กับชายชู้คนใด นอกจากเมื่อ เจ้าสัวบุญสรวงมาหา เจ้าหลงจึงจะตื่นอยู่ เพื่อฟังถ้อยคำอันอ่อนโยนของวิมาลาที่เฝ้า ปลอบโยนเท่กล่อมจนชายที่บุญหนักศักดิ์ใหญ่ คนนั้นกลับมารื่นเรียงและหัวเราะเสียงดังก้อง ได้ราวเขาเป็นชายอีกคนซึ่งไม่เคยรู้สึกพ่ายแพ้ และเป็นทุกซ์มาก่อนเลย สิ่งนั้นทำให้เด็กหญิง รู้สึกพลังอำนาจของผู้หญิง ซึ่งเธอจำเป็นต้อง เรียนรู้

เหมือนคำคืนนี้ พวกเขาพูดถึงชื่อ “กฤษฎา” กันอีกครั้ง ทั้งเจ้าสัวและแม่ ไม่เคย รู้ว่า เจ้าหลงรู้มาโดยตลอดว่ากฤษฎาคือพ่อ ของเธอเอง ชายรูปงามคนนั้นไปที่กระท่อม โกอโรโกโสหลังเก่าในดงตาลและบังคับให้ วิมาลารับแขกเมื่อเขาต้องการได้เงินก้อนใหญ่ หรือความคุ้มครองเมื่อทำผิดกฎหมาย

วิมาลาเป็นสินค้าราคาแพง

“ฉันเป็นแม่ของลูกคุณนะ” วิมาลาพูด อย่างขมขื่น

“ฉันจะแบ่งเงินให้” กฤษฎาว่า “มาก พอที่เธอจะอยู่ได้นานทีเดียว ยังไงเธอก็ ชายตัวอยู่แล้วนี่นา”

“ฉันเป็นแม่ของลูกคุณ” วิมาลาย้ำคำเดิม

“เธอนอนกับใครต่อใครให้ไปรออะไรที่นั่น จะมาเหมาให้นังเด็กไม่เต็มเต็งเป็นลูกฉันนี่รี” กฤษฎาหัวเราะหยามหยัน สีหน้าแววตาทั้ง ดูถูกและเกลียดชัง ก่อนจะตวาดเสียงดังลั่นว่า

“หวังสูงไปหน่อยมัยวิมาลา แคฉันสั่ง ไม่ให้ใครมารังแกมัน นี่ก็มากพอแล้ว หากเธอ ขัดใจฉัน ต่อให้มันเป็นลูกฉันจริงๆ ฉันก็จะ ปล่อยให้มันถูกกระแทบด้วยตีนของใครก็ได้ แล้วคอยดูว่าคนที่จะร้องโอยๆ ลงไปดินนะใช่ นายกฤษฎามัย”

ชายรูปงามจับท้ายประโยคด้วยเสียง หัวเราะเสียดแทงใจที่เด็กหญิงจำได้ไม่ลืม

เจ้าหลงจำได้ว่าแม่นอนกับใครต่อใคร

เพลงรำลึกบาป

เรื่อง : เงามจันทร์ • ภาพ : Turasiw

ตามคำสั่งทรงอำนาจนั้น แล้วแม่ก็ร้องไห้
อยู่คนเดียวครั้งละนานๆ

วันหนึ่งเมื่อแม่รับแขก เจ้าหลงก็ไม่อยู่
ข้างกายแม่อีก เด็กหญิงออกวิ่งมุ่งหน้าไป
ริมคลองน้ำเขียว ไต่จากขอบตลิ่งสูงลงไป
น้ำที่ไหลเชี่ยวกราก หากใครได้เห็นภาพนั้น
คงต้องตื่นตกใจว่าน้ำจะกลืนกินร่างน้อยให้
เลือนหายไปชั่วคราว แต่ในทางตรงกันข้าม
หากมีใครสักคนมองดูอยู่จริงๆ เจ้าหลงจะทำ
ให้คนที่เฝ้ามองอยู่ตื่นตะลึงกับการแหวกว่าย
ตัดกระแสมาได้อย่างรวดเร็ว ราวกับเธอเป็น
ปลาตัวน้อยที่เกิดจากสายน้ำ

เจ้าหลงว่ายน้ำไกลทีเดียว แล้วจึงขึ้นฝั่ง
ที่บ้านหลังใหญ่ของเจ้าสัวบุญสรวง จากนั้น
ออกวิ่งเต็มฝีเท้าพลางร้องตะโกนเป็น
ประโยคแรกในชีวิตให้คนอื่นได้ยิน

“เจ้าสัว ช่วยแม่หนูด้วยจ๊ะ ช่วยแม่หนู
ด้วยยยยย...”

น้ำแปลกที่เสียงเล็กใสดังก้องไปทั่ว
จนทุกคนต้องหยุดนิ่งฟัง

มาริชาผู้ตลกขื่นนั่งบนเก้าอี้บน
แม่เงินซึ่งกำลังนวดข้อเท้าให้ ชะงักประโยค
ที่ยังพูดไม่จบ...

“เมื่อคืนฉันใส่ส้นสูงเต็นรำมากไป
แต่เจ้าสัวชอบอย่างนั้น..เอ๊ะ นั่นเสียงใคร
เรียกเจ้าสัว แม่เงินออกไปดูทีสิ” หล่อนสั่ง

เจ้าสัวบุญสรวงกำลังคุยอยู่กับพ่อค้า
ข่าวสารที่ส่งเรือใหญ่มารับสินค้า ชายร่าง
กำยำ สูงสง่า ใบหน้าหล่อเหลา นั่งอยู่บน
เก้าอี้ไม้เนื้อดีตัวใหญ่ซึ่งมีเบาะสีน้ำตาลทอง
เข้มขลิบปรองรับ ดวงตาข้างคิดและอ่อนโยน
คู่นั้นเฝ้ามองนายศิลาพ่อบ้านรับเงินสดที่มีด
มาปิดกะหนึ่งแสน ใส่ในเครื่องนับเงินที่มีใช้
ในธนาคาร

“วันหลังโอนมาใส่บัญชีของโรงสีจะ
สะดวกกว่าพกเงินสดมานะครับ คุณนาคนิน”
เจ้าสัวพูดด้วยรอยยิ้มจริงใจ

และวินาทีนั้นเองที่เขาได้ยินเสียง
เจ้าหลงเรียกหา มันดังก้องเข้าไปในหัวใจ
ซึ่งสงบมั่นคงของเขาอย่างประหลาด จนไม่ได้
ยินเสียงนายนาคนินคู่คำตอบว่าอย่างไรเลย

“เจ้าสัวช่วยแม่หนูด้วยยยยย”

เจ้าสัวผู้ตลกขื่นทันที พร้อมกับ กับการ
ของเจ้าหลงที่ถลันเข้ามาขบลงกองอยู่แทบเท้า

“อะไรกันนี่ แม่หนูน้อย บอกหนูสิว่า
เกิดอะไรขึ้น” เจ้าสัวประคองร่างผอมบางให้
นั่งตัวตรง เจ้าหลงเงยหน้าขึ้นจ้องมองชาย
ตรงหน้าโดยไม่ได้เอ่ยคำพูดใดๆ เลย แต่
เจ้าสัวบุญสรวงก็ใจหายอย่างที่สุด เขาไม่เคย
เห็นดวงตาที่สวยงามที่สุดและเศร้าอย่างที่สุด
อย่างนี้มาก่อนเลย เหมือนดวงตาซึ่งดาสนิท
ราวนิลเมื่อตีกำลังร้องไห้และบอกเขาในความ

เจ็บว่า ความเศร้าในหัวใจดวงน้อยนั้นมาก
เกินไปจนไม่อาจอธิบายเป็นถ้อยคำได้ ความ
เศร้าที่สาหัสสาครรจ์นั้นจนสามารถฆ่าเด็ก
หญิงให้ตายได้โดยง่ายอีกด้วย

เพราะทันใดนั้นร่างอันผอมเพรียวเล็ก
กระเจ๋อร้อยก็หมดสติอยู่ในอ้อมแขนของ
เจ้าสัวราวดอกไม้ที่บอบช้ำ

“นี่มันอะไรกัน” เจ้าสัวร้องเสียงดัง
ความแปลกใจแปรไปเป็นความไม่เข้าใจและ
ความโกรธซึ่งในที่สุด

“เอ้อ นั่น เจ้าหลง ลูกสาวของ เอ้อ...”
นายศิลาเอ่ยขึ้นแล้วก็ชะงักไม่พูดต่อ

“พูดไปสิศิลา” เจ้าสัวเสียงเข้มเหมือน
ตุ๊กเต้ๆ ทั้งๆ ที่นายศิลาอายุมากกว่า และ
ปกติเขาจะให้เกียรติพ่อบ้านอย่างยิ่ง

“พูดให้ฉันรู้เรื่องหน่อย”

นายศิลาเย็นขึ้นคล้ายพยายามกล่าว
รายงาน แต่การได้ยินเจ้าหลงตะโกนดังลั่นเป็น
ข้อความที่ชัดเจน ทั้งๆ ที่ตลอดมาเด็กหญิง
เป็นเบือใบเหมือนปัญญาอ่อนทำให้เขาตกใจ
จนอ้าอึ้งด้วยความประหลาดใจ

แล้วยังที่มาของเจ้าหลงอีกล่ะ ทำไม
เด็กหญิงจึงมาปรากฏตัวที่นั่นเล่า

“ชาวบ้านเรียกเด็กคนนั้นว่า เจ้าหลงครับ
แกเป็นลูกของวิมาลา” นายศิลากำเงินในมือแน่น
เพื่อรวบรวมสติแล้วตอบ

“วิมาลา...” เจ้าสัวทวนคำ

“หญิงชายตัวในตาบลคลองน้ำเขี้ยวนี้ครับ”

“เหมือนฉันจะเคยได้ยินคนพูดถึงชื่อนี้
บ่อยๆ แต่ยังไม่เคยได้พบหล่อนสักครั้งเลย”
เจ้าสัวพูดเหมือนรำพึงกับตัวเอง

คราวนี้นายศิลาเจ็บบสนิท เขาจะพูด
ต่อได้อย่างไรว่ามาริชาใช้ทุกวิถีทางสกัดกั้น
ไม่ให้เจ้าสัวได้รับรู้เรื่องราวต่างๆ อย่างของ
วิมาลาโดยเด็ดขาด

“มันสวยนักรหรือใจ ใครๆ ก็พากันหลง
แพศยากลกณีนะไม่ว่า” มาริชาบริภาษ
ก่อนจะพูดว่า

“ถ้ากฤษฎากฎอยากจะไปสนุกกับแม่นั้น
ก็เรื่องของเขา แต่ฉันห้ามทุกคนไม่ให้ปล่อย
วิมาลาเข้ามาในเขตบ้าน ห้ามพูดถึง หรือแค่
จะเอ่ยชื่อให้เจ้าสัวได้ยินก็ไม่ได้โดยเด็ดขาด”
มาริชาเน้นย้ำกับคนในปกครองในฐานะนาย
ผู้หญิงแห่งบ้าน “ธนะฤทธิ์”

“ศิลาก็บอกคนงานในโรงสีกับท่าเรือด้วย
นะ” มาริชากำขบพ่อบ้านด้วยแหวดตาเด็ดเดี่ยว

“ประธานหอการค้าจังหวัดเคยพูดกับ
ฉันว่า วิมาลาสวยมาก มีเสน่ห์มาก ท่านยัง
แปลกใจและหัวเราะเยาะที่ฉันไม่รู้เรื่องของ
หล่อนเลย” เจ้าสัวพูดกับตัวเอง แล้วจึงหัน
มาหานายศิลาอีกครั้ง

“ศิลารูจักลูกของวิมาลาที่ต้องรู้จักแม่
ของเด็กด้วย” เจ้าสัวสรุปอย่างรวดเร็วซึ่งทำให้

พ่อบ้านสะดุ้งวาบในช่องท้องด้วยความหวาดเสียว

“บ้านของแม่ลูกนี้อยู่ที่ไหนกัน เด็กน้อย
นี้หมดแรงจนเป็นลมอย่างนี้แสดงว่าต้องวิ่ง
มาไกลมาก” เจ้าสัวพูดจบแล้ว เร่งรีบโอบอุ้ม
ร่างน้อยๆ ไว้ในอ้อมแขน หันไปหาพ่อค้า
ต่างเมืองซึ่งชำระเงินค้ำกันอยู่ พลางกล่าว
อย่างสุภาพ

“ขอโทษคุณนาคนินด้วยนะครับ ผมขอตัว
พาเด็กน้อยนี้ไปห้องพยาบาลก่อน ศีลาอยู่ที่นี้
ก่อนนะ เตี้ยฉฉฉจะส่งยานพาหนะมาให้ทำงานแทน
แล้วเราจะไปบ้านวิมาลาด้วยกัน” เจ้าสัวสั่ง
พร้อมกับอุ้มเจ้าหลงวิ่งออกไป

ไม่กี่นาทีต่อมา เรือยนต์ขนาดกลางก็
แล่นมาจอดริมท่าคลองสายเล็กในดงตาล
เจ้าหลงวิ่งลื่นน้ำหน้าหายไปราวกับเงาเสียด
และตลอดเรื่องราวต่อจากนี้เจ้าสัวก็แทบจะ
ไม่ได้พบเด็กหญิงคนนี้อีกเลย อันที่จริงแล้ว
หลงไม่เคยลืมดวงตาแห่งความปรานีและ
อ้อมแขนที่เคยปกป้อง แต่เด็กหญิงตัดสินใจ
มานานแล้วที่จะไม่ผูกพันกับใคร

เจ้าสัวมองกระท่อมน้อยเดียวดายใน
ดงตาลแน่นขนัดด้วยความตื่นใจ ต้นตาลสูงบาง
ใหญ่บางยืนต้นรายเรียงเหมือนที่เฝ้ารอคอย
บางสิ่งมาตลอดกาล กระท่อมบนเนินดินนั้น
ช่างเป็นเหมือนสิ่งแปลกปลอม

ทันทีที่เรือจอดสนิท ชายหนุ่มท่าที่
ดูดีสองสามคนก็เดินออกมาจากกระท่อม
แต่ครั้งเห็นเป็นเจ้าสัวต่างก็หน้าถอดสี
ไอ้รัตนถันเข้าไปบอกการมาถึงของเจ้าสัว
กับกฤษฎาทันที

มีความเคลื่อนไหวรวดเร็วในกระท่อมนั้น
ไม่ทันที่เจ้าสัวจะไปถึง เรือยนต์ลำเล็กก็พุ่ง
ทะยานออกไปหลังกระท่อมลับหายไป
ในดงโสนที่ออกดอกสีเหลืองสว่างไสว

“คุณพ่อ” กฤษฎากออกมายื่นหน้ากระท่อม
แล้วส่งเสียงดังอย่างไม่เกรงใจ “ที่นี่ไม่ใช่
อาณาเขตที่คุณพ่อจะมาวางอำนาจนะครับ”

“ฉันเป็นใหญ่ในคลองน้ำเขียวมากเสีย
ยิ่งกว่าใคร ฉันไปได้ทุกที่ที่ต้องการ” เจ้าสัว
ตอบ เดินเบียดไหล่ลูกชายคนเล็กเข้าไปใน
กระท่อมทันที

หญิงสาวคนหนึ่งห่อหุ้มตัวด้วยผ้าห่ม
ผืนบาง กอดแขนเรียวยาวเข้า เส้นผมยาว
สลวยปกคลุมร่างงามอรชรอ่อนแอ หล่อน
ร้องไห้เจ็บบๆ น้ำตาหลังไหลพร่างพรูราวกับ
หล่อนต้องการให้ตนเองตายไปกับการร้องไห้นั้น
เจ้าสัวบุญสรวงสะท้านใจเมื่อเห็นหล่อนปาด
ป้ายน้ำตาด้วยท่าที่ชดช้อยงดงามราวนางใน
ภาพเขียน

หล่อนโศกเศร้าเกินกว่าที่จะบรรยาย
และลงความเกินกว่าใครจะบรรยายได้

“อย่าบอกนะครับว่าคุณพ่อมาหา

วิมาลาเหมือนผู้ชายทุกคนในคลองน้ำเขียว”
กฤษฎาตามเข้ามาพาลงพูดด้วยเสียงอันดัง

“สายไปแล้วครับ หล่อนประอะเปื้อน
มัวหมอง ไม่หลงเหลือความหอมหวานใดๆ
ทุกคนมาหาหล่อนเพราะกลิ่นกะหรี่ทั้งนั้นละ”
บุตรชายรูปงามยืนประจันหน้ากับเจ้าสาว
อย่างไม่กลัวเกรง

“มันเรื่องของฉันว่าฉันมาทำไม ที่นี้ไม่ใช่
ที่ของเด็กอย่างแก ทำไม่ไม่อยู่ในห้องเรียน
ทำไมไม่เรียนหนังสือ แยกออกจากบ้านด้วย
ชุดนักเรียน ม. ปลายนะ แล้วนี่แยกหากับ
ไอคนสันดานถ่อยอย่างนี้เรอะ ใครสอนแกให้
ข่มเหงผู้หญิงไม่มีทางสู้แบบนี้” เจ้าสาววาด
ลูกชายคนเล็กพาลงเดินเข้าไปหาจนใกล้

กฤษฎาไม่ถอยหนีเลย ดวงตาคู่สวย
ของเขาส่องประกายดุร้ายอย่างเสื่อซึ่งพร้อม
จะต่อสู้

“วิมาลาเป็นของผม ผมจะทำอะไรกับ
หล่อนก็ได้ คุณพ่อไม่สิทธิ์มาออกคำสั่ง”

“กลับไปบ้านกับลุงศิลาเดี๋ยวนี้ ไปรอ
ฉันที่บ้าน ถ้าแยกออกจากบ้านไปในวันนี้ก็อย่า
กลับมาอีก ฉันจะถือว่าแกไม่ใช่ลูก” เจ้าสาว
พูดด้วยน้ำเสียงสูงส่ง ร่างใหญ่กำยำนั้นเคลื่อนไหว
เข้ามาคว้าแขนทั้งสองข้างของบุตรชายอย่าง
ฉับพลันทันใดแล้วบีบแน่นดูด้น มือของเขา
แข็งเหมือนเหล็ก เมื่อออกแรงกฤษฎาก็ร้องลั่น
ด้วยความเจ็บปวด

“ผมเจ็บ โอ๊ย คุณพ่อ ปลอยผมนะ”

“ดีแล้วที่แกเจ็บ แกจะเจ็บยิ่งกว่านี้ถ้า
ดิ่งต้นไม้พังฉัน แกต้องกลับไปบ้านเดี๋ยวนี้
รอรจนกว่าฉันจะกลับไปหา ได้อินที่ฉันพูดมั๊ย”
เจ้าสาวล็อกตัวลูกชายแน่นเข้าอีก

“ได้อินครับ โอ๊ย พ่อครับแขนผมจะ
หักนะ” กฤษฎาหน้าซีดด้วยความเจ็บปวด

เจ้าสาวทำเหมือนไม่ได้ยิน เขาหันไปหา
ลิ้นล้อของกฤษฎาที่ยังยื่นมองอยู่ห่างๆ

“อย่าให้ฉันเห็นหน้าพวกแกอีก ถ้ายัง
คิดจะอยู่ในคลองน้ำเขียวต่อไป ก็รีบไปให้พ้น
หน้าฉันเดี๋ยวนี้”

คำพูดนั้นเหมือนประกาศิต ชายหนุ่ม
ท่าทางหยาบกร้านเหล่านั้นพากันออกวิ่งไปตาม
คันทนา หายลับไปในดวงตาราวกับหวาดกลัว
เพชรฆาต

“กลับไปบ้านไปกับลุงศิลา อย่าออกไป
ไหนอีก ฉันเชือดแกเนน”

เจ้าสาวสำทับ

“พ่อก็อย่างนี้ กับผมเป็นต้องทำให้เจ็บตัว
ที่กับที่ณฤทธิ์พ่อไม่เห็นเคยตะ” กฤษฎาตัดพ้อ

“พวกแกเป็นลูกพ่อทั้งสองคน แต่แก
มันนอกคอก อย่าคิดว่าแม่คอยให้ท้ายแล้ว
ฉันจะปล่อยแกให้ทำอะไรก็ได้ แกยังเด็กยังมี
เวลากลับตัวกลับใจมาทำชีวิตให้ดี ฉันจึงยัง
ให้อภัยแกเสมอ” เจ้าสาวใช้แขนแข็งแรงกดตัว

ลูกชายนั่งลงในเรือ

“ผมไม่กลัวพ่อหรอก พ่อต่างหากที่จะ
ต้องเสียใจ”

กฤษฎาทั้งท่าย ก่อนจะนั่งเงิบไป
ตลอดทางด้วยความโกรธ

เจ้าสาวยื่นนั่งมองสายน้ำอยู่นาน จน

มีออ่อนนุ่มของวิมาลาเอ้อมมาสอดนิ้วเรียว
วางลงในมือของเขาวางใจไว้วางใจ เจ้าสาวจึง
หันมามองหล่อน ดวงตาของเจ้าสาวเศร้าสร้อย
อย่างที่วิมาลาไม่เคยคาดคิดมาก่อน เมื่อทั้ง
สองคนเข้ามาอยู่ในกระท่อม ในความเงียบ
ของสายน้ำในคลองสายเล็กที่ไหลอ่อนเอื่อย
ลมทุ่งสงบ และต้นตาลก็เพียงทอดเงาลง
ร่มครึ้ม จึงมีเพียงเสียงสะอื้นอย่างอึดอึด
ตันใจของเจ้าสาวเท่านั้นที่ตั้งถนัดขัดเจนน
ชายผู้มีเงินและอำนาจ ทอดศีรษะวางอยู่
บนตักของหญิงสาวแสนสวย ที่ค่อยๆ กระทบ
ปลอบโยนอยู่ข้างหู

“ลืมเรื่องร้ายๆ ลงเสียบ้างเถิดนะท่าน
คุณกฤษฎาก็เหมือนม้าหนุ่ม จะปราบม้าพยศ
ให้เชื่อฟัง ท่านก็ต้องใจเย็นๆ นะคะ” สาวงาม
พูดเสียงเบา

“ฉันรู้สึกเหมือนเราแปลกหน้าต่อกัน
ขึ้นทุกวัน สักวันเราพ่อลูกจะกลายเป็นศัตรู
คู่อาฆาตเสียในที่สุด”

เจ้าสาวรำพัน พลิกตัวหันหน้าเข้าซุก
อยู่กับอกของวิมาลาสาวเด็กน้อย

เจ้าหญิงยื่นมองมาจากม่านเก่าๆ ด้านหลัง
เมื่อเห็นแม่ทอดกายลงนอนเรียงเคียงข้างและ
ให้เจ้าสาวนอนหนุนแขนที่ทอดวางอ่อนช้อย
รองรับ เจ้าสาวซุกซบทั้งยังไม่คลายสะอื้น
เด็กหญิงหันหลังให้คนทั้งคู่ แล้วแหวกต้นโสน
เพื่อดำดิ่งหายไปใต้น้ำ

สายน้ำนี้เองที่วันหนึ่งนำทางเธอมา

ให้เห็นภาพภทราตกลงจากคตาดฟ้าเรือที่ท่าหน้า
แล้วถูกกฤษฎากอดจูบเสียจนอ่อนเปลี้ย
ด้วยความที่คุ้นเคยกับอาชีพของแม่ เจ้าหญิง
จึงเข้าใจได้คิดว่าภทราเต็มใจกับรสจุมพิศนั้น
อย่างที่สุด เป็นภาพที่เราร้อนสียจนเด็กหญิง
ยังนึกละอาย เมื่อมีคนมาช่วยหล่อนขึ้นจากน้ำ
ภทราที่ตัวสั่นงันงก ณฤทธิ์เข้ากอดประคอง
เจ้าหญิงที่เฝ้ามองอยู่จึงเห็นสีหน้าแววตาของ
กฤษฎาชะเง้อชะงัดตามเหมือนกิ่งจะโกรธ
แค้นและแสนอาวรณาลัยในขณะเดียวกัน

กลางคืนวันนั้นเจ้าสาวให้คนไปรับแม่
และเธอมาตามเส้นทางลับ เพื่อมานอนค้างที่
บ้าน “ณฤทธิ์” เจ้าสาวกำลังมีความสุขเพราะ
ณฤทธิ์กำลังจะหมั้นหมายกับภทรา ซึ่งเหมือน
จะจับไข้เพราะตกน้ำที่ท่าเรือ กมลรัตน์มารดา
ของภทราเฝ้าดูลูกสาวจนหลับแล้วก็ออกจาก
ห้องไปดูเครื่องเพชรกับมาริชด้วยความตื่นเต็น

เมื่อวิมาลาทอดแขนให้เจ้าสาวซุกซบ
ด้วยเสนาหา เจ้าหญิงจึงออกมาจากห้องลับที่
สร้างขึ้นเป็นพิเศษเพื่อให้แม่ของเธอมานอน
คางกับเจ้าสาวได้โดยที่มาริชไม่มีทางรู้เลย

วิมาลา กับเจ้าสาวมีเรื่องพูดคุยกัน
มากมาย ก่อนจะมีเชือกขึ้นอย่างมากมาย
ยาวนาน พวกเขาต่างเป็นเพื่อนและเป็นคู่รัก
ซึ่งไม่เคยจืดจางจากกันและกันจนเจ้าหญิงนึก
อึดจรรยาใจเสมอ

ช่างต่างจากณฤทธิ์ที่ดูวันเกรงไปหมด
เจ้าหญิงมองดูเขาเข้าไปหาภทราเพียงครู่สั้นๆ
แล้วก็กลับออกมาด้วยท่าทีทุกซอ้น

“น้องจะนอนแล้วนะคะ” ภทราบอก

เมื่อออกมาส่งเขาที่ประตู

“ขอพี่กอดภทรินิดนึงนะครับ” ชายหนุ่ม
กล่าวเสียงเบา

เมื่อหญิงสาวยื่นตัวตรงอย่างเด็ก
นักเรียนซึ่งทำตามคำสั่งเหมือนล้อเลียน
ชายหนุ่มจึงกอดหล่อนอย่างทะนุถนอมแล้ว
จูบเบาๆ ที่หน้าผาก จูบแสนอ่อนโยนนั่น
ทำให้หญิงสาวร้องไห้... หล่อนมองตามว่าที่
คู่หมั้นแล้วค่อยปิดประตู

ในเสี้ยววินาทีนั่นเองที่กฤษฎาปรากฏ
ตัวขึ้น เขาผลักภทราให้ถอยหลังไปแล้วปิด
ประตูลงกลอนอย่างรวดเร็ว เจ้าหญิง
ตัวแข็งเหมือนถูกสาป เธอคิดว่าได้ยินเสียง
คนจูบกันและมีเสียงร้องครางอย่างไม่อาจ
อดกลั้นได้ของภทรา ในความเงียบนั้นหัวใจ
ของเจ้าหญิงเต้นระส่ำ หัวทั้งโลกเวียนเหลือเกิน
เนิ่นนานเท่าที่เจ้าสาวหลับนอนกับแม่ เจ้าหญิง
จึงเห็นกฤษฎาหลบออกมาจากห้องภทรา

เช้าวันรุ่งขึ้น ภทราป่วยหนักกว่าเดิม
กฤษฎาหนีออกจากบ้านไปพร้อมกับเครื่องเพชร
ที่เป็นของหมั้นของพี่ชายโดยไร้ร่องรอย เจ้าสาว
ไม่ยอมปล่อยวิมาลากลับบ้านที่ปลายสวน
เจ้าหญิงจึงลงว่ายน้ำเล่น และได้เห็นภทราที่ดู
อิมเอิบมีความสุข แม้บางครั้งจะใจลอยและสิ่ง
ที่เจ้าหญิงแปลกใจก็คือ การที่หล่อนเหนียวรั้ง
ณฤทธิ์ไว้ไม่ห่างกายพร้อมด้วยแหวกกังวลใน
แหวดตา

เจ้าหญิงเคยเห็นแหวดเดือดร้อนใจและ
หวาดกังวลเช่นเดียวกันนี้ในดวงตาของผู้หญิง
ที่มาหาแม่เพื่อขอคำปรึกษาว่าหล่อนบางคน
ในจำนวนนั้นกำลังตั้งท้องโดยไม่มีผู้ชาย
คนไหนรับเป็นพ่อของลูกที่กำลังจะเกิด
แม่ของสุพิมพ์เป็นหนึ่งในผู้หญิงเหล่านั้น
วิมาลาพาผู้หญิงเหล่านั้นไปในป่ากลาง
ทะเลสาบเพื่อซ่อนตัวและทำแท้ง แต่สุพิมพ์
กลับไม่ยอมตาย เจ้าหญิงเฝ้าอยู่ดูแลเด็กหญิง
สุพิมพ์นานหลายปีในป่าซึ่งไม่มีใครหาพบ
เธอได้พบ

สิ่งลึกลับในป่านั้นช่วยซ่อนเด็กทั้งสอง
และการเติบโตท่ามกลางความเงียบ ความ

เดียวตาย ทำให้เด็กหญิงทั้งสองคนเสมือนได้
รับพรแปลกประหลาด เจ้าหลงได้รับความงาม
สมบูรณ์พร้อมและการคาดเดาที่แม่นยำ
ส่วนสุพิมพนั้นนั้นหายตัวได้ในยามที่ต้องการ
หลีกเลี่ยงผู้คน วันหนึ่งเด็กหญิงทั้งสองพลัดหลงกัน

เจ้าหลงเดินทางกลับมาหาแม่ด้วย
ท่าทางปกติราวกับเธอเพิ่งกลับมาจากการ
เดินเล่น วิมาลาได้แต่งงาน ผมงของลูกยาว
สยายและหยิกเป็นขอดราวเถาวัลย์ระย้อย
ระย้าอย่างงดงามเป็นธรรมชาติ

ได้เห็นลูกวิมาลาที่หลังน้ำตาด้วยความ
ยินดีอย่างที่สุด แม้ลูกจะไม่รู้จักพูดจาอันใด
เช่นเคย แต่ความสวยงามของเจ้าหลงกลับ
เปล่งประกายก็ก้องเสียงยิ่งกว่าคำพูดใดๆ

แม่มือกติดตามกันเหมือนเงา เจ้าหลงจึง
ได้มีโอกาสเดินท่องเล่นทั่วบ้านธนูฤทธิ์และได้
เห็นสิ่งที่ใครอื่นไม่ล่วงรู้

“คุณภรรยา กำลังจะมีลูกทั้งที่ยังไม่ได้
แต่งงานกับคุณณฤทธิ์” เจ้าหลงครุ่นคิด

“คุณภรรยา ท้องกับคุณณฤกษ์แน่นอนแล้ว”
เมื่อบอกตัวเองด้วยความคิดเช่นนั้น
เจ้าหลงก็ไม่อาจลืมความรู้สึกนี้ได้

ความจริงเกลียดชังชังพ้อของตนเอง
จึงมากท่วมนั้นราวกับมันหลอหลอมวิญญาน
ทั้งหมดของเด็กหญิงให้เติบโตขึ้นกลายเป็น
ปีศาจร้ายแสนสวย เจ้าหลงเฝ้าหวังให้ภรรยา
คลอดลูกเป็นผู้ชายและความหวังนั้นก็
เป็นจริง บัดนี้เธอไปมาหาสู่บ้าน “ธนูฤทธิ์”
ได้อย่างสะดวกง่ายดาย วาริทธิ์ชอบเจ้าหลง
ทุกอย่างง่ายยิ่งขึ้นเมื่อสุพิมพออกจากป่าแล้ว
เดินไปพบแม่ผ่องคนครัวของบ้านใหญ่
สุพิมพซึ่งจิตใจดี และเป็นที่รักของณฤทธิ์
ผิดหวังเหลือเกินกับการที่วาริทธิ์ปฏิเสธ
ไม่ยอมให้เธอแตะต้อง ความแตกต่างของเด็ก
ทั้งสามคนซึ่งจะเติบโตขึ้นพร้อมๆ กันที่บ้าน
อันสว่างเรืองรองด้วยความหวังและความสุขนี้
ทำให้เจ้าหลงเบิกบานใจ

ความเจ้าคิดเจ้าแค้นทำให้เจ้าหลงมี
เป้าหมายที่เด่นชัด เธอจึงเตรียมตัวให้พร้อม
ด้วยการปั้นแต่งรอยยิ้มอันเป็นเหมือนมนต์
สะกดมอบให้กับทุกคน จะไม่มีใครมองเห็น
หัวใจของเธอ แม้แต่สุพิมพซึ่งชาญฉลาด
อย่างน่ากลัวก็ไม่อาจรู้ทันเจ้าหลงแน่นอน

เจ้าหลงตื่นเต้นจนนอนไม่หลับ ลมยามคำ
พัดเข้ามาทางหน้าต่างมูระเบียง ขณะที่
เจ้าหลงยกมือเรียวยาวขึ้นเคาะประตูห้อง
นอนของสุพิมพ หอบเอากลิ่นหอมระรื่นของ
ดอกจำปีโบราณเข้ามาด้วย สุพิมพเปิดประตู
ออกทันทีราวกับคนนอนไม่หลับ

ท่าทีของสุพิมพสดชื่นเพราะอะไรนะ
“เธอดูสดชื่นจัง” เจ้าหลงทักพลางเดิน
เข้ามาในห้องและนั่งบนที่นอนของเพื่อนตัวเล็ก
“ก็เพราะเธอมาหาฉันด้วยรอยยิ้ม
ไม่มีใครอารมณ์เสียหากเห็นเธอยิ้มได้หรอก”

สุพิมพตอบเสียงหวานใส

“เธอพูดไม่จริงนี่” เจ้าหลงประท้วง
“จริงครึ่งเดียวใจ” สุพิมพหัวเราะระรื่น

“ฉันโดดจากกระเบียงลงไปเก็บดอก
จำปีสีนวลเพื่อมาวางริมหมอน” สุพิมพตอบ
ด้วยรอยยิ้ม “ขาลงฉันโดดหายตัวลงไปได้
ง่ายมาก แต่ขากลับขึ้นมา ยังไงก็หายตัวไม่ได้
ฉันยกน้ำหนักตัวเองไม่ไหว ต้องวิ่งอ้อมไปขึ้น
บันไดด้านหลังที่เชื่อมกับครัว เธอเห็นรอยเท้า
ฉันที่เปียกน้ำค้างยามาเป็นทางนั้นมั๊ยล่ะ พรุ่งนี้
แม่ผ่องสุดท้ายที่รักของคุณมาริชา ก็คงมีเรื่องเทศนา
ฉันตั้งแต่เช้า” สุพิมพเบ้าปากเหมือนว่าเบื่อ
แต่แววดาคำลับกลับระยิบระยับ

“และฉันรอเธอมาหา ฉันเฝ้าภาวนา
ทีเดียวละว่าถ้าฉันมีวาสนาก็ขอให้เธอมาหา
ฉันในห้องนี้ เพราะฉันมีเรื่องจะขอร้อง”

“อะไรล่ะ บอกมาสิ” เจ้าหลงพูดอย่าง
เต็มใจ

“ขอให้ฉันได้กลับไปอยู่ที่บ้านริมทะเล
กับเธออีกได้มั๊ย ฉันอยากหัดทำกับข้าว
คุณภรรยาอยากให้ฉันหัดกับแม่ผ่องของเธอ
แต่คุณวาริทธิ์จะร้องไห้เสียงดังลั่นถ้าหากฉัน
เข้าใกล้ มันทำให้ฉันเสียใจนะ” สุพิมพพูด
เสียงเบา

“เธอเป็นทุกขสันนะ” เจ้าหลงเปลี่ยนท่า
เป็นนอนคว่ำ ผมงยาวเหมือนเถาวัลย์ในป่าใหญ่
กระจายออกรอบตัวเด็กหญิง กลายเป็นภาพ
ที่น่ามองอย่างยิ่งสำหรับสุพิมพ

“ก็มันแปลกๆ นะ ทำไมเด็กที่เพิ่งเกิด
จะต้องเกลียดฉันมากขนาดนั้น” สุพิมพพูด
อย่างไม่เข้าใจ

“ฉันก็ไม่รู้แน่ มันทคงเป็นความลับ
เหมือนการที่ทำไมฉันรักเธอเสียจึ่งนั้นแหละ
ความจริงก็มีเรื่องที่เราต่างไม่รู้ไม่เข้าใจ
มากมายนี่นา สุพิมพอย่าคิดมากเลย พรุ่งนี้
เราจะกลับเรือนวิมาลาด้วยกัน แต่คืนนี้ฉันจะ
นอนที่นี่”

พูดจบเจ้าหลงก็แต่งตัวขึ้นคว่ำหมอน
ผ้าห่มและตักตักเตียงไปทอดไว้เป็นของตนเอง
เกือบทั้งหมด สุพิมพเห็นดังนั้นก็ร้องกรี๊ดแล้ว
พุ่งตัวเข้าอ้อมแย่งเป็นพัลวัน เจ้าหลงตัวโตกว่า
แข็งแรงกว่า สุพิมพต้องสู้สุดฤทธิ์ ปล้ำกัน
จนเหนื่อย เด็กทั้งสองก็ถอดใจลงนอนแล้ว
แบ่งผ้ากันห่ม ส่วนตักตักก็ทอดด้วยกัน เสียง
หัวเราะอย่างมีความสุขดังขึ้นเป็นระยะ เมื่อ
เจ้าหลงกลิ้งนอนด้วยการออกแรงดึงตักตัก
เก่าๆ ตัวนั้นไปทอดเสียคนเดียว สุพิมพยอม
แพ้ด้วยการกอดพี่สาวไว้แทน เสียงหัวเราะ
แห่งความสุขก็ดังขึ้นราวดนตรีซึ่งฟังแล้วแสน
ไพเราะอย่างเหลือเกินในหัวใจของเด็กหญิง
สองคนที่อยู่กับความอ้างว้างโดดเดี่ยวตลอดมา

ขณะเดียวกันณฤกษ์ซึ่งกำลังหลับ
สนิทก็ฝันว่าได้ยินเสียงเด็กหลายคนร้องไห้มา

จากที่แสนไกล มีทั้งเสียงของเด็กผู้หญิงและ
เด็กผู้ชาย เสียงร้องไห้เหล่านั้นเสียดแทง
หัวใจของเขาอย่างเหลือทน ในฝันเขา
พยายามวิ่งหนีไปให้พ้นเสียงร้องไห้คร่ำครวญ
ซึ่งทรมานใจอย่างสุดแสน แต่ยิ่งหนีเสียงนั้น
กลับยิ่งเด่นชัดราวกับเป็นเสียงร้องไห้ที่พุ่งตรง
มาสู่หัวใจของเขา เพื่อให้เขารับรู้ถึงความเศร้า
ที่แท้จริงนั้นมีไว้สำหรับเขาคนเดียวเท่านั้น

“ฉันไม่ยอมเป็นคนเศร้าเพื่อใครอย่าง
เด็ดขาด ฉันจะต้องไม่เศร้าเพื่อใครสักคน”
ในฝันเขาร้องตะโกนเสียงดังกึกก้องไปในท้องฟ้า
ที่ว่างเปล่า

ท้องฟ้าสีน้ำเงินกว้างไกล สดกระจ่าง
แดดเป็นสีทองทอดเงาผ่านสมูทหม่มไม้และ
เรียงประกายกับสายน้ำที่ไหลกลไหลเป็นเกลียว
เรื่อยไปไม่สิ้นสุด

“คลองน้ำเขียวหรือนั่น” เขาบอกตัวเอง
กับภาพในฝัน

“ฉันกลับมาบ้านแล้ว” เขาตะโกนเสียง
ดังกึกก้อง สะท้อนกลับไปมาในระหว่างท้องฟ้า
และสายน้ำของบ้านเกิดที่เขาแสนรัก ชายหนุ่ม
เอื้อมมือออกไปเพื่อสัมผัสอากาศ อันมีกลิ่น
หอมของท้องทุ่ง กลิ่นของป่า สายลมสดชื่น
พัดเส้นผมยาระต้นคอของเขาปลิวกระจาย
และเขาอยากร้องตะโกนออกไปดังๆ ด้วย
ความสุข แต่เสียงนั้นกลายเป็นเสียงร้องไห้
อย่างขมขื่นผสานเป็นหนึ่งเดียวกับเสียง
ร้องไห้ของเด็กๆ ที่คร่ำครวญไม่สิ้นสุด

แล้วทันใดก็ถูกใจที่ตกใจตื่น นำแปลก
ที่ฝันนั้นทำให้เขาตกใจ และที่ทำให้เขาตื่น
ตระหนกเสียยิ่งกว่าก็คือ การพบว่าตนเอง
กำลังร้องไห้อยู่จริงๆ ...

ในความมืดและเหน็บหนาวเปล่าเปลี่ยว
เขาพบว่าตนเองสะอึกสะอื้นราวเด็กน้อย
ชื่อของภรรยาปรากฏขึ้นในหัวเป็นชื่อแรก
และเสียงไธรรันเล่าเรื่องอย่างหยุดหยิ่งว่า

“คุณภรรยาคลอดลูกแล้วครับ เป็นเด็ก
ผู้ชาย แหม เจ้าสัวนี้หน้าบานเสียยิ่งกว่า
คุณณฤทธิ์เสียอีกครับ คุณภรรยาแกร็กลูกมาก
ครับ ออกไปว่ายน้ำเล่นทุกคืนกับคุณณฤทธิ์
เพื่อจะได้คลอดลูกเอง คุณมาริชา ก็เหมือน
จะลืมนายน้อยกฤษฎาไปเลยละครับ เมื่อมี
หลานชายคนแรก...”

“ภรรยาคลอดแล้วรี ไม่มาจะเป็นไปได้เลย
หลอนกับพี่ณฤทธิ์เพิ่งแต่งงานกันเดือน
พฤษภาคมยังไม่ถึงเก้าเดือนอย่างแน่นอน
แต่หากนับคืนที่หลอนนอนกับฉัน ก็จะไม่
เคียดที่สุด”

“ลูกของฉันสินะ ลูกชายของฉัน โอ.ภรรยา
ในที่สุดเธอก็คลอดลูกชายของเรา”

แล้วกฤษฎาก็ผลอตัวครางออกมา
อย่างอ่อนแรงด้วยความรู้สึกหัวใจของเขา
กำลังแหลกสลาย...

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

“แล้วเราจะไปได้เหมือนกันอย่างนั้นอีก ผมสัญญา” หมอเริ่มพูดอย่างจริงจัง

“ก็ที่ไปหัวหินด้วยกันนี่แหละค่ะที่ทำให้ฉันต้องเอามาคิด” เบญจมาศพูด “ฉันได้พบและรู้จักเพื่อนแพทย์ของคุณหลายคน ฉันภูมิใจว่าได้มารู้จักคุณ คิดว่ากล้าออกเที่ยวไกลบ้านครั้งนี้ก็เพราะคุณ มีคุณไปด้วยก็ไม่กลัว แต่ได้ไปเที่ยวมันก็เพลินดี สนุก แต่ยังไม่เต็มที่ เพราะเราก็เท่ากับยังเป็นคนเจ็บอยู่ ถ้าอยากหาย สบายอย่างจริงๆ ก็ต้องเข้าโรงพยาบาล ต้องผ่าตัด ถ้าฉันได้พบเพื่อนร่วมงานของคุณตอนนี้ อย่างคุณหมอวัชรและคุณหมอภากร ฉันก็ยังคงกลัว เห็นว่าเป็นส่วนหนึ่งของโรงพยาบาล แต่ถ้าเข้าไปทำการผ่าตัดแล้วพอหายแล้ว ฉันคงเลิกกลัว ฉันอาจไปหาคุณที่โรงพยาบาลได้ ไปทานกลางวันกับคุณก็ได้”

“อาการกลัวโรงพยาบาลนี่ อาจจะคงหลงเหลืออยู่บ้างหลังการผ่าตัด” เขาพูดเป็นเชิงอธิบาย “เป็นเรื่องธรรมดา กลัวมานานก็ไม่หายสนิท”

“ถ้าผ่านการผ่าตัดมาแล้ว ฉันก็คงค่อยหายกลัวโรงพยาบาลไปเอง ก็คงต้องพบเพื่อนแพทย์ของคุณที่อาจแวะมาเยี่ยม อาจต้องจัดงานเลี้ยงต้อนรับเขา ฉันน่าจะทำได้โดยไม่ต้องกลัวอะไรเลย”

“ไม่มีอะไรต้องกลัว” เขาปลอบ

“แต่คุณทราบว่ามันกลัว คุณจึงไม่อยากให้ฉันไปพบเพื่อนร่วมงานของคุณเท่าไรนัก”

“คุณไม่อยากพบ ผมก็ไม่คิดจะให้คุณต้องฝืนใจ แต่ผมก็อยากพาคุณไปไหนกับผม เรียงไปด้วยกันได้ ไม่ว่าคุณจะทำผ่าตัดหรือไม่ก็เถอะ เราแต่งงานกันได้ มีลูกไม่ได้ก็หาเด็กมาเลี้ยงได้ คุณทำได้ทุกอย่างเลย”

“อยู่ที่หัวหิน ฉันทำได้ทุกอย่างเหมือนคนธรรมดาที่สุขภาพดี พอกลับบ้าน ก็คิดว่าเราต้องระวังตัวอีกแล้ว”

“คุณยังสุขภาพดีอยู่”

“หัวหินทำให้ฉันได้คิดว่ายังมีโลกทำให้ชีวิตของฉันเปลี่ยนแปลง รู้สึกสบายใจคิดว่าชีวิตนี้มีอิสระ ความจริงฉันก็อยู่สบายมานะคะ แต่อยู่อย่างรู้ตัวว่าเป็นคนเจ็บ ต้องระวังตลอด ก็ไม่ได้เดือดร้อนอะไร อยู่ได้ ไม่เห็นว่าเป็นอันตราย แต่มาคิดดูตอนนี้ ถ้ารักษาหายได้ มันก็ดีนะคะ”

“ถ้าคุณแน่ใจ”

“คุณจะไม่ค่อยชอบใจนะคะ”

ฝากใจไว้กับหมอ

เรื่อง : จามรี พรรณชมพู • ภาพ : Turasiw

“ผมชอบ”

“แต่ฉันตกลงใจจะยอมผ่าตัด คุณก็ให้เหตุผลว่า จะไม่ผ่าตัดก็ได้ ไม่เป็นไร”

เขาสบตาหล่อน “เพราะผมเองก็กลัว ไม่ได้กลัวเรื่องผ่าตัด ผมเชื่อว่าฉันจะไปได้ดี”

“แล้วคุณกลัวอะไรคะ?”

“ผมอยากให้คุณแน่ใจจริงๆ ว่าเป็นความต้องการของคุณ ไม่ใช่เพราะคุณอยากจะทำเอาใจผม ผมเห็นควรผ่าตัดมาตั้งแต่ต้น คุณก็ทราบ แต่ไม่ยอมบังคับการตัดสินใจของคุณ คุณอาจเอนเอียงไปเพราะผม”

หล่อนเข้าไปเกาะไหล่เขา “ฉันฟังคุณพูดนะคะ ถ้าจะเอนเอียงไปบ้าง ก็เพราะคุณพูดมีเหตุผล ฉันรักคุณค่ะ คุณรเมศ ถ้าฉันไม่ได้พบคุณ ปัญหาทั้งหมดนี้จะไม่เกิดขึ้น ฉันตัดสินใจผ่าตัดเพราะฉันทราบว่าฉันรักฉัน อยากแต่งงานกับฉัน และอยากให้ฉันมีลูกให้คุณ แล้วฉันก็ต้องการทุกอย่างที่คุณต้องการเลยละคะ”

เขาดีใจหล่อนมานั่งซ้อนตัก กอดเอาไว้แน่น “ผมรักคุณ เบลูจมาศ รักมากที่สุด”

หมอรเมศไม่เข้าห้องทำงานคืนนั้น

วันต่อๆ มาผ่านไปอย่างรวดเร็วสำหรับ

เบลูจมาศ หมอรเมศพาหล่อนไปพบนายแพทย์กุสมรภักดิ์ ซึ่งอธิบายให้ฟังว่า จะต้องทำการผ่าตัดอย่างไร หมอกุสมรภักดิ์สั่งทำเทสต์เพิ่ม นำมาพิจารณากับรายงานการตรวจโรคและเทสต์ที่หมอรเมศทำไว้แล้ว มีความเห็นตรงกันว่า ทุกอย่างจะออกมาดี โดยที่การผ่าตัดนี้ไม่เร่งด่วน ก็กำหนดไว้ว่าจะทำกันสองสัปดาห์ข้างหน้า เบลูจมาศไม่ชอบใจนักที่ต้องรอ คิดว่าเมื่อจะทำแล้วก็ทำเลย แต่หล่อนมาได้คิดว่า อาจจะต้องรอนานกว่านั้นหากว่าทั้งหมอรเมศ และหมอกุสมรภักดิ์ไม่ใช่แพทย์อาวุโสของโรงพยาบาล

สองสัปดาห์นี้ ความจริงก็แทบไม่มีเวลาให้หล่อนทำกระเป๋าใส่ของได้ทันตามใบสั่ง หล่อนก็พอรู้ตัวและเร่งมือไว้บ้าง ทราบว่าจะต้องพักฟื้นนาน หล่อนติดต่อกับอรนุช บอกว่ากระเป๋าถือสุดสุดท้ายเสร็จแล้วให้มารับได้ จากนั้นก็คงจะต้องรอนานหน่อยระหว่างหล่อนพักฟื้นหลังการผ่าตัด

อรนุชตกใจแล้วก็โกรธที่เบลูจมาศไม่เคยบอกหล่อนเลยว่ามีอาการเป็นโรคหัวใจ อยู่ๆ ก็มาบอกว่าจะต้องเข้าโรงพยาบาลเพื่อผ่าตัด

“ดูเถอะ ฉันก็ไม่รู้ ก็มาเร่งจะเอากระเป๋าจากคุณ ทั้งๆ ที่คุณก็ไม่สบายมาก”

“ไม่ใช่อย่างนั้นนะ อรนุช ฉันก็อยู่สบายดี ไม่ได้เจ็บปวดอะไร เป็นแบบเรื้อรัง ไม่มีอาการเฉียบพลันอะไร แต่ตอนนั้นก็คิดว่าหาเวลาไป

ผ่าตัดซ่อมแซมลิ้นหัวใจเสียหน่อย จะได้ไม่ต้องห่วงอีก”

“ก็นั่นแหละ แต่ทำเสียก็ดี ไม่ต้องห่วงอย่างว่า ไม่ต้องห่วงเรื่องกระเป๋าด้วย คุณว่าจะส่งถือสุดท้ายภายในอาทิตย์นี้ใช่ไหม?”

“ทันแน่”

“ตกลงเลย ส่งแล้วสิมิได้เลย ตั้งใจรักษาตัวอย่างเดียว พอหายและสบายดีจริงๆ แล้วค่อยมาเริ่มกันใหม่ รอให้แข็งแรงดีจริงๆ ก่อนระหว่างนี้ทางห้างก็ต้องพบภาวะกระเป๋าฟลอร่าขาดตลาดชั่วคราวละ ทำไงได้ เหตุสุดวิสัยแต่คนอาจจะต้องเรียกหาอีก”

“เพราะคุณก็คงไม่ยอมให้ลูกค้าลิ้มกระเป๋าฟลอร่าแน่ๆ เลย”

ความจริง เบลูจมาศก็หวั่นๆ อยู่บ้างว่าการที่กระเป๋าฟลอร่าขาดตลาดนี้ ทางห้างก็อาจไปหากระเป๋าอื่นมาขาย ซึ่งลูกค้าอาจนิยมมากกว่า เพราะความนิยมของลูกค้านี้ก็ผันผวนง่าย

“เขาจะต้องรอกระเป๋ารุ่นใหม่กันอย่างไรใจใจจ้อเลยละ อยากได้ของดีก็ต้องอดทนรอแล้วคุณต้องการให้ช่วยอะไร บอกมาเลย ไม่ต้องเกรงใจ”

“ขอบคุณมาก อรนุช”

“เพื่อนก็ต้องช่วยเพื่อนเสมอซีเล่า” อรนุชยืนยัน

เพื่อนต้องช่วยเพื่อนและสนับสนุนเพื่อนกันในยามยากเสมอ เบลูจมาศไม่คิดว่าตนเองจะตกมาเข้ายามยาก แต่ก็เรียกว่าถึงเวลาวิกฤติ เพื่อนๆ ก็มาช่วยกัน

พรศรี สายแก้ว เจ้าของร้านหนังสือแวะมาเยี่ยมเบลูจมาศที่บ้านแทบทุกวัน ดูว่าอาจมีอะไรให้ช่วยได้ ชวนพูดคุยให้เบลูจมาศมีกำลังใจ

สุมาลี พูนสุข ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านคนที่ลูกชายหกล้มขาหัก และเบลูจมาศไปช่วยดูแลเด็กชาย ก็แวะมาเยี่ยม บอกว่าจะช่วยดูแลบ้านให้ตลอดระยะเวลาที่เบลูจมาศต้องเข้าโรงพยาบาล สุมาลีชอบอาหารสุขภาพเหมือนเบลูจมาศ เคยแลกเปลี่ยนอาหารสุขภาพกันบ่อย หล่อนเริ่มทำอาหารประจำวันเป็นสองเท่าแทบทุกวัน เอามาแบ่งให้เบลูจมาศ จะได้ไม่ต้องลงมือทำเอง บอกด้วยว่าจะทำแซ่ซิ่งไว้ให้ด้วย เบลูจมาศจะได้ไม่ต้องเข้าครัวเมื่อออกจากโรงพยาบาลแล้ว หล่อนพอรู้ว่าคนไข้พักฟื้นนี้จะต้องกินอาหารอะไรบ้าง

จิตติมาเป็นเพื่อนใหม่ แต่ก็สนิทกันมากขึ้นทุกวัน ระหว่างสองอาทิตย์ที่เบลูจมาศรอจะเข้าโรงพยาบาลนี้ หล่อนขับรถมาเยี่ยมถึงบ้าน สนิตหลายครั้ง จิตติมาดีมีประสบการณ์เรื่องการรอ รอไปพลาซ คิดไปพลาซ แล้วก็เลิกแล้ว

หล่อนถ่ายทอดความรู้สึกทั้งหมดให้เบลูจมาศ รับทราบ ปลอบว่าไม่ต้องกลัว ทุกอย่างจะเรียบร้อย เมื่อเบลูจมาศมีคำถาม หล่อนจะตอบให้ บางทีเบลูจมาศถามซ้ำถึงสามหน หล่อนก็ตอบทั้งสามหน ไม่ได้ทักท้วงอะไรว่าถามอะไรซ้ำซาก

ระหว่างคุยกันนี้ เบลูจมาศทำงานไปด้วยเลือกเสื้อผ้า เศษไหม และสร้อยลูกปัดมาให้ น้องปิ่นนั่งเล่นอย่างสนุก ไม่คิดจะกวนผู้ใหญ่

หมอรเมศเป็นคนที่ทำให้กำลังใจแก่เบลูจมาศได้มากที่สุด ได้อยู่ด้วยกันทุกคืน ไม่ที่บ้านของหล่อนก็บ้านของเขา กลางวันเขาทำงานก็จะโทรศัพท์มาวันละหนึ่งครั้งเป็นอย่างน้อย เขาพอจับได้ทุกครั้งที่หล่อนกลัว เห็นว่าหน้าผากมีรอยย่น มือสั่นน้อยๆ เขาก็จะพูดให้ฟังอย่างอ่อนโยนว่า เขารักหล่อน ภูมิใจในตัวหล่อน เขาแน่ใจว่าทุกอย่างจะต้องเรียบร้อย

เบลูจมาศคิดแต่ว่า หมอรเมศรักหล่อน ความรักของเขาทำให้หล่อนมีกำลังใจ

เมื่อหล่อนเข้าโรงพยาบาลป่วยวันอังคารของเดือนตุลาคม หล่อนคิดถึงหมอรเมศ

คืนนั้น หมอให้ยานอนหลับ หล่อนก็คิดถึงหมอรเมศ

รุ่งขึ้น หล่อนถูกเตรียมให้เข้าผ่าตัดแต่เช้า เขาก็เข้ามาหา บอกหล่อนว่าเขารักหล่อน หล่อนเริ่มจะสะสึมสะสือ แต่ยังคงคิดในใจว่า หล่อนมาทำการผ่าตัดครั้งนี้ก็เพื่อเขาคนเดียว

หล่อนหลับไปด้วยความคิดที่ว่าหล่อนรักเขายิ่งกว่าทุกสิ่งในสากลโลก

การผ่าตัดผ่านไปอย่างเรียบร้อยเหมือนที่หมอรเมศบอกเอาไว้ เบลูจมาศรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาในห้องพักฟื้นอย่างมีแรงอยู่บ้าง หล่อนถูกพาตัวไปเข้าห้อง ซี.ซี.ยู. ซึ่งก็คล้ายๆ กับห้องไอ.ซี.ยู. นั่นเอง เป็นห้องเฉพาะคนไข้โรคหัวใจ มีชื่อเต็มว่า โควโรนารี แคร่ ยูนิก

หมอรเมศมาอยู่ด้วยแทบจะตลอดเวลา พอมีเวลาระหว่างนัดพบคนไข้ การประชุมหรืองานอื่นๆ เขาจะแวบมาทันที หล่อนตื่นเช้าก็จะพบเขานั่งอยู่ข้างเตียง ก่อนนอนเขาก็มาอยู่ด้วย เขานั่งกุมมือหล่อนไว้เป็นชั่วโมงระหว่างที่หล่อนต้องนอนนิ่งเฉย บางทีก็หอบเอางานมาทำที่โต๊ะเล็กข้างเตียงนั่นเอง เขาพูดด้วยอย่างอ่อนโยน เปิดเพลงให้ฟัง เปิดและปิดโทรทัศน์ให้ตามวาระ เขาไม่ลืมที่บอกว่าเขารักหล่อนมาก

สองสามวันแรกนั้นเป็นวันที่หล่อนไม่สบายตัวอย่างที่สุด รู้สึกว่าเจ็บไปหมดทั้งนอกและในทรวงอก ยาแก้ปวดช่วยได้มาก แต่หล่อนยังเจ็บอยู่ดี หล่อนไม่รังเกียจสายที่เข้า

สวมติดไว้กับเครื่องมอนิเตอร์หัวใจ แต่ไม่ชอบ
เข็มที่แทงติดมือและหลอดช่วยหายใจที่เขา
สอดผ่านลำคอลงไป อย่างหลังเขาถอดออกให้
หลังแค่วันเดียว อย่างแรกเขาออกในวันที่สอง

สามสัปดาห์ชั่วโมงหลังจากผ่าตัดหล่อน
กินน้ำและของเหลวได้ หมอและพยาบาล
ช่วยพยุงให้หล่อนลุกนั่ง ห้อยเท้าลงข้างเตียง
จากนั้นก็ช่วยพาเดินบ่อยๆ

เบญจมาศเป็นคนไข้ที่ดี อดทนและไม่บ่น
แต่หมอและพยาบาลได้เสมอเวลาหล่อนมีความกังวล
เขาเข้าใจเวลาที่หล่อนนอนเฉยๆอยู่บนเตียง
ไม่ได้วิตกอะไร เพราะเขาเคยเห็นคนไข้หลาย
รายเป็นอย่างนี้หลังการผ่าตัดเปิดหัวใจออกมา

ปัญหาใหญ่สำหรับเบญจมาศก็คือ หล่อน
ไม่ค่อยจะเชื่อว่า ลิ้นหัวใจเทียมที่หมอสุ่ม
ใส่ให้ใหม่แทนลิ้นหัวใจที่ชำรุดของหล่อนนั้น
จะมีสมรรถภาพในการทำงานได้ดีเท่าของเดิม
หล่อนไม่ค่อยกลัวเคลื่อนไหวมาก เกรงว่าจะ
หลุดหรืออะไรสักอย่าง ทั้งนี้จิตตาก็เล่าไว้
แล้วว่า หล่อนจะมีความรู้สึกทำนองนั้น แต่
เบญจมาศก็ยังกลัว หมอและ หมอสุ่ม
หมอเรสเนทท์ ตลอดจนกระทั่งพยาบาลอีก
หลายคนบอกว่าลิ้นหัวใจใหม่นี้ใช้ได้ ไม่ต้อง
กลัวหลุด แต่เบญจมาศก็คิดตลอดเวลาว่ามี
สิ่งแปลกปลอมอยู่ในร่างกายของหล่อน

ห้าวันหลังการผ่าตัด เบญจมาศตื่นขึ้น
มาหลังจากที่งีบไปตอนบ่าย รู้สึกแปลกๆ บางอย่าง
หล่อนนอนคิดอยู่บ้าง มองไปรอบๆ ห้องไม่มี
อะไรผิดแปลก หล่อนขยับขา ไม่มีอะไร ยกมือ
ขวาแตะอกเสื้อของโรงพยาบาล ซึ่งข้างใต้มีผ้า
พันแผลเอาไว้ ก็เหมือนเดิม หล่อนได้แต่คิดว่า
ความรู้สึกแปลกๆ นี้มาจากมือซ้าย ซึ่งเขาก็เอา
เข็มที่แทงไว้ก่อนแล้ว หล่อนยกมือซ้าย
ขึ้นมามองให้ชัดๆ แล้วก็ต้องยิ้ม

หล่อนค่อยยื่นมือไปแตะปุ่มเรียกพยาบาล
ซึ่งก็เข้ามาเร็วทันใจ

“ขอพบคุณหมอและคุณพยาบาล” เบญจมาศ
บอกความต้องการ

เบญจมาศเข้าโรงพยาบาลอย่างคนไข้
ธรรมดา แต่ก็เป็น วี.ไอ.พี. อยู่บ้าง (วี.ไอ.พี. นี้
คือ เวย์รียมพอร์ตแดนท์ เพอร์สัน หรือบุคคล
สำคัญมาก) ทุกคนทราบกันหมดว่าหล่อนเป็น
คนรักของหมอและ พากำลังจะแต่งงานกัน พอจะ
ทราบๆ กันด้วยว่า การผ่าตัดครั้งนี้จำเป็นสำหรับ
การคลอดบุตร

พยาบาลเดินเข้ามาข้างเตียง ถามว่า “มีอะไร
หรือเปล่าคะ? คุณต้องการยาหรือเปล่า?”

เบญจมาศใช้มือขวาถูมือซ้ายเอาไว้
ตอบว่า “ยาไม่ต้อง คุณหมอและคุณพยาบาล

พยาบาลซักเงอะงะ “ต้องการอะไร ดิฉัน

จัดมาให้ได้ค่ะ”

พยาบาลเกรงว่าเบญจมาศจะไปฟ้อง
หมอและคุณพยาบาลว่าไม่ได้รับความสะดวกประการใด
ประการหนึ่ง ความจริงนั้นเบญจมาศก็ไม่เคยบ่น
อะไรเลย แต่พยาบาลกลัวไปเองเพราะทราบ
ว่าคนไข้รายนี้เป็น “แฟน” ของคุณหมอและ

“ขอพบคุณหมอและคุณพยาบาล” เบญจมาศย้ำ
พยาบาลออกเดินไปที่ประตูห้อง “ไม่ทราบ
นะคะว่าคุณหมออยู่ที่ไหน แต่จะไปขอให้เขา
เรียกหาตัวให้ คงเสียเวลาลักสองสามนาที”

ห้านาทีให้หลัง หมอและคุณพยาบาลก็เดินเป็นวง
เข้ามาในห้องของเบญจมาศ สีหน้าบอกว่าตกใจ
“มีอะไรหรือ ยอตร์?” เขากลับเร็ว

หล่อนอ้าแขนออก พอเขาเข้ามาใกล้ก็
โอบกอดเขาไว้ พูดยัง “ฉันคงหลับสินีท ไม่รู้ตัวเลย
เมื่อคุณแอบเข้ามาใส่แหวนให้ ฉันเลยไม่มีโอกาส
ได้บอกคุณว่าแหวนสวยมาก ฉันมีความสุขมาก
และฉันก็รักคุณมากด้วยค่ะ คุณหมอและ”

หมอและคุณพยาบาลใจเสียใหญ่ “เท่านี้เองหรือ?
ผมตกใจแทบตาย เขาเรียกหาตัวผมก็ไม่ได้
บอกว่าเกิดอะไรขึ้น ผมรีบมานี่ทั้งคืนทั้งนอน
อยู่บนโต๊ะ ยังตรวจค้างอยู่”

“อยากพบคุณด่วนเลยคะ คุณหมอและ ขอโทษ
ด้วยนะคะ”

เขาจูมพิตหล่อนอ่อนโยน ความเครียด
ค่อยคลายจากสีหน้า เขาเพิ่งจะยิ้มออก

“ไม่ต้องขอโทษหรอก ผมตกใจแต่ก็
ตื่นตื่นดี”

หล่อนยกมือซ้ายขึ้นพินิจดูแหวนเพชร
น้ำงามสวมติดนิ้วนาง พูดยัง “สวยที่สุดเลยคะ
คุณหมอและ ขอขอบคุณมากนะคะ”

“ไม่อยากให้ลืมนะว่าเราจะแต่งงานกัน
เร็วๆ นี้ ไม่มีปัญหาจำเป็นให้ต้องรออีกแล้ว”

“อยากให้คุณเดินเห็นได้คล่องก่อนคะ
อยากมีพิธีแต่งงานสวยๆ เอาไว้ระลึกถึง อยากให้
แข็งแรงก่อน”

“แข็งแรงขึ้นมากแล้ว”
“ยังไม่ค่อยจะดีขึ้นนะคะ”

เขาจูมพิตให้หล่อน ทราบว่าหล่อนเริ่ม
จะคิดหมกหมุ่นอีกแล้ว พิจารณาทางการ
แพทย์แล้วหล่อนก็ไม่มีปัญหาอะไรเลย เขาซื้อ
แหวนเพชรวงนี้เอาไว้เดือนกว่าแล้ว คิดว่าให้
เสียเลยตอนนี้ หล่อนจะได้มีกำลังใจขึ้น หล่อน
ก็ทำท่าว่าดีใจ แต่พอเขาพูดขึ้นมาถึงการแต่งงาน
หล่อนก็ซิกงะจืดจืดเสียอีกแล้ว ไม่ทราบว่าจะ
คิดมากอะไรนักหนา แต่เขาก็ไม่เสียใจที่มอบ
แหวนให้หล่อน จะได้อ้างเลยว่าเป็นคู่หมั้นกันแล้ว

“คุณต้องรักษากันให้ดีแข็งแรงเร็วๆ เราจะ
ได้แต่งงานกัน ผมไม่คิดว่าจะรอนานหรอกนะ
อ้อ! ต้องขอตัวก่อน ทั้งคุณหมอและคุณพยาบาล

ตรวจโรค แกะส่งสัยว่าหมอบเป็นอะไร แล้วพบกัน”
“ค่ะ แล้วพบกัน”

หล่อนพูดไปอย่างนั้นเอง ใจจริงแล้วอยาก
ให้เขาอยู่ด้วย เขาอยู่แล้วหล่อนรู้สึกปลอดภัย

เบญจมาศตื่นตื่นมากที่ได้แหวนเพชร
น้ำงามวงนี้ มักจะยกขึ้นชื่นชมบ่อยๆ เมื่ออยู่
ตามลำพัง แต่หล่อนก็ยังกลัวกลัวไม่หาย
เรื่องลิ้นหัวใจเทียมของตนเอง เวลาพยาบาล
พาเดินออกกำลังแถวหน้าห้องหล่อนก็คิดแต่ว่า
อาจไปไม่ถึง อาจหมดแรงล้มเสียกลางทาง
ซึ่งก็ไม่เคย หล่อนรับไม่ได้ว่ามีสิ่งแปลกปลอม
เข้ามาในร่างกายของหล่อน ไม่ยอมเชื่อว่าของเทียมนี้
จะใช้ได้ดีและทนทานกว่าของจริง ซึ่งถูกผ่าตัด
ออกไปแล้ว

เพื่อนแพทย์ของหมอและมาเยี่ยม
หล่อน ดูจะรู้กันหมดว่าเขากับหล่อนมีความ
สัมพันธ์อันแน่นแฟ้นต่อกัน หมอและคุณพยาบาล
ทุกวัน หมอและคุณพยาบาลมาบ่อย เสนอตัวทำนองว่า
ถ้าอยากคุยเรื่องอะไรก็เรียกเขาได้เสมอ หล่อน
ทราบว่าเขาเป็นจิตแพทย์ โดยอาชีพก็ต้องพูด
กับคนไข้บ่อยๆ จึงยิ้มรับเฉยๆ

อรุณมาเยี่ยมพร้อมของขวัญ เป็นชุดนอน
เข้าชุดกับเสื้อคลุมสวยมาก

พรศรีมาเยี่ยมพร้อมหนังสือวางตลาด
ใหม่หลายเล่ม คงได้อ่านกันอีกนาน

สุมาลีมาเยี่ยมพร้อมสลัดไก่ใส่องุ่นและ
เกาลัด ได้ตำรับมาใหม่ คุณป้ารัตนมาเยี่ยม
พร้อมน้ำแอปเปิ้ลขวดหนึ่ง

จิตติมาพาพัฒนาะ สามิมาเยี่ยมด้วยกัน
ช่วยให้พลังใจแก่เบญจมาศ

เบญจมาศผ่าตัดนอนโรงพยาบาลได้สัปดาห์
ก็กลับบ้านได้ หล่อนขอลากลับบ้านสนฉัตร แต่
หมอและคุณพยาบาลให้ไปพักอยู่ก่อนที่บ้านของเขาที่
พัชราลัย เพราะอยู่ใกล้โรงพยาบาล เขาจะ
คอยดูแลหล่อนได้ใกล้ชิดขึ้น หล่อนยอมตาม
เพราะเห็นจริง เขาติดต่อแจ้งพยาบาลพิเศษมา
อยู่กับหล่อนระหว่างที่เขาทำงานและปลีกเวลา
มารับประทานอาหารกลางวันกับหล่อนทุกวัน

สองอาทิตย์แรกที่อยู่บ้านของหมอและ
เบญจมาศพักผ่อนตลอด ฟังดนตรี อ่านหนังสือ
และหนังสือพิมพ์ หล่อนพูดโทรศัพท์กับจิตติมา
และเพื่อนคนอื่นที่เป็นห่วง แต่หล่อนไม่ชอบ
พูดนาน เกรงว่าหมอและคุณพยาบาลจะโทร.เข้ามาแล้ว
สายไม่ว่าง พยาบาลพิเศษนั้นจัดหาทุกอย่างได้
ตามที่หล่อนต้องการ แต่หล่อนก็นับนาที่
จนกว่าจะได้ยินเสียงฝีเท้าเขาเดินมาเข้าบ้าน
หล่อนจะรู้สึกทันทีว่าปลอดภัย

หล่อนกลัวที่จะอยู่คนเดียว เขาจึงจ้าง
พยาบาลพิเศษเอาไว้อีกเป็นอาทิตย์ที่สาม

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

ชุดตัดเย็บเสื้อผ้า

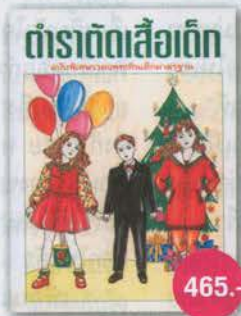
คุณมีครบทุกเล่มแล้วหรือยัง

ตำราสอนตัดเสื้อ
กุลสตรี ชุดอมตะ

มีการวัดตัวการสร้างแพทเทินมาตรฐานเสื้อ-กางเกงและกระโปรง เสื้อเดี่ยว, แจ็กเก็ต, กระโปรงเดี่ยว, กางเกง, เสื้อ-กระโปรง, ชุดลำลอง, ชุดคลุมท้อง, เสื้อกางเกงชาย, เด็กหญิง-เด็กชาย แพทเทินทำแบบ, เด็กอ่อน, ยกทรง วิธีสร้างปก และแขนเสื้อทำแบบ

ตำราสอนตัดเสื้อ
เด็ก

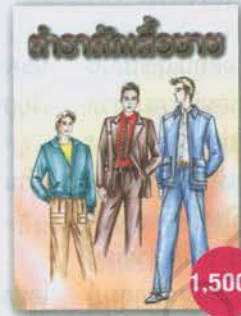
รวมแพทเทินเด็กมาตรฐาน มีแพทเทินมาตรฐานเสื้อ-กางเกง และตารางบอกอายุพร้อมขนาด สัดส่วนต่างๆ ของเด็กแต่ละวัย และวิธีสร้างอย่างละเอียด

เทคนิคการตัดเย็บ
เสื้อผ้า

เริ่มต้นการเรียนรู้เรื่องส่วนประกอบ ของจักรเย็บผ้า อุปกรณ์ต่างๆ ที่ใช้ในการเย็บ วัสดุการใช้ตกแต่งผ้า การวัดตัว เทคนิคการปรับแพทเทิน การจับเครนให้สวยงาม การเย็บเสื้อคอถ่วง การตัดเย็บเสื้อผ้าสำหรับคนอ้วน

ตำราตัดเสื้อชาย

ภายในเล่มมี วิธีการวัดตัว-ขนาดมาตรฐานเสื้อชาย, วิธีตัดเย็บเสื้อ-กางเกงชายแบบมาตรฐาน พร้อมขั้นตอนการตัดเย็บอย่างละเอียด ฯลฯ

แฟชั่นดีไซน์ เล่ม1

ในเล่มมีแบบสาวสวยตามสมัย สาวรุ่น สาวออฟฟิศ ยูนิฟอร์ม ชุดสุภาพ ชุดลำลองทั้งกระโปรงและกางเกง มีแพทเทินเล็กและทำแบบ 62 ชุด

แฟชั่นดีไซน์ เล่ม2

แพทเทิน สำหรับคนอ้วน 32 ชุด ออกแบบทุกชุดพร้อมแบบนำการใช้สีสันทันและเนื้อผ้าให้เข้ากับแบบที่ได้ออกมาใส่แล้วช่วยพรางรูปร่างในส่วนที่บกพร่อง

แฟชั่นดีไซน์ เล่ม3

ในเล่มมีแพทเทินทำแบบ 3 ขนาด สามารถนำมาแปลงเปลี่ยนแบบได้ 3 แบบในแพทเทินเดียวกัน มีชุดออฟฟิศ ชุดสุภาพลำลอง กระโปรง-กางเกง ขาสั้น-ยาว และชุดแซก

แฟชั่นดีไซน์ เล่ม4

รวมชุดไทย มีแพทเทินมาตรฐาน ชุดไทยทั้งเล็กและเก่าแบบ 34 ชุด พร้อมเทคนิคการตัดเย็บให้อย่างละเอียดเป็นชุดไทยประยุกต์ ออกแบบเสื้อให้เหมาะสมเข้ากับผ้าลายไทย ใส่กับผ้าถุงสำเร็จได้อย่างสวยงาม

แฟชั่นดีไซน์ เล่ม5

ฉบับชุดผ้าไทยประยุกต์ โดยการเอาผ้าลายมัดหมี่และลายพิมพ์ผ้าไหมมาตกแต่งกับผ้าพื้นเพื่อเน้นลายผ้าให้ดูสวยเด่นขึ้น มีแบบให้เลือก 96 แบบ มีแพทเทินทำแบบ 32 แบบ มีชุดกลางวัน สาวธุรกิจ ชุดลำลอง ชุดไปเที่ยว ชุดไปงาน และชุดเดินทาง

แฟชั่นดีไซน์ เล่ม6

มีแบบเสื้อยูนิฟอร์มให้เลือก 96 แบบ มีแพทเทินทำแบบ 32 แบบ มีแบบเสื้อใส่กับกระโปรง, กางเกงกระโปรง, กางเกงขาสั้น-ยาว และชุดแซก มีทั้งแบบของระดับผู้บริหาร ผู้จัดการ เลขา และพนักงานทั่วไป

แฟชั่นดีไซน์ เล่ม7

รวมชุดวิวาห์ ชุดราตรี สั้น-ยาวกว่า 30 แบบพร้อมแพทเทินทำแบบ-แพทเทินเล็ก และวิธีการสร้างทุกขั้นตอน วิธีสร้างเสื้อมาตรฐาน ทนน้ำหลัง การสร้างแขนกระบอก-แขนเป้ามาตรฐาน สุ่มกระโปรง ผ้าคลุมพมตกแต่งพมเจ้าสาว การทำคออกุหลาบและโบไม่ การปักแบบต่างๆ และอื่นๆ อีกมากมาย

จดหมายสั่งซื้อ เขียนชื่อ-ที่อยู่ และหมายเลขโทรศัพท์ ระบุหนังสือที่ต้องการ ส่งพร้อมธนาคาสั่งจ่าย ปณ.พ.สุทธินสาร ในนาม บริษัท บวรสารการพิมพ์ จำกัด 45 ซอยอินทามระ 37 (แยกซ้าย) ถนนสุทธิสาร แขวง/เขตดินแดง กทม. 10400 หรือโอนเงินเข้าบัญชีกระแสรายวัน ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาสุทธินสาร หมายเลขบัญชี 021-3-03471-7 แล้วส่งใบโอนเงินโดยเขียนชื่อหนังสือที่ต้องการ พร้อมทั้งที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์ ไปที่ โทรสาร 0-2277-3175 โทร. 0-2277-0370, 08-6313-9868 (สั่งซื้อมา 2 อาทิตย์ยังไม่ได้รับ โทร.ถามด่วน!)

พยากรณ์ตั้งแต่วันที่ 1 – 30 กันยายน 2562 เรื่อง : 'ปานวาริน'

ราศีเมษ

ผู้ที่เกิด 13 เม.ย.-14 พ.ค.
(หรือผู้ที่มีลัคนาอยู่ในราศีเมษ)

เดือนนี้ชาวเมษคงต้องเปิดใจรับการเปลี่ยนแปลงชนิดหักมุม อาจต้องติดต่อกับผู้คนในสังคมใหม่ๆ หรือได้รับประสบการณ์แปลกใหม่ ต้องวุ่นวายกับเรื่องของบุตร หลาน หรือมีการเดินทางกะทันหัน จะยุ่งกับราชการต่างประเทศ หรือกำลังเดินเกมใดๆ ให้รวบรัดปิดจ๊อบโดยเร็ว ผ่านกลางเดือนแล้วไม่มีอะไรแน่นอน การเงินกรอบแกรบ หากอยากเพิ่มกำไร ปิดยอดให้ถึงเป้า หรือไขว่คว้าสิ่งที่เหมาะสมต้องเปิดศึกแย่งชิง แข่งขันเคาะประมูล รักครั้งใหม่และรักต่างวัยที่ดูเหมือนจะดีอาจมีปัญหา คนโสดเจอแต่คนไม่ถูกชะตา คู่รักแค่มองหน้าก็เบื่อ แม้แต่ซอกก็ไม่อยากไต่ยื่น

ราศีพฤษภ

ผู้ที่เกิด 15 พ.ค.-15 มิ.ย.
(หรือผู้ที่มีลัคนาอยู่ในราศีพฤษภ)

ตำแหน่งงานหรือความรับผิดชอบใหม่ๆ ที่ไม่คุ้นเคย รวมถึงโครงการ หรือธุรกิจที่กำลังจะตัดริบบิ้นเปิดตัว ทำให้ชาวพฤษภตื่นเต้นจนแทบเก็บอาการไม่อยู่ จะฉายเดี่ยวให้เด่นคนเดียวคงไม่สนุกเท่าคว้าแขนผู้ใต้บังคับบัญชาลุยไปกับคุณด้วย งานนี้เพื่อนพ้องน้องพี่ล้วนส่งกำลังใจเชียร์ การเงินคล่องตัว ถ้าหุโหวตาใจจะได้เห็นลู่อู่ทางลงทุนใหม่ๆ แต่ควรระวังเรื่องสุขภาพ อาการเจ็บป่วยเรื้อรังจะย้อนรอยอีกครั้ง ความรักวัยละอ่อนกำลังกรูกริบได้เวลากระซิบบอกให้ผู้ใหญ่ช่วยพิจารณา ส่วนรักรุ่นใหญ่กำลังสร้างเนื้อสร้างตัว หัวหน้าครอบครัวเตรียมปั้นลูกหลานให้เจริญรอยตาม

ราศีมิถุน

ผู้ที่เกิด 16 มิ.ย.-15 ก.ค.
(หรือผู้ที่มีลัคนาอยู่ในราศีมิถุน)

เหนื่อยหน่อยนะถ้าต้องแบกรับความหวังของผู้คนเอาไว้ เมื่อยามที่พวกเขาเรียกหาคุณก็จะถูกลูกจอบไปช่วยอย่างเต็มใจ จนลืมไปว่างานของตัวเองก็ยังจับต้นชนปลายไม่ถูกไหลล้นน้อยเดียว ศัตรูคู่อริก็ปาดซ้ายแยงขวานำหน้าไปไกลเสียแล้ว การเงินมีพอให้จับจ่าย รายได้ยังเป็นไปตามคาด หากประมาทขาดมือยังพอหยิบยืมจากคนใกล้ตัว สุขภาพดีขึ้นกว่าเดิม โรคาพยาธิที่เคยรุมเร้ามีโอกาสรักษาหาย แต่ชีวิตคูเหมือนว้าววนอยู่ในอ่าง ถ้าต่างฝ่ายยังคงจ้องขุดคุ้ยอดีตไม่ยอมละเลิก ส่วนคนที่เพิ่งกลับมาโสดยังมีอาจเป็นสุขได้ เพราะรักเก่ายังตรึงตาตรึงใจ

ราศีกรกฎ

ผู้ที่เกิด 16 ก.ค.-15 ส.ค.
(หรือผู้ที่มีลัคนาอยู่ในราศีกรกฎ)

ผลของการได้แรงหนุนจากพรรคพวกทั้งต่างหน่วยงานและต่างสถาบัน ทำให้การงานเริ่มเบาบางเหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก ส่วนคนที่กำลังง่วนกับการสอบ วัดระดับ ชิงทุน หรือลุ้นตำแหน่งงาน เตรียมเกาะขอบจอร์จรอข่าวดี แล้วร้องไชโยไปพร้อมๆ กัน หากเวลายังพอมี อาจได้นัดเพื่อนสนิทมิตรสหายไปนิกย่อนวันวานอีกครั้ง แล้วอย่าลืมนัดตารางกิจกรรมเพื่อการเดินทางระยะสั้นเอาไว้ด้วยการเงินเดือนนี้แม้หาได้รวดเร็วตั้งใจ แต่กลับต้องควักกระเป๋าจ่ายอย่างหนักมิดตามัว คนโสดยังตัดรักครั้งเก่าไม่ขาด คู่สามีภรรยาเข็ดขยาดกับปัญหาเดิมๆ ไร้หนทางแก้

ราศีสิงห์

ผู้ที่เกิด 16 ส.ค.-16 ก.ย.
(หรือผู้ที่มีลัคนาอยู่ในราศีสิงห์)

ชาวสิงห์เดือนนี้ราศีจับจบนำอิจฉาปัญหาต่างๆ รวมถึงเรื่องงานที่เคยปะทุคุกรุ่นคุณสามารถสงบได้อย่างราบคาบไม่มีที่ติ มีล้นความก้าวหน้าได้เป็นหัวเรือใหญ่แบบไร้ข้อกังขา รายได้เพิ่มพูน เมื่อโชคเข้าข้างจะจับเงินก็เป็นเงิน จับทองก็เป็นทอง นักธุรกิจทั้งรายเล็ก รายใหญ่ กอบผลกำไรก้อนโตยิ่งกว่านั้นยังมีโอกาสได้รับทรัพย์สิน ของกินของใช้ หรือส่วนลดแลกแจกแถมแบบเกินพิกัดเป็นโบนัสให้ชื่นใจ ญาติพี่น้องเพื่อนพ้องร่วมแสดงความยินดีกันถ้วนหน้า สุขภาพแข็งแรง ทำลมทำฝน คนโสดจะสะดุดรักไม่ทันตั้งตัว คู่รักเตรียมเซอร์ไพรส์กันในวันพรายากาศสุดหวาน

ราศีกันย์

ผู้ที่เกิด 17 ก.ย.-17 ต.ค.
(หรือผู้ที่มีลัคนาอยู่ในราศีกันย์)

เมื่อกลับความสำเร็จช่างหอมหวานชวนใจชวนให้ชาวกันย์ยอมทำงานแบบหามรุ่งหามค่ำ แถมครั้งนี้ไม่มีเหน้อยฟรี เพราะเมื่อถึงเวลาฉายแววรุ่ง คุณจะได้นอนตีพุงกอดทรัพย์รัยรายได้มากล้น รวมไปถึงของกำนัลล้ำค่าที่จะได้มาครอบครอง แต่ที่แปลกคือดูเหมือนคุณยังมีความใส่ใจที่ ทำให้กลิ่นไม่เข้ากายไม่ออก หรืออาจกังวลเรื่องสังคมเพื่อนฝูงที่ทำท่าจะเปลี่ยนไป ถ้าใครเป็นกำลังสำคัญให้พยายามรั้งไว้ก่อน คนอื่นๆ ปลายเดือนจะกลับมาเหมือนเดิม ชีวิตคู่พัวพันตัวติดกัน สองแรงแข็งขัน เผลอไปไหนฉันทไปด้วย ส่วนคนโสดหันใจปัญหาเพื่อนสนิทคิดข้ามเส้น

ราศีตุล

ผู้ที่เกิด 18 ต.ค.-15 พ.ย.
(หรือผู้ที่มิลัคนาอยู่ในราศีตุล)

ต้นเดือนการเงินดีแถมมีโอกาสลุ้นโชคจากการเสี่ยง แข่งขัน จับฉลาก ชิงรางวัล ญาติพี่น้องมองเพื่อนจะเอ่ยปากขอหยิบขอยืม หรือมีหน่วยงานการกุศลมาขอรับบริจาคถึงที่ ถูกใจหน่วยงานไหนก็ให้ติดต่อหน่วยงานนั้น ถ้าศรัทธาแรงกล้าจะปลูกกุฏิ หล่อพระ สร้างวิหาร สร้างโบสถ์ ก็ถือว่าเป็นการต่อยอดบุญหนุนส่ง ให้บารมีเพิ่มพูนยิ่งขึ้นไป อย่างไรก็ตาม ผ่านกลางเดือนไปแล้วจำต้องรอบคอบให้มากขึ้น เพราะมีแนวโน้มของความขัดแย้งบานปลาย ความลับที่เก็บไว้อย่าให้รั่วไหล คนโสดระวัง รักพลิกลือก คนมีคู่ทำอะไรร้าไม่คิดหน้า คิดหลังระวังจะเจอของแข็ง

ราศีพิจิก

ผู้ที่เกิด 16 พ.ย.-15 ธ.ค.
(หรือผู้ที่มิลัคนาอยู่ในราศีพิจิก)

เมื่อการงานยิ่งก้าวหน้า คนบ้าพลังอย่างชาวพิจิกคงไม่ยอมปล่อยให้โอกาสหลุดลอยใครมีแนวคิดดีๆ อย่าอ้อมพะนาให้รับนำเสนอเฉล่อยๆ จะได้ร่วมโครงการใหญ่ นักธุรกิจจะได้เจรจากับคู่ค้าคนสำคัญ เจ้าของกิจการคิดขยับขยายหรือหาแหล่งทุนเพิ่มเติมจะสมหวัง ใครคิดศึกษาต่อจะได้รับการสนับสนุน คนในแวดวงราชการ รักษาพยาบาล กฎหมาย การศึกษา สื่อสาร บันเทิง กีฬา จะได้รับข่าวดี มีโอกาสลุ้นสิ่งที่ดีคาดหมายกันถ้วนหน้า การเงินคล่องตัว แต่อาจต้องแลกกับสิ่งที่เป็ทุกขลาภ สุขภาพอ่อนแอ เป็นแผล ติดเชื้อ คนโสดจะพบรัก คนมีรักสุขสมอารมณ์พอใจ

ราศีธนู

ผู้ที่เกิด 16 ธ.ค.-13 ม.ค.
(หรือผู้ที่มิลัคนาอยู่ในราศีธนู)

หนึ่งในราศีที่โดดเด่นไม่เป็นสองรองใคร ต้องยกให้ชาวธนูผู้กำลังเฟลิดเฟลีนกับการนำวคันธนูปล่อยศรออกจากแหล่ง ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อเพราะเดือนนี้ลูกธนูส่วนใหญ่ตกใส่เป้าหมายได้อย่างแม่นยำ ทำให้คุณเธอประสบความสำเร็จดงาม ตำแหน่งงานจึงก้าวกระโดดข้ามหน้าข้ามตาชาวบ้านอย่างเห็นได้ชัด เจ้าของกิจการนั่งคิดเลขนับเงินจนแทบนิ้วลือก ส่วนคนที่เป็นแอ็ดมินเพจ หรือพ่อค้าแม่ขายออนไลน์ ถ้าทำถูกต้องตามข้อบังคับจะเหมือนจับเสือมือเปล่าร่ำรวยฉับพลัน แต่ถ้าฝ่าฝืนทำผิดกฎเกณฑ์มีหวังจะได้หมายบังคับคดีมาชื่นชม ความรักสมหวัง

ราศีมีน

ผู้ที่เกิด 14 ม.ค.-12 ก.พ.
(หรือผู้ที่มิลัคนาอยู่ในราศีมีน)

เรื่องเจ้าเล่ห์เพทุบาย ความไม่จริงใจที่เคลยสร้างความยุ่งยากข้ามวันข้ามเดือนหรือเป็นแรมปี มีที่ท่าว่าจะย้อนกลับมาทำให้เจ็บซ้ำอีกหน คนที่พอมิบุญหนุนส่งอาจมีโอกาสหลุดรอดกรงเล็บพญามาร ฟันฝ่าอุปสรรคหรือได้เดินทางไกล แต่คนโชคร้ายจำต้องเศร้า ทั้งการงานที่ชะงักค้างเติ่ง เจริญไม่คืบหน้า รวมถึงการติดต่อสื่อสาร การแปลความหมายระหว่างบุคคลต่อบุคคล องค์กรต่อองค์กร สุขภาพก็เล่นเอาแทบจะม้วนเสือกกลับบ้านเก่า ความรักไม่ต้องคาดเดา ยามเคราะห์ยามโศกต้องประคองตัว รอผ่านกลางเดือนปัญหาส่วนใหญ่จะคลี่คลายและแก้ไขได้ในที่สุด

ราศีกุมภ์

ผู้ที่เกิด 13 ก.พ.-12 มี.ค.
(หรือผู้ที่มิลัคนาอยู่ในราศีกุมภ์)

บรรยากาศในเดือนนี้ดูเหมือนจะพลิกสถานะของชาวกุมภ์จากหลังมือเป็นหน้ามือ ด้วยผลงานและความคิดสร้างสรรค์ที่ไม่เคยหยุดนิ่ง ส่งให้คุณเธอก้าวออกมาฉายแววอยู่แถวหน้า คนในแวดวงราชการ ครู อาจารย์ นักร้อง นักแสดง พิธีกร และสื่อสารมวลชน จะได้รับการกล่าวขวัญชื่นชม คนโสดเนื้อหอม หมุกมรรุมตอมไม่ห่างหาย ทั้งคนใกล้ คนไกล คนต่างถิ่น ชาวต่างชาติ มีอาจหลงไหล ชีวิตคู่แสนหวาน ถ้าไม่บรรณาการด้วยของกำนัลล้ำค่า ก็คงแพ็คกระเป๋าชวนกันไปตีมน้ำผึ้ง พระจันทร์รอบสองรอบสาม เตรียมสร้างทายาทตัวน้อยเป็นของแถมทวีประทับใจ

ราศีเมษ

ผู้ที่เกิด 13 มี.ค.-12 เม.ย.
(หรือผู้ที่มิลัคนาอยู่ในราศีเมษ)

ชาวเมษที่เคารพ อย่าเพิ่งรีบห้อถอยหมดอาลัยตายอยากไปซะก่อน เพราะแค่กัมหน่ากัมตาเดินตออีกไม่กี่วัน คุณก็จะเริ่มเห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์แล้ว ไม่ว่าจะป็นเนื้องานใหม่ที่เข้ามอย่างต่อเนื่อง รวมถึงโครงการที่รับผิดชอบอยู่ก็ทำท่าจะซบซบเคลือนได้ตามแผน เมื่อความสำเร็จอยู่แค่เอื้อม ตำแหน่งที่คาดหวังก็คงอยู่ไม่ไกล การเงินจะดีขึ้นเมื่อผ่านกลางเดือนไปแล้ว ความรักกำลังเบ่งบานจะสานต่อคนเก่าหรือจะเปิดใจให้กับคนใหม่ก็เชิญตามสะดวก จงจำไว้ว่าถ้าคุณท้อคุณจะได้ความพ่ายแพ้เป็นรางวัล ลิบบนฝาดลัษยาหม่องเท่านั้นที่จะลือลือกท้อได้จะ **KS**

สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ 2

การประชุมนิเทศและพิธีไหว้ครู

นักศึกษาระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2562

ดร.สุนทร พลรงค์ ผู้อำนวยการสถาบันอาชีวศึกษาภาคใต้ 2 จัดประชุมนิเทศนักศึกษาใหม่ และพิธีไหว้ครูของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ 2 โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับสถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ 2 แก่นักศึกษาเป็นการเตรียมความพร้อมในการศึกษาระดับปริญญาตรี สายเทคโนโลยีหรือสายปฏิบัติการ และเป็นการแสดงความกตัญญูต่เวทีของนักศึกษาต่อผู้บริหารและคณาจารย์ การดำเนินโครงการประชุมนิเทศครั้งนี้ จัดขึ้นระหว่างวันที่ 1-2 มิถุนายน 2562 ณ ห้องแกรนด์บอลรูม โรงแรมเฟิร์ล จังหวัดภูเก็ต

กิจกรรมวันที่ 1 เป็นการเตรียมความพร้อมนักศึกษาให้มีสติสัมปชัญญะ และสมาธิในการเรียนหรือการปฏิบัติการกิจประจำวัน โดยการทำกิจกรรมและฝึกปฏิบัติ โดย พระอาจารย์ อานนท์ อัมโรภิกขุ จากสำนักสงฆ์สวนป่า โพธิ์ธรรม จังหวัดพังงา และคณะ

วันที่ 2 จัดให้มีพิธีไหว้ครูของนักศึกษาระดับปริญญาตรีทุกสาขา โดย ได้รับเกียรติจาก นางวิภาพรรณ คูสุวรรณ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิปฏิบัติหน้าที่แทนนายกสภาสถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ 2 เป็นประธานพิธีเปิด การเสวนาให้ความรู้เรื่อง การเรียนหลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิต โดยมีผู้ร่วมเสวนาครั้งนี้ คือ นายปรีดี เกตุทอง ผู้อำนวยการวิทยาลัยเทคนิคตรัง นายเชียรศักดิ์ ศรีชำรุด ผู้อำนวยการพิเศษวิทยาลัยเทคนิคตรัง และเจ้าของสถานประกอบการประเภทยานยนต์ นายไพรัช ถนนอมวงศ์ ผู้อำนวยการฝ่ายพัฒนาทุนมนุษย์โรงแรมเดอะกรี รีสอร์ท และ นางภาวินี มหิมา ผู้บริหารบริษัท โอเพน ซอร์ส เทคโนโลยี จำกัด การบรรยายให้ความรู้เกี่ยวกับระเบียบ

ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษา โดย นายอภิรักษ์ ลีลาภานต์ รองผู้อำนวยการสถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ 2 และ นางศิริพร แสนทวีสุข ครูชำนาญการ วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต

การประชุมนิเทศและพิธีไหว้ครู นักศึกษาระดับปริญญาตรี ครั้งนี้ มีนักศึกษาเข้ารับการปฐมนิเทศแยกเป็นสาขาวิชา ดังนี้ สาขาวิชาการโรงแรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต จำนวน 44 คน สาขาวิชาการท่องเที่ยว วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต จำนวน 27 คน สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยอาชีวศึกษาภูเก็ต จำนวน 37 คน สาขา

ดร.สุนทร พลรงค์ มอบช่อดอกไม้ ขอบคุณ ดร.วิภาพรรณ คูสุวรรณ

พิธีไหว้ครู

ดร.วิภาพรรณ คูสุวรรณ ประธานพิธีเปิดการเสวนา

วิชาเทคโนโลยียานยนต์ วิทยาลัยเทคนิคตรัง จำนวน 27 คน สาขาวิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ วิทยาลัยเทคนิคตรัง จำนวน 12 คน สาขาวิชาเทคโนโลยียานยนต์ วิทยาลัยเทคนิคกระบี่ จำนวน 7 คนรวมทั้งสิ้น จำนวน 154 คน

ผลที่คาดว่าจะได้รับ นักศึกษาใหม่ได้รับความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับการเจริญสติ ซึ่งสามารถนำไปใช้ในการเรียน และการดำรง

ชีวิตประจำวันได้อย่างดี ทั้งยังเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนักศึกษาใหม่ ครู อาจารย์ และกรรมการสภาสถาบันตลอดจนทำให้นักศึกษาใหม่มีความรู้เกี่ยวกับระเบียบข้อบังคับต่างๆ สำหรับนักศึกษาระดับปริญญาตรี ที่มีความจำเป็นต้องนำไปใช้ระหว่างการศึกษหลักสูตรเทคโนโลยีบัณฑิตของสถาบันการอาชีวศึกษาภาคใต้ 2 ได้อย่างมั่นใจต่อไป **KS**

อนุสาวรีย์ **พระยาจันทรศรีสุราช**

นายขยันต์ ศิริมาศ ผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหาร เป็นประธานพิธีเปิดอนุสาวรีย์พระยาจันทรศรีสุราช
อุปราชามันธาตุราช (เจ้าจันทกินรี) เจ้าเมืองมุกดาหารคนแรก พร้อมด้วย นายสรสิทธิ์ ฤทธิสรโก
นายปรานิต บุญมี นายชาญวิทย์ วสยางกูร ดร.โพธิ์ฤทธิ์ รักษ์ประเทศ อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหาร
หัวหน้าส่วนราชการ พ่อค้าและประชาชนชาวมุกดาหารร่วมงาน เมื่อวันที่ 24 พ.ค. 62 เวลา 07.39 น.
โดยมีพระเทพพรหมณี เจ้าคณะจังหวัดนครพนม ประธานฝ่ายสงฆ์ให้ศีล จากนั้นพิธีพราหมณ์ได้บูชา
และบวงสรวงสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ชาวจังหวัดมุกดาหาร

ภายในงานยังจัดให้มีการรำตำนานเมืองมุกดาหาร และรำร่วมสมัย
สไตส์สองฝั่งโขง จากทางแขวงสะหวันนะเขต สปป.ลาว และจังหวัด
มุกดาหาร การจำหน่ายสินค้า OTOP สินค้าธงฟ้าราคาประหยัด
ผลิตภัณฑ์ชุมชน และสินค้าของผู้ประกอบการร้านค้าต่างๆ นิทรรศการ
ประวัติเมืองมุกดาหาร นิทรรศการผลงานศิลปะภาพถ่ายเมืองมุกดาหาร
การแสดงวิถีชีวิตกลุ่มชาติพันธุ์ “ถนนสายวัฒนธรรม@มุกดาหาร”
ชมการประกวดนาฏศิลป์ร่วมสมัย การแสดงศิลปวัฒนธรรมพื้นบ้าน
การแสดงของศิลปิน และศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย ตลอดจนร่วมชม
ชิม ซ้อป อีกด้วย

พระยาจันทรศรีสุราช อุปราชามันธาตุราช (เจ้าจันทกินรี)

เจ้าจันทรศรีสุราชและพรรคพวกได้ตั้งถิ่นฐานที่บ้านหลวงโพนสิม
ใกล้พระธาตุอิงฮังทางฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง (ดินแดนลาว) เมื่อถึงแก่กรรม
เจ้าจันทกินรี ผู้เป็นบุตร ได้เป็นหัวหน้าปกครองต่อมา จนถึง พ.ศ.2310
นายพรานคนหนึ่งข้ามโขงมาทางฝั่งขวาแม่น้ำโขงตรงปากห้วยบังมุก
ได้พบเมืองร้าง วัดร้างและพบต้นตาล 7 ยอดอยู่ริมฝั่งโขง เห็นว่าเป็น
ทำเลที่อุดมสมบูรณ์กว่าดินแดนทางฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง และแม่น้ำโขงตรง
ปากห้วยบังมุกมีปลาชุกชุมอีกด้วย จึงกลับไปรายงานให้เจ้าจันทกินรี
ทราบ เจ้าจันทกินรีได้พาพรรคพวกข้ามโขงมาดูก็เห็นว่าคงเป็นที่ตั้ง
เมืองโบราณมาก่อน และเป็นทำเลที่อุดมสมบูรณ์กว่าทางฝั่งซ้าย
แม่น้ำโขง จึงพากันอพยพจากบ้านหลวงโพนสิมมาตั้งบ้านเรือนอยู่ทาง
ฝั่งขวาแม่น้ำโขงตรงปากห้วยบังมุก

เมื่อเริ่มหักร้างถางพง เพื่อตั้งเมืองขึ้นใหม่ ได้พบพระพุทธรูป
2 องค์อยู่ใต้ต้นโพธิ์ริมฝั่งโขง พระพุทธรูปองค์ใหญ่เป็นพระพุทธรูป
ก่ออิฐถือปูน ส่วนพระพุทธรูปองค์เล็กเป็นพระพุทธรูปโลหะหล่อด้วย
เหล็กเนื้อดี จึงได้พร้อมใจกันสร้างวัดขึ้นใหม่ในบริเวณวัดร้างริมฝั่งโขง
และขนานนามว่า วัดศรีมุงคุณ (ศรีมุงค) และได้สร้างกุฏิวิหารขึ้นใน
บริเวณวัด พร้อมกับได้อัญเชิญพระพุทธรูปทั้งสององค์ที่อยู่ใต้ต้นโพธิ์
ริมฝั่งโขงขึ้นไปประดิษฐานบนพระวิหารของวัด

นายสงคราม ววัฒน์รัตน์ ผู้พิพากษาศาลเยาวชนและครอบครัว จังหวัดมุกดาหาร นายประดิษฐ์ อัครวิททอง
ผู้พิพากษาหัวหน้าศาล จังหวัดมุกดาหาร นายขยันต์ ศิริมาศ ผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหารปัจจุบัน
ทต.หญิงสิริรัตน์ ศิริมาศ นายกเหล่ากาชาดจังหวัดมุกดาหาร

อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหารทั้ง 3 ท่าน นายชาญวิทย์ วสยางกูร
นายสรสิทธิ์ ฤทธิสรโก และดร.โพธิ์ฤทธิ์ รักษ์ประเทศ

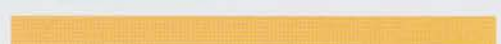
แถวหน้า วรลักษณ์ บุตรธิดะ ทิพนิกา กุลสิงห์ อุบล ตั้งประกิจ ปานทิพย์ มัชฌิมพฤกษ์ อรทัย รุ่งจิรวรรณ ธันยรัตน์ สุวรรณธัญญา จันทร์เพ็ญ เวียงสมุทร ศศิพงษา จันทร์สาธา พชรวรรณ จันทร์สาธา จิณัฐ แสนวิเศษ สุพรรณ จันทร์สาธา นภาพร จันทร์สาธา อัจฉรา เกียรติโคกเกิด ัญญารัตน์ กาญจนมุกดา อรชร กุลตั้งวัฒนา พัฒนเทพ จันทร์สาธา แถวที่ 2 สอนอง แสนเสริง ชนบทภัทร จันทร์สาธา ทวีจิตร จันทร์สาธา รังสิต แสนวิเศษ สุภาพร วิชิตยาน สุดาลักษณ์ จันทร์สาธา พงทิพย์ ชัตติยะ กิ่งแก้ว จันทร์สาธา พรรรัตน์ เสนานิกรม นงลักษณ์ ฤกษ์เกษม ธนพันธ์ุ จันทร์สาธา แถวที่ 3 จิตรสุดา บุรณากาญจน์ ฉลวิทย์ ดิวรงค์ ดร.สุรจิตต์ จันทร์สาธา ปราโมทย์ จันทร์สาธา

แถวหน้า ศศิพงษา จันทร์สาธา พชรวรรณ จันทร์สาธา จิณัฐ แสนวิเศษ สุพรรณ จันทร์สาธา นภาพร จันทร์สาธา อัจฉรา เกียรติโคกเกิด พัฒนเทพ จันทร์สาธา แถว 2 โสภา พลธรรษา สุภาพร วิชิตยาน สุดาลักษณ์ จันทร์สาธา พงทิพย์ ชัตติยะ กิ่งแก้ว จันทร์สาธา นงลักษณ์ ฤกษ์เกษม ภคฤกษ์ บริบูรณ์ ธนพันธ์ุ จันทร์สาธา ลิ่ง โชติติก แถว 3 ทวีจิตร จันทร์สาธา ฉลวิทย์ ดิวรงค์ จิตรสุดา บุรณากาญจน์ รังสิต แสนวิเศษ ขจิตพรรณ จันทร์สาธา เมธินทรางกูร ดร.สุรจิตต์ จันทร์สาธา พลเรือเอกชุตติศักดิ์ เสนานิกรม ปราโมทย์ จันทร์สาธา ทรงศักดิ์ จันทร์สาธา

ท่านคือหนึ่งความภาคภูมิใจของลูกหลานชาวมุกดาหาร คุณอาสุรจิตต์ จันทร์สาธา อดีตนายกสมาคมสื่อสารมวลชนแห่งประเทศไทยคนแรก อดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร จังหวัดนครพนม ฯลฯ ปัจจุบันอายุ 91 ปี ความจำเป็นเลิศ ขับรถยนต์เอง ร่วมกิจกรรมของจังหวัดอย่างสม่ำเสมอ บรรยายและทำ Power Point ด้วยตัวเอง ดำรงตำแหน่งประธานสภาวัฒนธรรมจังหวัดมุกดาหาร

ขอขอบคุณภาพ : reviewindy

เครื่องดนตรีไทยของเจ้าคุณพระยา นำมาจากกรุงเทพฯ เมื่อปี พ.ศ. 2434

การรำตำนานเมืองมุกดาหาร

ต่อมาปรากฏว่า พระพุทธรูปโลหะ (องค์เล็ก) เกิดปาฏิหาริย์กลิ้งลงไปประดิษฐานอยู่ใต้ต้นไม้โพธิ์ที่ตั้งเดิมอีก 3-4 ครั้ง ในที่สุดพระพุทธรูปองค์เล็กนั้นก็ค่อยๆ จมหายลงไปใต้ดิน คงเห็นแต่ยอดพระเศศโผล่ขึ้นมา จึงได้สร้างแท่นสักการะบูชาครอบไว้ในบริเวณนั้น และขนานนามว่า พระหลบลูกเหล็ก

ปัจจุบัน บริเวณที่พระหลบลูกเหล็กจมดินได้ ถูกกระแสน้ำเซาะตลิ่งโขงพังลงไปหมดแล้ว (คงเหลือแต่แท่นสักการะบูชาที่ยกเข้ามาเก็บรักษาไว้หน้าพระวิหารของวัดศรีมงคลใต้)

ส่วนพระพุทธรูปองค์ใหญ่ที่อัญเชิญขึ้นไปประดิษฐานอยู่บนพระวิหาร ชาวเมืองได้ขนานนามว่า "พระเจ้าองค์หลวง" เป็นพระประธาน

ของวัดศรีมงคลคุณ ต่อมาได้เปลี่ยนนามเป็นวัดศรีมงคลใต้

เมื่อครั้งตั้งเมืองขึ้นใหม่ ในเวลากลางคืน ได้มีผู้พบเห็นแก้วดวงหนึ่งสีสดใสเปล่งปลั่งเป็นประกายแวววาวเสด็จ (ลอย) ออกจากต้นตาล 7 ยอดริมฝั่งโขง ล่องลอยไปตามลำน้ำโขงแทบทุกคืน จวบจนใกล้รุ่งสว่างแก้วดวงนั้นจึงเสด็จ (ลอย) กลับมาที่ต้นตาล 7 ยอด เจ้าจันทกนิริจึงได้ขนานนามแก้วศุนิมิตดวงนี้ว่า "แก้วมุกดาหาร" เพราะตั้งเมืองขึ้นริมฝั่งโขงตรงปากห้วยบังมุก อีกทั้งมีผู้พบเห็นไข่มุกอยู่ในหอยกาบ (หอยก็) ในลำน้ำโขงอีกด้วย เจ้าจันทกนิริจึงขนานนามเมืองที่ตั้งขึ้นใหม่นี้ว่า เมืองมุกดาหาร เมื่อเดือน

4 ปีกุน จุลศักราช 1132 (พ.ศ.2313) อาณาเขตเมืองมุกดาหาร ครอบคลุมทั้งสองฝั่งแม่น้ำโขงจนจรดแดนญวน

ครั้นถึงสมัยกรุงธนบุรี เมื่อพระเจ้าตากสินมหาราช ได้แผ่แสนยานุภาพขึ้นมาถึงแถบกลุ่มแม่น้ำโขง จนถึง พ.ศ.2321 ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระยามหากษัตริย์ศึกฯ และเจ้าพระยาจักรียกกองทัพขึ้นมาตามลำน้ำโขงเพื่อปราบปรามและรวบรวมหัวเมืองน้อยใหญ่ให้รวมอยู่ในขอบเขตอาณาของกรุงธนบุรี และได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งให้เจ้าจันทกนิริ เป็นพระยาจันทริสุราชอุปราชามันธาตุราช เป็นเจ้าเมืองมุกดาหาร

พิธีฌาปนกิจ

หม่อมราชวงศ์จตุมงคล โสณกุล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน พร้อมด้วย ดวงฤทธิ เบ็ญจาธิกุล ผู้ช่วยรัฐมนตรีประจำกระทรวงแรงงาน ร่วมพิธีสวดพระอภิธรรมและพิธีฌาปนกิจ คุณพ่อชูจันทร์ อุทัยพัฒนาชีพ บิดาของ อนันต์ชัย อุทัยพัฒนาชีพ เลขาธิการสำนักงานประกันสังคม พร้อมด้วยแขกผู้มีเกียรติ ณ วัดธาตุทอง

เปิดสัมผัส

เอส แอนด์ พี เปิดตัว “S&P Mooncake 2019” ภายใต้คอนเซ็ปต์ “ปิดตาชมจันทร์ เปิดสัมผัสรสละมุน” นำเสนอขนมไหว้พระจันทร์ 4 ไล่ใหม่ โดยมี กัทธา ศิล่าอ่อน ประเวศวุฒิ โรวา เกษสุตา โรวา วิฑูร ศิล่าอ่อน และกักร ศิล่าอ่อน พร้อมสาธิตขั้นตอนการทำขนมไหว้พระจันทร์โดย มณีสุตา ศิล่าอ่อน และ พีช-พชร จิราธิวัฒน์ ร่วมด้วย วิชาญ จิตรภักดี จากเอสซีจี ร่วมงาน ณ ร้านอาหารเอส แอนด์ พี เซกควอเตอร์ ถ.เพชรบุรีตัดใหม่

รรமானามัย ชีวิตพัฒนา

ดร.ศุภิมาศ สุทธิสัมพันธ์ กรรมการมูลนิธิชีวิตพัฒนา ในพระอุปถัมภ์ สมเด็จพระเจ้าพี่นางเธอ เจ้าฟ้ากัลยาณิวัฒนา กรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ และ นายแพทย์ สุรศักดิ์ สัมปัตตะวนิช รองประธานโครงการรรมานามัย ให้เกียรติร่วมงานเลี้ยงที่มีผู้ผ่านการอบรมครบ 1,000 คน พร้อมทั้งขอบคุณผู้เข้ารับการอบรมหลักสูตรรรมานามัย รุ่นที่ 1-16 โดยมี พล.ต.ต.ชวลิต เลิศศักดิ์วิมาน ประธานรุ่นที่ 17 ให้การต้อนรับและรับมอบภารกิจการจัดอบรมหลักสูตรรรมานามัย เพื่อสร้างคุณภาพและคุณค่าแก่สังคมผู้สูงวัยในรุ่นต่อไป

POWER OF RADIANCE

Clé de Peau Beauté (เคลย์ เดอ โป โบท์) เปิดตัวโครงการเชิดชูผู้หญิงที่มีวิสัยทัศน์ ผู้อุทิศตนสนับสนุนการศึกษาเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต พร้อมทั้งร่วมสนับสนุนสิทธิทางการศึกษาแก่ผู้ที่ด้อยโอกาส ภายใต้ชื่อแคมเปญ POWER OF RADIANCE โดยมี Felicity Jones (เฟลิตซีตี้ โจนส์) Clé de Peau Beauté Global Brand Ambassador ร่วมเปิดตัวแคมเปญ POWER OF RADIANCE

ปกป้องผิว

TELLME SMOOTH AS SILK ULTRA SUN PROTECTION CREAM SPF 50+ PA+++ เท็ลมี สมูท แอส ซิลค์ อัลตรา ซัน โพรเทคชั่น ครีม เอสพีเอฟ 50+ พีเอ+++ ครีมกันแดด เนื้อครีมบางเบา พร้อมป้องกันผิวจากแสงแดด คั้นผิวกระชับ ชะลอการเกิดริ้วรอยแรกแห่งวัย มั่นใจในทุกกิจกรรมที่ต้องเผชิญแสงแดด ในราคา 1,900 บาท

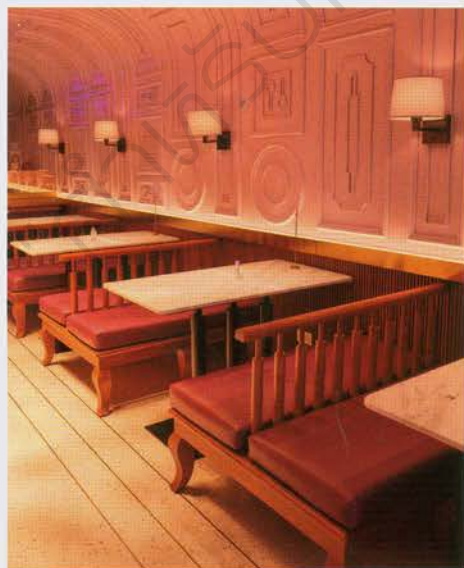
Sweet Chef Café

**ยกความหวานจากฝีมือ
เชฟระดับประเทศไทย
มาไว้ย่านใจกลางเมือง**

จากความคิดที่ถักทอในรายการแข่งทำขนม ยอดฮิต Sweet Chef Thailand สู่งานของหวานแสนอร่อย พร้อมเสิร์ฟความสุขอย่างมีสไตล์ให้ทุกท่านได้ลิ้มลองที่ Sweet Chef Café

ด้วยความเข้าอกเข้าใจผู้ชมรายการแข่งขันทำอาหารต่างๆ ว่าอาจมีความอยากลองรสชาติหรือเมนูที่เชฟในรายการปรุงเช่นเดียวกัน แต่ไม่รู้ว่าจะหาทานได้

จากไหน คาเฟ่สีชมพู-ม่วง พาสเทล สุดน่ารัก จึงถูกรังสรรค์ขึ้นมา ณ ใจกลางสยามแสควร์ เพื่อให้ทุกท่านได้ไปทำพิธีจุดความอร่อย และหาทานไม่ได้จากร้านอื่นอย่างแน่นอน เพราะเป็นเมนูที่คิดค้นขึ้นมาใหม่ในรายการ Sweet Chef Thailand ทั้งหมด โดยแต่ละเมนูจะถูกหมุนเวียนเข้าร้านทุกวันจันทร์-วันพฤหัสบดี ยกเว้นรายการออกอากาศหนึ่งวัน เรียกได้ว่าสดๆ

จากเตาเลียทีเดียว ส่วนเรื่องความพิเศษของวัตถุดิบแต่ละชนิดในงานทางเชฟก็ใส่ใจสรรหามาจนได้ชิ้นที่ดีที่สุด คาเฟ่แห่งนี้จึงควรค่าแก่การมาลองทานสักครั้ง!

เมนูแรกที่อยากแนะนำ คือ **มูสหยดน้ำผึ้ง** มูสเย็นๆ หวานอมเปรี้ยวด้วยรสชาติจากส้มยูซุ และน้ำผึ้ง ที่ตัวเนื้อมูสทำจากเลมอนครีมชีส เคลือบด้วยไวท์ช็อกโกแลต ซ่อนความสดชื่นด้านในด้วยเจลลี่ ส้มยูซุผสมน้ำผึ้ง มะม่วงสุก สปองจ์เค้กนิลา ทานคู่กับคูกักก็้าน้ำผึ้งหนึบๆ ต่อด้วยไอศกรีมส้มยูซุรสเปรี้ยว อร่อยเพลินจนลืมกลัวอ้วนไปเลย

ต่อกันด้วย **เมนูที่สอง** อร่อยสดใสสไตล์ชาววัง ด้วยเมนู **เค้กส้มฉุนสยาม** มูสเค้กที่ได้รับแรงบันดาลใจจาก "ส้มฉุน" เมนูคลายร้อนตามตำรับไทยโบราณ ทานแล้วชื่นใจ เนื้อมูสทำจากกลิ่นจี๋ สดใสด้วยเจลลี่เงาและส้มซ่า เพิ่มมิติด้วย Glaze น้ำขิง ตัวฐานทำจากแป้งทارتอบจนกรอบผสมกับผิวส้มซ่า รสชาติเข้ากันดีกับหอมเจียว ทานแล้วจะได้ฟิลลิ่งแบบโฮโฮ

เมนูที่สาม ขนมนแสนอร่อย ผ่างความน่ารักที่มาในรูปแบบตีมชาทั้งแข่ง

ซูปาเปา ซูครีม 7 ลูก พอดีคำ สดใสครีมไข่เค็มหอมกลิ่นอบควันเทียน และใส่มูสช็อกโกแลตอีก 1 ลูก ผสมเกลือททะเลธรรมชาติที่ติ่งรสชาติให้โดดเด่น เพิ่มลูกเล่นด้วยน้ำจิ้มตีมชา ทำจากซอสมะพร้าวและถั่วทองทอด สั่งมาทานกับเพื่อนก็น่ารักดี หรือบางทีอาจจะอร่อยจนไม่ยอมแบ่งใครเลยก็ได้นะ

เมนูที่สี่ ขอบอกว่าเมนูเดิงานนี้จะไม่พาคณย้อนวันวานไปยังอดีตอันแสนหอมหวาน **ไอติมกะทิ** รักเก่าที่บ้านเกิด ไอติมกะทิเข้มข้นเนื้อเนียน ที่ทำจากน้ำและเนื้อมะพร้าวแท้ๆ เสิร์ฟพร้อมมูสเผือก ใส้ครีมข้าวโพดย่างหอมจนขึ้นจุกๆ พร้อมด้วยฟักทองเชื่อมข้าวเหนียวใบเตย เจลลี่ส้มซ่าเครื่องเคียงแสนจิ้มลิ้ม โรยด้วยถั่วลิสงคั่วและข้าวเม่า

ซูปาเปา (ราคา 250 บาท)

เค้กส้มฉุนสยาม (ราคา 265 บาท)

มงลงในดงมะพร้าว (ราคา 265 บาท)

กรอบๆ อร่อยคุ้มสุดๆ

และ**เมนูสุดท้าย** เอาใจโคโคไนท์ เลิฟเวอร์ ด้วย **มงลงในดงมะพร้าว** เมนูนี้นำมะพร้าวเกือบทุกส่วนจากลูก มารวมไว้ในงานเดียว ไม่ว่าจะเป็นเนื้อเค้กนุ่มฟูที่ทำจากนํ้ามันมะพร้าว วิปครีมรสหวานมันที่ทำจากกะทิผสมเนื้อมะพร้าว กะลามะพร้าวช็อกโกแลตที่ใส่ทุตดั่งเนื้อเต็ง จาวมะพร้าวรอบนอกโรยด้วยโสมนัสและครีมเบิ้ลมะพร้าวคั่ว ต้องลองเองแล้วจะติดใจ ดูแค่ชื่อก็รู้แล้วว่าชนะเลิศ!

นอกจากจะได้ลิ้มชิมรสอร่อยจากฝีมือเชฟระดับประเทศไทยแล้ว ทางด้านการตกแต่งร้านก็ยังถูกดีไซน์เพื่อให้ผู้ที่มาทานได้สัมผัสบรรยากาศเหมือนที่เห็นในรายการจริงๆ เนื่องจากเลือกประดับประดาด้วยอุปกรณ์ทำขนมหวานหลากชนิด อาทิ แซงเดอร์รูปตะกร้อตีไข่ และลาวดลายบนผนังสุดคลาสสิกที่ชวนให้ค้นพบเรื่องราวของอุปกรณ์ทำขนมที่ซ่อนอยู่ในลูกเล่นต่างๆ เหมาะแก่การถ่ายรูปไปลงอวดเพื่อนในโซเชียลอย่างยิ่ง อีกทั้งยังสะดวกต่อการเดินทางมา แถมราคาก็ยังแค่หลักร้อย ทั้งอร่อยและอลังการขนาดนี้ ไม่ควรพลาดทุกประการ....

มูสหยดน้ำผึ้ง (ราคา 325 บาท)

พิกัด : ร้าน Sweet Chef Café สยามสแควร์ ซอย 3 เปิดทุกวัน เวลา 12.00 น. - 21.30 น.

PACO. BANGKOK

เอาใจคนรักสุขภาพ ที่โปรดปรานของหวานกันบ้าง กับร้านสมูทตี้โบลว์ ที่ยกศิลปะมาไว้ในชามให้เราได้ชมความสวยงาม และชิมความอร่อยไปพร้อมกัน!

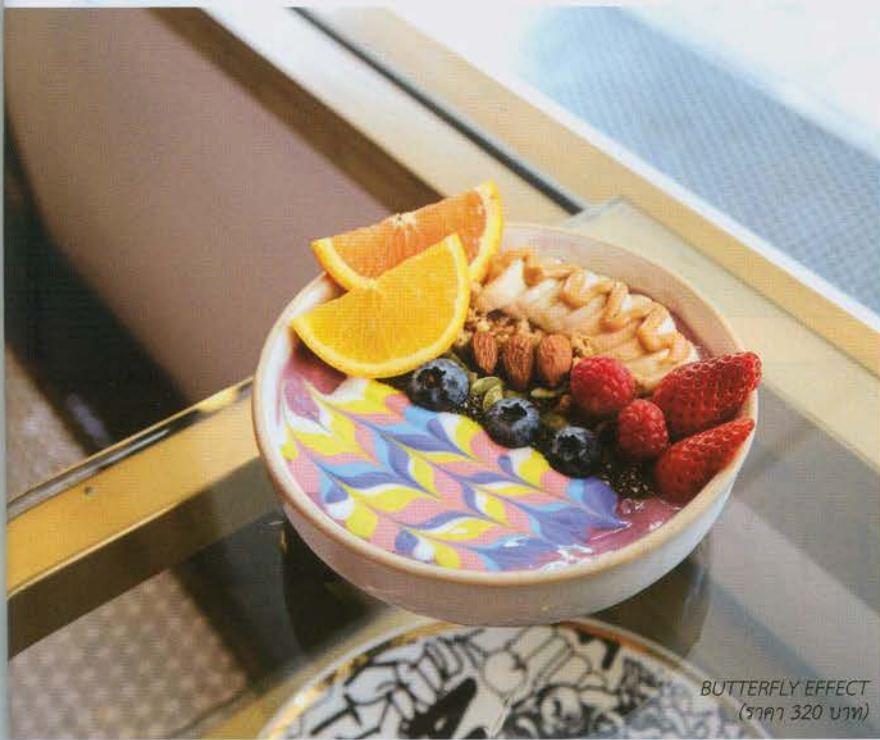
หลายคนอาจจะยังไม่รู้จักหรือไม่ค่อยคุ้นตากับเจ้า “สมูทตี้โบลว์” สักเท่าไร แต่หากจะให้อธิบายแบบง่ายๆ คงต้องบอกว่าเป็นเมนูที่สายเฮลตี้ ต้องห้ามพลาดอย่างเด็ดขาด เนื่องจากสมูทตี้โบลว์นั้น เป็นเมนูที่นำโยเกิร์ต & ผลไม้หลากหลายมาปั่น เพื่อให้เราได้ทานและรับสารอาหารอย่างครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็นไฟเบอร์ วิตามิน เกลือแร่ โปรตีน ไขมัน และคาร์โบไฮเดรต นอกจากนี้เรายังสามารถสนุกกับการเพิ่มท็อปปิ้งที่มีประโยชน์ อาทิ ธัญพืช ลงไปในชามได้อีกด้วย

แต่สำหรับใครที่คิดว่าการทำเองอาจเป็นเรื่องยุ่งยาก เสียเวลาในการหาส่วนผสม ไม่นัด หรือกลัวได้รับสารอาหารไม่ครบสักก็ ขอแนะนำ ร้าน PACO ที่จะมาเสิร์ฟพร้อมครีเอทสมูทตี้โบลว์แสนอร่อยในแต่ละชามให้คุณมีสีสัน มีชีวิตชีวา มากกว่าที่เคย และที่สำคัญทางร้านเขายังคำนวณแคลอรีของสมูทตี้ทุกเมนูในร้านไว้ให้ด้วยนะ เห็นไหมว่าห่วงใยสุขภาพของผู้บริโภคจริงๆ ส่วนที่เห็นสีสันจัดจ้านในเมนูต่างๆ ต้องขอยกก่อนเลยว่า ไม่มีสีผสมอาหารสักหยดแน่นอน เพราะที่นี่ เขาใช้ส่วนผสมที่ทำจากผลไม้แท้ๆ ไม่ปรุงแต่ง น้ำตาล กลูเตนฟรีอีกต่างหาก ทำกันสดๆ ชามต่อชาม จนออกมาสวยงาม ตีต่อใจและร่างกายเหลือเกิน

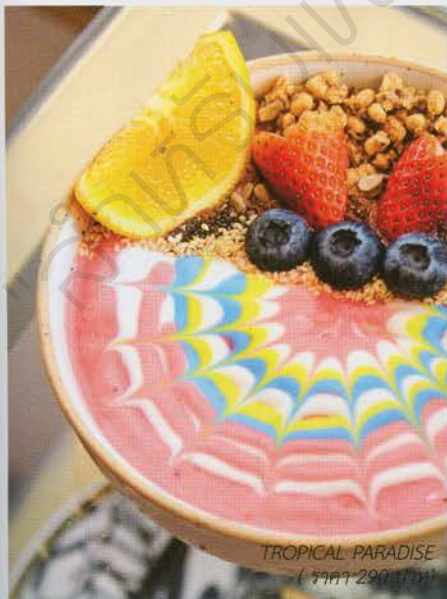
ทางด้านของสมูทตี้โบลว์ก็มีด้วยกันหลายเมนูหลายสีสัน น่าถ่ายรูปทุกเมนู แต่ที่จะมานำเสนอวันนี้ ได้แก่ เมนูแรก TROPICAL PARADISE สมูทตี้สีชมพูพาสเทลสดใสมีส่วนผสมจาก กล้วย+สับปะรด+ราสเบอร์รี่และแก้วมังกร เบลนด์จนเข้ากัน จากนั้นจึงตกแต่งด้วยผลไม้ 3 ชนิด โรยด้วยธัญพืชหลากชนิด ทานแล้วเย็นชื่นใจ หอมกลิ่นกล้วยกับงา ชามนี้รวมทั้งหมดแล้ว 200-220 แคลลา

เมนูที่สอง BUTTERFLY EFFECT สมูทตี้สีม่วงสุดน่ารัก ที่สกัดสีธรรมชาติมาจากดอกอัญชัญ เบลนด์เข้ากับกล้วย สับปะรด และ สาหร่ายสไปรูลินา เสริมท็อปปิ้งด้วยผลไม้ถึง 4 ชนิด และธัญพืชอีกมากมาย เปรี้ยวหวานอร่อยลงตัว รวมทั้งหมดเพียง 190-230 แคลลา เท่านั้น

และแม้ว่าไซส์ของร้านจะเป็นขนาดเล็กก็เกะกะทัดรัด จุดนี้ได้น้อยไปหน่อย (ประมาณ 6-10 คน) แต่ในส่วนต่างๆ ของร้านนั้น สามารถใช้เป็นมุมถ่ายรูปสวยๆ เก๋ๆ ได้อย่างกับเซเลบหรือบรรยากาศคาเฟ่ในเมืองนอกเลย รับรองว่าคุ้มค่า คุ้มราคา และดีต่อสุขภาพอย่างแน่นอน! **KS**

BUTTERFLY EFFECT
(ราคา 320 บาท)

TROPICAL PARADISE
(ราคา 290 บาท)

พิกัด : ร้าน PACO Smoothie Café, สุขุมวิท 31
(ติดกับ Euro Grande Hotel) เปิดทุกวัน เวลา 10.00 น. - 20.00 น.

เรื่องเล่าจาก ฟ้าเพดาน

เข้าน้ฉันล้มตาดันมาพร้อมกับความหวังว่า “วันนี้จะดีกว่าเมื่อวาน”

เป็นเวลาเกือบสองสัปดาห์แล้วที่อยู่ๆความเจ็บปวดก็เข้ามาเยือน กล้ามเนื้อต้นคอ บ่าและหลังของฉันเกิดการหดเกร็งและอักเสบอย่างรุนแรง เพียงแค่ก้มลงเขียนหรืออ่านหนังสือไม่กี่นาที อาการปวดแปลบก็ร้าวขึ้นศีรษะจนต้องยอมจำนนทั้งตัวนอนราบ ฉันก้มหรือเอี้ยวตัวไม่ได้ ทรมานกับการหลับๆตื่นๆตลอดคืน เวลาในแต่ละวันหมดไปกับการทำกายภาพบำบัด กินข้าว และนอนนิ่งๆมองดูฝ้าเพดาน

ฉันได้พบประกาศรับสมัครผู้ร่วมกิจกรรม “Kullastree's Diary” โดยบังเอิญ ความอยากเขียนก็มากแต่ข้อจำกัดก็มี ฉันวางแผนว่าควรนอนคิดโครงเรื่องให้เรียบร้อยก่อนจะลุกมาพิมพ์รวดเดียวจบ เพื่อป้องกันการประท้วงของต้นคอ ปัญหาหลักอยู่ที่ จะเขียนอะไรดีนะ ในเมื่อช่วงนี้ฉันมองเห็นแต่ฝ้าเพดานสีขาวสะอาด อย่างว่าแต่ตึกแก่เลย แม้แต่จิ้งจกหรือแมงมุมสักตัวก็ยังไม่เห็นขณะปล่อยความคิดให้ล่องลอย ฉันก็นึกถึงความทรงจำบางเรื่องขึ้นมาได้ ตอนยังเด็ก ฉันเคยมีกรณีพิพาทกับฝ้าเพดานมาก่อนแล้วนี่นา

ตอนนั้นบ้านเก่าของเราสองชั้นเหมือนหลังปัจจุบัน ต่างกันตรงที่หลังคามีรูรั่วหลายแห่ง เวลาหน้าฝน น้ำฝนจะไหลซึมมาจากเพดาน แต่ฉันในวัยประถมก็ไม่ได้รู้สึกเดือดร้อนในเรื่องนี้ กลับมองว่าสนุกเสียด้วยซ้ำที่ได้คอยถือกะละมังวิ่งไปรองรับน้ำฝนตามจุดต่างๆ

วันนั้นฝนตกหนักมาก ขณะที่ฉันและพี่สาวช่วยกันใช้ผ้าเช็ดน้ำที่เจ็มนองบนพื้น เราได้ยินเสียงฟ้าคำรามครืนใหญ่ แล้วจู่ๆ ก็มีเสียงประหลาดดังมาจากเพดาน ฉันเงยหน้าขึ้นทันได้เห็นฝ้ามีรอยร้าวยาวขึ้นเรื่อยๆ ก่อนจะหักพับลงมาทั้งแผ่น น้ำที่กองค้างอยู่ไหลเทมาจากช่องโหว่ราวกับน้ำตก เศษที่ติดที่ไม่มีใครได้รับบาดเจ็บรุนแรง พี่สาวโดนขอบฝ้าขูดที่หน้าผากเป็นรอยถลอกเลือดออกเล็กน้อย ในขณะที่ฉันล้มตัวตื่นตื่นกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและจินตนาการไปว่าตนคือผู้รอดชีวิตจากอาคารระทึกขวัญในหนัง แล้ว...อยู่ๆ ฉันก็หัวเราะออกมา แน่ใจว่าผู้ใหญ่ในบ้านไม่มีใครนึกตกไปด้วย เพราะมีเรื่องมากมายให้ต้องจัดการ

หลายปีผ่านไป ทุกครั้งที่นึกถึงวันดังกล่าว ฉันมักจะเล่าด้วยความขำขัน ไม่ได้สนใจคำกล่าวหาที่ว่า “แกมันเพี้ยน” ของพี่สาว โลกของเด็กเป็นแบบนี้เสมอ สุขง่ายด้วยเรื่องเล็กน้อย และไม่ค่อยจะทุกข์ใจกับปัญหาใด

น้ำแปลกที่เมื่อโตขึ้น คนเรามีพลังกำลังเพิ่ม มีศักยภาพด้านต่างๆเพิ่มขึ้นมากมาย แต่ลงท้ายเรากลับต้องวิ่งหาสิ่งที่เรียกว่าความสุข และเป็นความน่าเศร้าที่แม้หลายคนวิ่งจนเต็มกำลัง ก็ยังไม่พบสิ่งที่ตนต้องการ จวบจนเราเริ่มสูญเสียสิ่งที่เคยมีไปล้วนนั้นแหละ จึงจะได้มีเวลาหยุดนิ่ง และปล่อยให้ความสุขเดินเข้ามาสู่หัวใจอีกครั้ง

สำหรับฉันในวันนี้ ความสุข คงเป็นการที่ “วันนี้ดีกว่าเมื่อวาน”

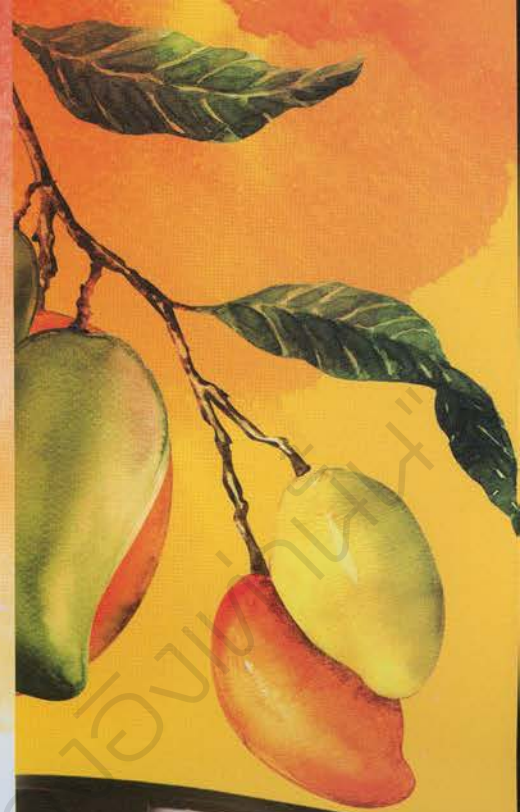
ดี ที่ได้เขียนหนังสืออีกครั้ง ดี ที่ได้นึกถึงเรื่องสนุกในวัยเยาว์ ดี ที่ความเจ็บทุเลาลง แค้นนี้ก็เพียงพอแล้ว

มัสลิน 24/8/6

Kullastree's Diary คือโครงการกิจกรรมเขียนบันทึกเล่าเรื่องแบบไม่จำกัด ที่ได้แรงบันดาลใจจากหนังสือ “จนกว่าเด็กปิดตาจะโต” หนังสือที่บันทึกความนึกคิดต่างๆ ของ “พลอย” สโรชา กิตติสิริพันธุ์ (ตีพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ผีเสื้อ) โดยเปิดโอกาสให้ทุกคนที่มีเรื่องเล่าที่ติดใจ และเป็นประโยชน์ในวงกว้างได้เขียนเรื่องเพื่อร่วมสนุก โดยรางวัลชนะเลิศจะได้รับรางวัลหนังสือ “จนกว่าเด็กปิดตาจะโต” และตีพิมพ์ลงในนิตยสารกุลสตรีและเว็บไซต์ kullastreemag.com ส่วนรางวัลผลงานดีเด่น จะเผยแพร่ใน kullastreemag.com วันละหนึ่งเรื่อง ขอขอบคุณสำนักพิมพ์ผีเสื้อ สำหรับการสนับสนุนรางวัลหนังสือ และผู้ร่วมเขียนบันทึกทุกท่านที่สนใจร่วมกิจกรรมอย่างอบอุ่น

แม่ต๋อย NAM PLA WAN

“

น้ำปลาหวานสูตรโบราณ

‘แม่ต๋อย’

ที่ใส่ใจรายละเอียดทุกขั้นตอน
ตั้งแต่การคัดสรรวัตถุดิบชั้นเลิศ

นำมาล้างด้วยน้ำกรอง

พิถีพิถันในการปรุง

เหมือนทำให้ครอบครัวทาน

เพราะแม่ต๋อยเชื่อว่า

ความใส่ใจเป็นจุดเริ่มต้น

ของความอร่อย

”

DOWNLOAD

ดาวน์โหลด e-Book ได้ที่

kullastree

ookbee

AIS Bookstore

